

บทความศึกษาพระธรรมเอเฟซัส

ฉบับ 2016

ดร. โทมัส แอล คอนสเตเบิล

บทนำ

เบื้องหลังทางประวัติศาสตร์

คริสเตียนเกือบทุกคนได้เชื่อในการเป็นผู้เขียนของเปาโลเกี่ยวกับพระธรรมเอเฟซัส จนกระทั่งศตวรรษที่ 19 เมื่อการวิจารณ์ต่อพระคัมภีร์ในเชิงทำลายได้รับอิทธิพลอย่างมาก (เปรียบเทียบ 1:1; 3:1)¹ พวกเขาวิจารณ์ได้สร้างกรณีต่อต้านการเป็นผู้เขียนของเปาโลจากลักษณะต่างๆทางภาษาและรูปแบบ การเปรียบเทียบทางวรรณกรรมกับพระธรรมโคโลสีเป็นหลัก หลักฐานทางประวัติศาสตร์ และความแปลกประหลาดทางหลักคำสอน

“เมื่อการคัดค้านทั้งหมดได้ถูกพิจารณาอย่างระมัดระวัง มันจะเป็นที่ประจักษ์ว่าน้ำหนักของหลักฐานก็ไม่เพียงพอที่จะล้มล้างหลักฐานภายนอกที่ท่วมทับต่อการเป็นผู้เขียนของเปาโล และการอ้างของจดหมายฝากนี้เอง”²

นักวิชาการทางพันธสัญญาใหม่ส่วนใหญ่ได้ถือธรรมเนียมที่ว่าเปาโลได้เขียนพระธรรมเอเฟซัสพร้อมกับพระธรรมโคโลสี ฟีเลโมน และฟิลิปปี ซึ่งเป็น “จดหมายฝากจากเรือนจำ” ฉบับอื่นๆระหว่างการถูกจำคุกในโรมครั้งแรกของท่าน คือ ค.ศ. 60-62 (3:1; 4:1; 6:20; เปรียบเทียบ กจ. 28:16-3) ระหว่างเวลานั้นเปาโลได้อยู่ในบ้านที่ถูกกักกัน ท่านได้อาศัยอยู่ในตึกที่ท่านเช่าเอง ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของพวกทหารโรมัน บรรดาผู้เยี่ยมเยียนได้รับอนุญาตที่จะเยี่ยมเยียนและท่านสามารถรับใช้โดยปราศจากการขัดขวางตราบเท่าที่การจำกัดขอบเขตของท่านได้อนุญาต (กจ. 28:16, 30-31) ท่านไม่ได้ถูกล่ามโซ่ในห้องคุมขัง ณ เวลานี้ อย่างไรก็ตามที่ได้ถูกล่ามโซ่ระหว่างการถูกจำคุกในโรมครั้งที่สองของท่านเมื่อท่านได้เขียน 2 ทิโมธี (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 1:16) สำหรับนักตีความบางคนนั้น การอ้างอิงใน 2 ทิโมธี 4:12 ถึงเปาโลที่ได้ส่งतिकิตส์ไปยังเอเฟซัสเมื่อเร็วๆ นี้ก็ดูเหมือนได้ระบุว่าการเขียนพระธรรมเอเฟซัสเกิดขึ้นในการถูกจำคุกครั้งที่สอง (เปรียบเทียบ อฟ. 6:21-22) อย่างไรก็ตาม ความคล้ายกันต่างๆระหว่างพระธรรมเอเฟซัสและโคโลสีได้นำให้นักวิชาการส่วน

ใหญ่ที่จะสรุปว่าเปาโลได้เขียนจดหมายสองฉบับนี้ ณ เวลาเดียวกัน³ หลักฐานสำหรับการที่ท่านได้เขียน พระธรรมโคโลสีและฟีเลโมนระหว่างการถูกจำคุกครั้งแรกก็หนักแน่น

“พระธรรมเอเฟซัสมีความสัมพันธ์อย่างเดียวกันอย่างมากต่อพระธรรมโคโลสีอย่างที่พระธรรม โรมมีต่อพระธรรมกาลาเทีย ซึ่งก็คือการปฏิบัติที่เต็มที่มากรขึ้นของหัวข้อโดยทั่วไปอย่างเดียวกัน ในลักษณะที่สันโดษและไม่ใช้ส่วนตัวมากขึ้น”⁴

นักวิชาการบางคนเชื่อว่าเปาโลได้เขียนพระธรรมโคโลสีก่อนพระธรรมเอเฟซัส⁵ ความแตกต่างที่สำคัญ ระหว่างจดหมายฝากที่คล้ายกันอย่างมากเหล่านี้ก็คือว่า ในพระธรรมโคโลสีนั้น เปาโลได้ต่อต้านหลักคำ สอนผิดเกี่ยวกับพระคริสต์ ในพระธรรมเอเฟซัสนั้น ท่านไม่ได้กล่าวถึงปัญหาหรือสถานการณ์ที่เจาะจงซึ่ง ได้เป็นเหตุให้เกิดจดหมายฝากนั้น⁶

เปาโลได้รู้จักเมืองเอเฟซัสและคริสตจักรในเมืองนั้นอย่างดีมาก ท่านได้รับใช้ในเอเชีย้อย ซึ่งเป็นจังหวัด ของโรมที่ซึ่งเมืองเอเฟซัสเป็นเมืองหลวง พร้อมกับเมืองเอเฟซัสนั้นเป็นศูนย์บัญชาการของท่านเป็นเวลา ประมาณสามปี คือ ค.ศ. 53-56 (กจ. 19:1—20:1) ดูเหมือนว่าท่านได้ส่งจดหมายฝากฉบับนี้ไปยังคริสตจักร ในเมืองเอเฟซัส เพื่อว่าต่อมาคริสเตียนที่นั่นจะส่งจดหมายนั้นเวียนไปท่ามกลางคริสตจักรอื่นๆ⁷ อย่างน้อย แล้วหนังสือพันธสัญญาใหม่เล่มอื่นๆสามเล่มได้ไปยังเมืองเอเฟซัส คือ 1 และ 2 ทิโมธี และวิวรณ์ (เปรียบเทียบ วว. 2:1) พระกิตติคุณของยอห์นและจดหมายฝากสามฉบับของท่านบางที่ได้ไปเช่นกัน เป็น ที่ชัดเจนว่า ทิทิกัสได้ส่งจดหมายฝากฉบับนี้ไปยังคริสตจักรในเมืองเอเฟซัส (อฟ. 6:21-22)

จุดประสงค์

การอ้างอิงบ่อยๆของเปาโลถึงคริสตจักรในฐานะ “ความลึกกลับ” (ความลับของพระเจ้า) ซึ่งก่อนหน้านี้ไม่ เป็นที่รู้จักแต่ตอนนี้ได้ถูกเปิดเผยก็ระบุถึงจุดประสงค์หลักของอัครทูตนี้ในการเขียนว่าเป็นการอธิบายถึง ความลึกกลับของคริสตจักร (1:9; 3:3-4, 9; 5:32; 6:19) การเน้นของท่านที่คริสตจักรในฐานะพระกายของ พระคริสต์ที่ซึ่งผู้เชื่อชาวยิวและชาวต่างชาติเป็นหนึ่งเดียวนั้นก็บ่งบอกว่าได้เขียนเพื่อจะส่งเสริมเอกภาพใน คริสตจักรในเมืองเอเฟซัสและในคริสตจักรสากล การเน้นที่ความสำคัญของความรักก็หนักแน่นเช่นกัน⁸ มากกว่าหนึ่งในหกของการอ้างอิงของเปาโลถึง “ความรัก” ในจดหมายฝาก 13 ฉบับของท่านก็ปรากฏใน พระธรรมเอเฟซัส สิ่งนี้แสดงให้เห็นอีกว่าท่านได้ต้องการที่จะส่งเสริมเอกภาพของคริสเตียนในคริสตจักร

“บางทีจากการที่ตระหนักว่าชาวเอเฟซัสได้เริ่มต้นที่จะลืมความรักแรกของพวกเขาไปนั้น เปาโลก็ได้เขียนจดหมายนี้เพื่อจะหนุนใจพวกเขาให้รักพระเจ้าและเพื่อนธรรมิกชนของพวกเขาอย่างลึกซึ้งมากขึ้น”⁹

“จดหมายนี้จดจ่อที่สิ่งที่พระเจ้าได้ทำผ่านงานทางประวัติศาสตร์ของพระเยซูคริสต์และทำผ่านพระวิญญาณของพระองค์ในทุกวันนี้ เพื่อที่จะสร้างสังคมใหม่ของพระองค์ในท่ามกลางสิ่งเก่า”¹⁰

การเน้นต่างๆ

นอกเหนือจากคริสตจักรและความรักนั้น พระธรรมเอเฟซัสก็เน้นการกระทำของพระเจ้าในการวางแผน การออกพระราชกฤษฎีกา และการจัดเตรียมความรอด ความสำคัญของการเติบโตของคริสเตียนในความรู้ ความสำคัญของการดำเนินความเชื่อของบุคคลหนึ่งอย่างเสมอต้นเสมอปลายและสงครามฝ่ายวิญญาณ พระธรรมเอเฟซัสเป็นหนึ่งในจดหมายฝากอันเป็นที่รักอย่างดีที่สุดของเปาโล เพราะว่าพระธรรมนี้สำคัญทางหลักคำสอนและเป็นเชิงปฏิบัติอย่างเต็มที่

ประเภท

แม้ว่าประเภทโดยทั่วไปของพระธรรมเอเฟซัสเป็นจดหมาย มันก็ไม่ใช่จดหมายในรูปแบบอย่างเดียวกันกับจดหมายฝากอื่นๆส่วนใหญ่ของเปาโล ไม่มีหลักฐานใดในพระธรรมเอเฟซัสที่ว่าเปาโลได้เขียนขึ้นเพื่อจะตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เจาะจง มันไม่ใช่จดหมายฝาก “ตามโอกาส” ในสิ่งนี้นั้น มันก็คล้ายกับพระธรรมโรม จดหมายฝากทั้งสองฉบับก็ค่อนข้างเป็นการพูดในที่สาธารณะมากกว่าการสนทนาส่วนตัว

“ท่าน [ผู้เขียน] กำลังภาวนาและกำลังพัฒนาความคิดบางอย่างและหุ้มห่อสิ่งเหล่านั้นไว้ในรูปแบบของจดหมาย”¹¹

โครงร่าง

- I. การทักทาย 1:1-2
- II. การทรงเรียกของคริสเตียน 1:3-3:21
 - ก. การทรงเรียกส่วนบุคคล 1:3-2:10
 1. จุดประสงค์: ศักดิ์ศรี 1:3-14
 2. วิธี: ความรู้ 1:15-23

3. แรงจูงใจ: พระคุณ 2:1-10

ข. การทรงเรียกส่วนรวม 2:11-3:19

1. เอกภาพในปัจจุบัน 2:11-22

2. ความไม่รู้ในอดีต 3:1-13

3. ความเข้าใจในอนาคต 3:14-19

ค. คำอวยพร 3:20-21

III. การประพาศของคริสเตียน 4:1-6:20

ก. การดำเนินฝ่ายวิญญาณ 4:1-6:9

1. การดำเนินในเอกภาพ 4:1-16

2. การดำเนินในความบริสุทธิ์ 4:17-32

3. การดำเนินในความรัก 5:1-6

4. การดำเนินในความสว่าง 5:7-14

5. การดำเนินในปัญญา 5:15-6:9

ข. สงครามฝ่ายวิญญาณ 6:10-20

IV. สรุป 6:21-24

เนื้อหา

พระธรรมเอเฟซัสช่วยให้เราที่จะมองการทรงสร้างของพระเจ้าจากความสูงของภูเขาแอลป์ เมื่อเราศึกษาพระธรรมนี้ มันเหมือนราวกับว่าเราได้ปีนยอดภูเขาสูง เพราะว่าพระธรรมนี้ให้มุมมองประเภทนั้นแก่เราเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าได้สร้าง จากการระลึกถึงฉากเปิดของภาพยนตร์ “เสียงของคนตรี” ที่ซึ่งมาเรีย วอน แทรปป์กำลังยืนในทุ่งหญ้าสูงซึ่งกำลังมองไปเหนือหุบเขาและภูเขา กระนั้น “การทรงสร้าง” ที่พระธรรมเอเฟซัสเปิดต่อนิมิตของเราก็ไม่ใช่การทรงสร้างทางกายภาพ แต่เป็นคริสตจักรและตำแหน่งของคริสตจักรและความสำคัญในทัศนียภาพทั้งหมดของโปรแกรมของพระเจ้า คริสตจักรเป็นหัวข้อของพระธรรมเอเฟซัส คริสตจักรได้เริ่มต้นในวันฟื้นเทกอสต์ และจะสิ้นสุด ณ การถูกรับขึ้นไป

หนึ่งในลักษณะของพระธรรมนี้ที่แยกแยะตนเองจากจดหมายฝากฉบับอื่นๆของเปาโลก็คือลักษณะที่เป็นสากลของมัน พระธรรมเอเฟซัสกล่าวถึงเรื่องของมุมมองที่สำคัญต่อคริสตจักรทั้งหมดของระยะเวลาทั้งหมดของประวัติศาสตร์คริสตจักร พระธรรมเอเฟซัสไม่เหมือน 1 โครินธ์ซึ่งสนใจอย่างเป็นหลักที่

สถานการณ์ของที่ชุมนุมทางท้องถิ่นเดียว มันเหมือนพระธรรมโรมมากกว่า ซึ่งกล่าวถึงการเปิดเผยที่ยิ่งใหญ่ที่อยู่เหนือระบบการปกครองของคริสตจักรท้องถิ่น

พระธรรมเอเฟซัสเป็นการอธิบายถึงหนึ่งในถ้อยแถลงที่สำคัญที่สุดซึ่งพระเยซูได้เคยกล่าวไว้ระหว่างพันธกิจในโลกของพระองค์ ถ้อยแถลงนั้นอยู่ในมัทธิว 16:18 ว่า “เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และพลังแห่งความตายจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นหาไม่” ในทำนองเดียวกัน จดหมายฝากต่างๆก็อธิบายถึงคำสอนอื่นๆที่พระเยซูได้ให้ในขณะที่พระองค์ได้ดำเนินในโลกนี้ ตัวอย่างเช่น จดหมายฝากยากอบเป็นการอธิบายถึงคำเทศนาบนภูเขาของพระเยซู จดหมายฝากยอห์นฉบับที่หนึ่งเป็นการอธิบายถึงการอภิปรายที่ห้องชั้นบนของพระเยซู เช่นเดียวกัน พระธรรมเอเฟซัสอธิบายถึงคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับคริสตจักร แน่แน่นอนว่า จดหมายฝากของพันธสัญญาใหม่ทั้งหมดกล่าวถึงคริสตจักร แต่พระธรรมเอเฟซัสยกเราขึ้นสูงกว่าการเปิดเผยอื่นๆทั้งหมดในเรื่องนี้และวางคริสตจักรไว้ในมุมมองภายในแผนการของพระเจ้า เปาโลได้พัฒนาทั้งการสร้างคริสตจักรและความขัดแย้งของคริสตจักรในพระธรรมเอเฟซัสซึ่งได้บ่งบอกไว้ในถ้อยแถลงของพระเยซู

เปาโลได้แนะนำคำสอนหลักของพระธรรมเอเฟซัสในข้อแรก เราอ่านว่า “เรียนชนกรีกชน... ในพระเยซูคริสต์” วลีนี้บ่งบอกถึงการประกอบขึ้นของคริสตจักรและมันทำให้เราเตรียมพร้อมสำหรับสิ่งที่จะติดตามมาในจดหมายฝากนี้ วลี “ชนกรีกชน” สะท้อนถึงความหลากหลายและความแตกต่างที่เกิดขึ้นภายในคริสตจักร เปาโลมีสิ่งมากมายที่จะกล่าวในจดหมายนี้เกี่ยวกับพระพรส่วนบุคคลของพระเจ้าที่มีต่อผู้เชื่อ (เช่น 1:3-2:10) อย่างไรก็ตาม วลี “ในพระเยซูคริสต์” เน้นถึงการรวมตัวกันของแต่ละบุคคลเหล่านี้ในคริสตจักรที่รวมเป็นหนึ่งเดียว เปาโลมีสิ่งมากมายอีกที่จะกล่าวเกี่ยวกับการทรงเรียกส่วนรวมของผู้เชื่อในจดหมายนี้ (เปรียบเทียบ 2:11-3:19) คริสตจักรเป็นสิ่งมีชีวิตเดียวที่พระเจ้าได้สร้างจากผู้เชื่อแต่ละบุคคลในยุคนี้ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้รวมไว้ในความสัมพันธ์ที่สำคัญกับพระเยซูคริสต์ ภาพของร่างกายของมนุษย์ พร้อมกับอวัยวะที่หลากหลายซึ่งถูกควบคุมด้วยหัวใจเดียว (2:14-16) เป็นตัวอย่างประกอบที่สมบูรณ์แบบของคริสตจักร เมื่อเราตรวจสอบคำสอนหลักในพระธรรมเอเฟซัส เราสามารถเห็นได้ว่ามันแบ่งออกเป็นสองส่วน หนึ่ง มีการเปิดเผยเกี่ยวกับลักษณะนิรันดร์ของคริสตจักร สอง มีคำสอนเกี่ยวกับการประพฤติชั่วคราวของคริสตจักร

แรกสุด จงพิจารณาการเปิดเผยเกี่ยวกับลักษณะนิรันดร์ของคริสตจักร พระธรรมเอเฟซัสบอกเราสามสิ่งเกี่ยวกับลักษณะของคริสตจักร

หนึ่ง มันเปิดเผยถึงการเริ่มต้นของคริสตจักร คริสตจักรได้อยู่ในแผนการของพระเจ้าตั้งแต่อดีตนิรันดร์ มันไม่ใช่บางสิ่งที่พระเจ้าได้ประดิษฐ์ขึ้น (ทำขึ้น) ในวันที่พระเยซูคริสต์ได้สิ้นพระชนม์ เพราะว่าคนยิวได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของพวกเขา นักอรรถาธิบายที่เชื่อตามยุคบางคนได้อ้างอิงถึงคริสตจักรในฐานะส่วนที่ “เป็นวงเล็บ” ของแผนการนิรันดร์ของพระเจ้า นั่นไม่ได้หมายความว่า คริสตจักรเป็นความคิดภายหลังที่ได้ไตร่ตรองอีกครั้งหนึ่งโดยพระเจ้า คริสตจักรเป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้าที่มีสำหรับประวัติศาสตร์มนุษย์มากเท่ากับชนชาติอิสราเอล พระเจ้าไม่ได้เปิดเผยมันในพันธสัญญาเดิม มันเป็นความล้าลึก ซึ่งก็คือการเปิดเผยของพันธสัญญาใหม่ที่ไม่ได้ถูกเปิดเผยก่อนหน้านี้ อย่างไรก็ตาม มันเป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้าอยู่เสมอ สิ่งนี้ก็สำคัญสำหรับเราที่จะตระหนัก เพราะว่าเมื่อเราเห็นว่าพระเจ้าได้นำคริสตจักรไปสู่การมีชีวิตอยู่ มันก็ง่ายกว่าที่จะเชื่อว่าซาตานจะไม่ทำลายคริสตจักรได้เลย

สิ่งที่สองที่พระธรรมเอเฟซัสเปิดเผยเกี่ยวกับลักษณะนิรันดร์ของคริสตจักรก็คือการสร้างของคริสตจักร ในขณะที่พระเจ้าได้มองคริสตจักรในอดีตว่าเป็นส่วนหนึ่งของแผนการนิรันดร์ของพระองค์ พระองค์กำลังสร้างคริสตจักรในปัจจุบันด้วยอำนาจนิรันดร์ของพระองค์ ในพระธรรมเอเฟซัส มีการเน้นอย่างมากที่ “อำนาจ” ซึ่งเป็นอำนาจที่ใหญ่โตของพระเจ้า เปาโลได้อธิษฐานว่าผู้อ่านของท่านจะเติบโตในความเข้าใจของพวกเขาถึงอำนาจนิรันดร์ของพระเจ้า ซึ่งเป็นอำนาจที่ได้ซบให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตาย (1:18-19) เปาโลได้ใช้คำกรีกที่แตกต่างกันสี่คำสำหรับอำนาจใน 1:19 “อำนาจที่เป็นขึ้นจากตาย” นี่เป็นอำนาจอย่างเดียวกันที่ได้ยกคริสเตียนขึ้น และได้ทำให้เขาหรือเธอนั่งกับพระคริสต์ในสวรรค์สถานในตอนนี้ (2:4-6) ยิ่งกว่านั้น มันเป็นอำนาจอย่างเดียวกันที่มีไว้สำหรับเราที่เป็นคริสเตียนเมื่อเราต่อสู้ศัตรูฝ่ายวิญญาณของเรา ผู้ซึ่งกำลังพยายามที่จะทำลายคริสตจักร (6:10-11) บ่อยครั้งมากที่คริสเตียนล้มเหลวเพราะพวกเขาคิดว่าคริสตจักรไม่สามารถประสบความสำเร็จได้ พวกเขาล้มเหลวที่จะชื่นชมอำนาจนิรันดร์ของพระเจ้าที่มีไว้ในปัจจุบันเพื่อจะสร้างคริสตจักรและเพื่อจะเอาชนะศัตรูของคริสตจักร

สิ่งที่สามที่เราเรียนรู้จากจดหมายฝากนี้เกี่ยวกับลักษณะของคริสตจักรก็คือการบรรลุถึงยอดของคริสตจักร สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับมุมมองนิรันดร์เช่นกัน พระธรรมเอเฟซัสเปิดเผยว่าคริสตจักรจะรับใช้จุดประสงค์ของพระเจ้าตลอดอนาคตนิรันดร์ (2:4-7; 3:8-10) คริสตจักรจะแสดงถึงความไพบูลย์แห่งพระคุณของพระเจ้าต่อสิ่งมีชีวิตทั้งหมดเป็นนิรันดร์ (2:7) คริสตจักรจะแสดงถึงความไพบูลย์แห่งปัญญาของพระเจ้าต่อสิ่งมีชีวิตทั้งหมดเป็นนิรันดร์ (3:10)

สรุปแล้ว พระธรรมเอเฟซัสเปิดเผยถึงที่ที่สำคัญซึ่งคริสตจักรมีในแผนการนิรันดร์ของพระเจ้าสำหรับประวัติศาสตร์ ในอดีตนั้น พระองค์ได้คิดเกี่ยวกับคริสตจักรในฐานะส่วนหนึ่งของแผนการนิรันดร์ของ

พระองค์ ในปัจจุบัน พระองค์กำลังสร้างคริสตจักรด้วยอำนาจนิรันดร์ของพระองค์ ในอนาคต พระองค์จะนำคริสตจักรไปสู่การบรรลุถึงยอดในความสำเร็จแห่งจุดประสงค์นิรันดร์ของพระองค์

ในขณะที่การเปิดเผยถึงลักษณะนิรันดร์ของคริสตจักรจัดตั้งส่วนหลักของจดหมายฝากนี้ เปาโลได้สอนเกี่ยวกับความประพฤติชั่วครวของคริสตจักรอย่างมากอีกด้วย ลักษณะนิรันดร์ของคริสตจักรมีความหมายโดยนัยหลักต่างๆสำหรับความประพฤติชั่วครวของคริสตจักร (4:1) เราสามารถจัดการส่วนของการเปิดเผยนี้ให้อยู่ภายใต้สามหัวข้อเช่นกัน

ความหมายโดยนัยแรกของลักษณะของคริสตจักรที่เปาโลได้เน้นก็เกี่ยวข้องกับ “การสร้าง” ของคริสตจักร เนื่องจากว่าคริสตจักรเป็นสิ่งที่คริสตจักรเป็น ซึ่งก็คือพระกายที่รวมกันของพระคริสต์ มันก็สำคัญอย่างมากที่คริสเตียนรักษาเอกภาพนี้ไว้ (4:1-3) จงสังเกตว่า นี่ไม่ใช่เอกภาพท่ามกลางคริสเตียนที่ประกาศตนที่เราต้องบรรลุ มันเป็นเอกภาพท่ามกลางคริสเตียนแท้ที่เราต้องรักษาไว้ เราต้องระมัดระวังอย่างมากที่จะหลีกเลี่ยงการก่อให้เกิดการแตกแยกในพระกายของพระคริสต์ หนึ่งในเจ็ดสิ่งที่ซาโลมอนได้เขียนว่าพระเจ้าทรงเกลียดคือใครคนหนึ่งที่ว่าความแตกร้าท่ามกลางพวกพี่น้อง (สภย. 6:19)

ความหมายโดยนัยอันที่สองของลักษณะของคริสตจักรเกี่ยวข้องกับ “การสารภาพ” ของคริสตจักร เปาโลได้กระตุ้นว่าคริสตจักรต้องทำการสารภาพหรือให้คำพยานแด่พระเจ้า นี่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า (5:15-17) คริสเตียนทำสิ่งนี้โดยการชำระชีวิตทั้งหมดให้บริสุทธิ์แด่พระเจ้า ซึ่งแยกชีวิตไว้แด่พระองค์เพื่อพระเกียรติและพระสิริของพระองค์ ดังนั้น เปาโลได้กล่าวถึงความสัมพันธ์พื้นฐานต่างๆของชีวิต คือ สามัคคีภรรยา พ่อแม่กับลูกๆ นายจ้างกับลูกจ้าง ความเชื่อของเราต้องมีผลกระทบในความสัมพันธ์เหล่านี้ คริสตจักรทำการสารภาพต่อโลก ไม่ใช่โดยกำหนดหลักความเชื่อหรือหลักความเชื่อถือเป็นหลัก แต่โดยการสำแดงถึงการชำระให้บริสุทธิ์ในความประพฤติ

อันที่สาม ความหมายโดยนัยอีกอันหนึ่งของลักษณะของคริสตจักรที่เปาโลได้อธิบายก็เกี่ยวข้องกับ “ความขัดแย้ง” ของคริสตจักรกับอำนาจต่างๆที่ได้ต่อต้านจุดประสงค์ต่างๆของพระเจ้า คริสเตียนต้องติดอาวุธให้กับพวกเขาเอง ตื่นตัวและต่อต้านอำนาจต่างๆฝ่ายวิญญาณเหล่านี้ (6:10-11)

สรุปแล้ว คริสตจักรต้องรักษาเอกภาพไว้ขณะที่คริสตจักรเติบโต คริสตจักรต้องชำระทุกความสัมพันธ์ให้บริสุทธิ์ขณะที่คริสตจักรทำการสารภาพของคริสตจักรต่อโลก และคริสตจักรต้องยืนหยัดต่อต้านพวกศัตรูฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรขณะที่คริสตจักรขัดแย้งกับอำนาจต่างๆของซาตาน ประเด็นเหล่านี้อธิบายนัทธิ 16:18 “เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และพลังแห่งความตายจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นหามิได้” คริสตจักร

ร่วมมือกับพระเจ้าขณะที่พระองค์สร้างคริสตจักรในสามวิธี หนึ่ง คริสตจักรเองต้องรวมกันไว้ สอง คริสตจักรต้องนำเสนอเนื้อหาแห่งความไม่มีมลทินและความบริสุทธิ์ต่อโลกโดยความสัมพันธ์ต่างๆที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ของคริสตจักร และสาม คริสตจักรต้องต่อผู้พวกศัตรูของพระเจ้าหลังจากที่ได้สวมใส่ยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า

จากการพยายามที่จะสรุปคำสอนของพระธรรมเอเฟซัสไปสู่ประโยคเนื้อหาที่สั้นนั้น ข้าพเจ้าจะเขียนเป็นวลีในทำนองนี้ พระธรรมเอเฟซัสเปิดเผยว่าคริสตจักรเป็นส่วนหนึ่งของแผนการนิรันดร์ของพระเจ้าและคริสตจักรเติบโตในฐานะผลลัพธ์ของอำนาจของพระเจ้าที่ทำงานผ่านชีวิตของผู้เชื่อซึ่งพิชิตพวกศัตรูฝ่ายวิญญาณของพวกเขา

ถัดไปเราพิจารณาถึงการวิงวอนตลอดไปที่จดหมายนี้มี ข้าพเจ้าได้กล่าวไปก่อนหน้านี้ว่าเปาโลได้สรุปการเปิดเผยหลักของพระธรรมเอเฟซัสใน 1:1 ว่า “ธรรมิกชน...ในพระเยซูคริสต์” ในทำนองเดียวกัน ท่านได้สรุปการกระตุ้นอันไร้กาลเวลาของจดหมายนี้ใน 4:1 ว่า “ดำเนินชีวิตสมกับพันธกิจอันเนื่องจากการทรงเรียกท่านนั้น”

หนึ่ง คริสเตียนจะต้องดำเนินชีวิตเนื่องจากแผนการนิรันดร์ของพระเจ้า นั่นคือ ตอนนี้เราควรดำเนินชีวิตด้วยจุดประสงค์ต่างๆของพระเจ้าตลอดนิรันดกาลอย่างชัดเจนในมุมมอง พระเจ้าได้เลือกเราก่อนการสร้างโลกเพื่อพระองค์จะทำให้เราเป็นตามลักษณะพระฉายาของพระบุตรของพระองค์ (1:4; รม. 8:29) เราจะต้อง “เติบโตขึ้น...สู่พระองค์...คือพระคริสต์” (4:15) ขอบเขตที่ซึ่งเรากำลังดำเนินชีวิตด้วยความบริสุทธิ์และความรักก็คือขอบเขตที่ซึ่งเรากำลังเป็นตามแผนการนิรันดร์ของพระเจ้า เปาโลไม่ได้บอกให้เราที่จะบริสุทธิ์เพราะว่าความเหมาะสมเรียกร้อง หรือเพราะว่าพระเจ้าอาจติสอนเราถ้าเราไม่บริสุทธิ์ เราจะต้องดำเนินชีวิตซึ่งคิดเกี่ยวกับแผนการนิรันดร์ของพระเจ้าและจดจำไว้ว่าพระเจ้าได้มีชีวิตของเราแต่ละคนในความคิดของพระองค์ตั้งแต่อดีตนิรันดร์ การอ่านพระคัมภีร์เป็นประจำเป็นวิธีหนึ่งที่จะย้ำเตือนเราเองถึงสิ่งนี้

ประการที่สอง เราสามารถดำเนินชีวิตตามแผนการของพระเจ้าได้เท่านั้น โดยการใช้อำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระเจ้าทรงสามารถช่วยให้เราที่จะดำเนินชีวิตในแผนการนี้ด้วยอำนาจของพระองค์ได้ “ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ กระทำสารพัดมากยิ่งขึ้น...” (อฟ. 3:20-21) เรามีอำนาจที่จะดำเนินชีวิตอย่างสมควรได้ อย่างไรก็ตาม เราต้องยอมให้พระวิญญาณของพระเจ้าที่จะควบคุมเราถ้าเราต้องการที่

จะดำเนินชีวิตในความสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า (5:18) สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการมอบการควบคุมแต่พระองค์อย่างมีสติ (เปรียบเทียบ รม. 6:13)

ประการที่สาม เราจะต้องดำเนินชีวิตต่อต้านพวกศัตรูที่มองไม่เห็นของพระเจ้า เช่นเดียวกับเนื่องจากแผนการนิรันดร์ของพระเจ้าและการใช้อำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เราต้องทำให้ “การเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ” ในเชิงรับสมดุลกับ “การมั่นคง” ในเชิงรุก (6:14) โดยหลักแล้ว พวกศัตรูของเราไม่ใช่คนอื่น แต่เป็นบุคคลที่เป็นปีศาจซึ่งมองไม่เห็นที่อยู่เบื้องหลังพวกเขา ในอดีตนั้น หลายคนได้เยาะเย้ยต่อแนวคิดของปีศาจและอำนาจฝ่ายวิญญาณที่ร้ายแรง ทุกวันนี้ มีตระหนักที่เป็นจริงถึงการมีชีวิตอยู่ของพวกเขาและอิทธิพลที่มีอำนาจในโลก เราต้องต่อสู้พวกศัตรูฝ่ายวิญญาณด้วยอาวุธฝ่ายวิญญาณ คือ ความจริง ความประพฤติที่ชอบธรรม ข่าวดุสิต การวางใจในพระเจ้า พระวาระของพระเจ้าที่เหมาะสมต่อความต้องการและการอธิษฐาน (6:14-18)

ประการสุดท้าย ขอให้เราประยุกต์ใช้เนื้อหาของจดหมายฝากนี้กับตัวเราเอง

ขนาดของอำนาจของคริสตจักรที่จะเปลี่ยนแปลงโลกก็คือขนาดของความเจนนโลกที่ต่างออกไป หลายคนในสมัยของเราก็วิจารณ์คริสตจักรถึงการไม่เกี่ยวข้อง หรืออย่างน้อยก็ไม่ได้เกี่ยวข้องพอในเรื่องของปัญหาต่างๆทางกายภาพของผู้คน พระธรรมเอเฟซัสสอนเราว่า วิธีที่จะช่วยเหลือผู้คนมากที่สุดคือการจัดการกับเรื่องราวต่างๆที่มองไม่เห็น เช่น เอกภาพ ความรัก ความบริสุทธิ์ การอธิษฐาน และการประกาศ เราทำงานของคริสตจักรอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นโดยการอธิษฐานแทนที่การถือป้ายประท้วง การต่อต้าน หรือการเล่นการเมือง ขนาดของอำนาจของคริสตจักรที่จะช่วยเหลือโลกก็คือขนาดของความเจนนโลกที่ต่างออกไปของคริสตจักร คริสตจักรต้องจดจำถึงการทรงเรียกจากสวรรค์ของคริสตจักรในแผนการนิรันดร์ของพระเจ้าเพื่อจะตระหนักถึงทุกสิ่งที่พระเจ้าตั้งใจไว้เพื่อคริสตจักร

“คริสตจักรของพระเจ้าไม่สามารถช่วยพระเจ้าได้เมื่อคริสตจักรหยุดที่จะเจนนโลกที่ต่างออกไป เมื่อคริสตจักรเจนนโลก คริสตจักรก็ช่วยโลก และไม่สามารถหลีกเลี่ยงการทำอย่างนั้นได้”¹²

ตรงกันข้าม ขนาดของความเจนนโลกที่ต่างออกไปของคริสตจักรเป็นขนาดของอิทธิพลของคริสตจักรในโลก ถ้าเราเห็นจุดประสงค์ต่างๆของพระเจ้าเพื่อคริสตจักรอย่างแท้จริง เราไม่สามารถไม่ห่วงใยหรือไม่เกี่ยวข้องกับปัญหาต่างๆทางกายภาพของผู้คนได้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ไวต่อการทนทุกข์ ไม่เป็นห่วงเกี่ยวกับความอยุติธรรม หรือขาดความเมตตาส่งสารต่อคนที่ถูกกดขี่ไหม? ไม่เลย! และพระองค์ทรงเป็นศิระษผู้ซึ่งเราจะต้องเติบโตขึ้นสู่¹³

อรรถาธิบาย

I. การทักทาย 1:1-2

ในจดหมายฝากส่วนใหญ่ของท่านนั้น เปาโลได้เริ่มต้นด้วยการจัดตั้งความจริงที่เป็นรากฐานและจากนั้นได้สรุปด้วยการประยุกต์ใช้ความจริงนั้นกับชีวิตของผู้อ่านของท่าน รูปแบบนี้ก็ชัดเจนอย่างมากในพระธรรมเอเฟซัส ที่ซึ่งสามบทแรกกล่าวถึงหลักคำสอน (คำสอน) และสามบทสุดท้ายกล่าวถึงการปฏิบัติ (การประยุกต์ใช้) แน่แน่นอนว่า มีหลักคำสอนบางอย่างในสามบทสุดท้ายและการประยุกต์ใช้บางอย่างในสามบทแรก แต่โดยทั่วไปนั้นนี่คือวิธีที่เปาโลได้จัดการเนื้อหาของท่าน จงเปรียบเทียบกับพระธรรมโรมที่ซึ่งบทที่ 1-11 มีหลักคำสอนเป็นหลักและบทที่ 12-16 มีการปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่

การทักทายประกอบด้วยคำแนะนำของเปาโลเกี่ยวกับท่านเองต่อผู้รับดั้งเดิมของจดหมายนี้และคำทักทายของท่านต่อพวกเขา

1:1 เปาโลได้อ้างอิงถึงท่านเองโดยชื่อถึงสองครั้งในฐานะผู้เขียนของพระธรรมนี้ (เปรียบเทียบ 3:1) จดหมายฝากอีกฉบับหนึ่งต่อคริสตจักรที่เปาโลได้เขียนในฐานะผู้เขียนคนเดียวโดยปราศจากการอ้างอิงถึงเพื่อนผู้เขียนหรือบรรดาผู้เขียนก็คือพระธรรมโรม แม้ว่านักวิจารณ์บางคนได้ปฏิเสธการเป็นผู้เขียนพระธรรมเอเฟซัสของเปาโลเนื่องจากคำศัพท์ รูปแบบและหลักคำสอนส่วนใหญ่ที่พระธรรมนี้มีนั้น คริสตจักรเริ่มแรกได้ยอมรับการเป็นผู้เขียนของเปาโลโดยปราศจากการโต้แย้ง¹⁴

“ดังนั้นพระธรรมเอเฟซัสได้ถูกมอบหมายแก่เปาโลอย่างไม่ลังเลใจตั้งแต่วเวลาที่รวบรวมงานเขียนของพันธสัญญาใหม่ได้เริ่มต้นที่จะเป็นที่รู้จักอย่างเช่นในกลางศตวรรษที่สอง เนื่องจากเคลเมนต์แห่งโรมได้สะท้อนถึงภาษาของพระธรรมนี้เมื่อท่านได้เขียนไปยังเมืองโครินธ์ในปี ค.ศ. 95 นั้น มันน่าจะเป็นไปได้ว่าการรับรองนี้ย้อนกลับไปยังศตวรรษแรก¹⁵

บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ได้ใช้คำว่า “อัครทูต” (ตามตัวอักษรคือ “ผู้ที่ถูกส่งไป”) ไม่ว่าในแง่โดยทั่วไปหรือในแง่ที่เจาะจง บางครั้งคำนี้อ้างอิงโดยทั่วไปถึงใครก็ตามที่ถูกส่งออกไปในฐานะตัวแทนของพระเยซูคริสต์ (กจ. 14:4, 14; 2 คร. 8:23; ฟป. 2:25) ความเท่าเทียมสมัยใหม่คงจะเป็นมิชชันนารี ตามปกติแล้ว มันอ้างอิงถึงหนึ่งในอัครทูต 12 คนหรือเปาโลผู้ได้เห็นพระคริสต์ที่เป็นขึ้นจากตายอย่างเช่นที่นี้ พระเยซูคริสต์เจ้าได้บัญชาและส่งเปาโลออกไปด้วยเนื้อหาของข่าว

ประเสริฐ เปาโลได้รับความเป็นอัครทูตของท่านบนถนนดามัสกัสเนื่องจาก “น้ำพระทัย” หรือการตัดสินใจของพระเจ้า ไม่ใช่การเลือกของตนเอง (กจ. 26:16-18) ท่านได้อ้างอิงถึงความเป็นอัครทูตของท่านที่นี่เพื่อจะ “รับรองความจริงและการอ้างของบทต่อๆมา”¹⁶

ผู้รับดั้งเดิมของจดหมายฝากนี้คือ “ธรรมิกชน” (คำกรีก *ศักก็ออยส์* คือ พวกที่บริสุทธิ์) คือ ผู้คนที่ถูกแยกออกโดยพระเจ้าเพื่อการใช้ของพระองค์ พวกเขาได้อาศัยอยู่ในเมืองเอเฟซัส ซึ่งเป็นเมืองหลวงของจังหวัดโรมแห่งแคว้นเอเชีย ที่ที่เปาโลได้รับใช้เป็นเวลาสามปีระหว่างการเดินทางประกาศครั้งที่สามของท่าน (กจ. 20:31)

คำว่า “ณ เมืองเอเฟซัส” หรือ “ในเมืองเอเฟซัส” ไม่ปรากฏในสามต้นฉบับเริ่มแรกแห่งอเล็กซานเดรีย (อียิปต์) การละเว้นนี้ได้ทำให้นักวิชาการบางคนที่จะสรุปว่าดั้งเดิมนั้นเปาโลได้ส่งจดหมายฝากนี้ไปยังคริสตจักรท้องถิ่นต่างๆที่ไม่ได้ระบุไว้ บางทีในจังหวัดแห่งแคว้นเอเชีย สำหรับผู้รับที่จะส่งเวียนไปท่ามกลางพวกเขา ผู้สนับสนุนมุมมองนี้ได้ชี้ไปที่การขาดไปของการอ้างอิงใดๆถึงบุคคลว่าเป็นหลักฐานที่ว่าเปาโลได้หมายถึงว่ามันไปยังหลายคริสตจักรแทนที่จะไปยังแค่คริสตจักรเมืองเอเฟซัส อย่างไรก็ตาม มันดูเหมือนดีที่สุดที่จะถือว่าคริสตจักรเมืองเอเฟซัสเป็นผู้รับดั้งเดิมด้วยเหตุผลต่างๆดังต่อไปนี้ ต้นฉบับโบราณส่วนใหญ่มีคำว่า “ณ เมืองเอเฟซัส” หรือ “ในเมืองเอเฟซัส” ยิ่งกว่านั้น ไม่มีต้นฉบับใดที่มีชื่อของเมืองอื่นใดก็ตาม หรือแม้กระทั่งคำกรีกที่แปลว่า “ณ” หรือ “ใน” ยิ่งไปกว่านั้นอีก จดหมายฝากที่ได้รับการคล้อยตามอื่นๆทั้งหมดของเปาโลก็อ้างอิงถึงผู้รับ

บางทีเปาโลได้ละเว้นชื่อส่วนตัวของผู้เชื่อในเมืองเอเฟซัสเพราะว่าท่านได้รู้สึกว่าจะไม่มีความจำเป็นที่จะทักทายพวกเขา เนื่องจากว่าจดหมายนี้จะเวียนไปตามคริสตจักรอื่นๆ อีกเหตุผลหนึ่งที่เป็นไปได้ก็คือว่า ถ้าท่านได้อ้างอิงชื่อผู้เชื่อ ท่านคงได้อ้างอิงหลายชื่อ เนื่องจากว่าท่านได้รู้จักหลายคนมากในคริสตจักรในเมืองเอเฟซัส

มันค่อนข้างเป็นไปได้ว่า เปาโลได้ตั้งใจให้พระธรรมเอเฟซัสเป็นจดหมายที่มีไปถึงหลายคน งานเขียนทั้งหมดของพันธสัญญาใหม่ได้เวียนไปท่ามกลางคริสตจักรต่างๆ และเปาโลอาจได้เขียนพระธรรมเอเฟซัสด้วยมุมมองนี้ (เปรียบเทียบกับ คส. 4:16) เนื่องจากว่าเมืองเอเฟซัสเป็นเมืองทางยุทธศาสตร์ทั้งในจักรวรรดิโรมันและในพันธกิจของเปาโล มันคงเป็นธรรมดาสำหรับท่านที่จะส่งจดหมายนี้ไปยังเมืองนั้นก่อน

ไม่ใช่ชนกรีกชนทั้งหมดที่ “สัตย์ซื่อ” (2 ทธ. 2:13) แต่ผู้เชื่อชาวเอเฟซัสสัตย์ซื่อ พวกเขาได้ยึดมั่นในคำสอนที่พวกเขาได้รับเมื่อเปาโลได้เขียนจดหมายฝากนี้ (เปรียบเทียบ กจ. 20:28-32; วว. 2:1-7)

“ในพระคริสต์” อธิบายถึงทุกคนที่เป็นชนกรีกชน ผู้เชื่อทุกคนครอบครองสถานที่ตั้งในพื้นที่ว่างชนกรีกชนเหล่านี้ในเมืองเอเฟซัส อย่างไรก็ตาม ชนกรีกชนคริสเตียนทุกคนดำเนินชีวิตภายในขอบเขตแห่งครอบครัวของพระเจ้าอีกด้วยเนื่องจากการช่วยให้รอดของพระเยซู ที่ซึ่งเปาโลได้กล่าวถึงว่าอยู่ “ในพระคริสต์” วลีนี้เป็นวลีโปรดเปาโล ท่านได้ใช้คำนี้ใน 1:1-14 และประมาณ 27 ครั้งในจดหมายฝากนี้ มันปรากฏประมาณ 130 ครั้งในพันธสัญญาใหม่ ส่วนใหญ่ของสิ่งที่ตามมาในบทที่ 1—3 ก็เป็นการอธิบายถึงสิ่งที่มันหมายถึงที่จะอยู่ “ในพระคริสต์”

“ดังนั้นการอยู่ในพระคริสต์ของเราหมายถึงว่า พระเยซูเจ้าทรงล้อมรอบและสวมกอดผู้เชื่อในชีวิตของพระองค์เอง และ ณ เวลาเดียวกันก็แยกเขาจากอิทธิพลภายนอกและเป็นศัตรูทั้งหมด พระองค์ทรงปกป้องผู้เชื่อจากอันตรายและศัตรูทั้งหมด และจัดเตรียมเพื่อเขาด้วยทุกสิ่งที่จำเป็น ในพระธรรมเอเฟซัส ความหมายของการอยู่ “ในพระคริสต์” นี้ไปถึงความคิดที่สูงที่สุดของมัน ความจริงที่ประหลาดในพระธรรมเอเฟซัสคือ ธรรมชาติจากสวรรค์และความเต็มเปี่ยมของพระเจ้าแห่งขอบเขตนี้แห่งชีวิตใหม่ของเรา”¹⁷

“วลีในพระคริสต์นั้นก็จับใจส่วนสำคัญของจดหมายฝากนี้ จากเค้าความคิดที่อุดมนั้นก็ขยายกิ่งก้านสาขาของต้นโอ๊กแห่งป่า”¹⁸

1:2 เปาโลได้ทักทายผู้อ่านของท่านด้วยการปรารภนาให้ “พระคุณ” และ “สันติสุข” ของพระเจ้าอยู่เหนือพวกเขา อย่างที่ท่านได้ปรารภนาในจดหมายฝากอื่นๆทั้งหมดของท่าน “พระคุณ” (คำกรีก *คาริส*) แสดงถึงความโปรดปรานที่ไม่สมควรได้รับและการให้อำนาจของพระเจ้า ซึ่งเป็นส่วนของชนกรีกชนทุกคน “สันติสุข” (คำกรีก *เอเรเน่* ซึ่งแปลเป็นภาษาฮีบรูว่า *ซาโลม*) เป็นสภาพของเราที่เป็นผลมาจากพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อเรา เรามีสันติสุขกับพระเจ้า และเราสามารถประสบสันติสุขจากพระเจ้าได้ คือ ความเต็มเปี่ยมแห่งพระพรของพระองค์ เนื่องจากพระคุณของพระองค์ (เปรียบเทียบ กตว. 6:25-26)

“ดังนั้นถ้าเราต้องการการการสรรบุที่รวบรัดของข่าวดีที่จดหมายนี้ประกาศ เราไม่สามารถพบการสรรบุที่รวบรัดที่ดีกว่าคำพยางค์เดียวทั้งสามคือ ‘สันติสุขทางพระคุณ’”¹⁹

“ถึงผู้รับแห่งพระคุณและสันติสุขนั้น พระเจ้าก็อยู่ในความสัมพันธ์แห่งพระบิดา ถึงหัวข้อต่างๆอย่างเดียวกันนั้น พระคริสต์ก็อยู่ในความสัมพันธ์แห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาซึ่งได้ทำให้พวกเขาเป็นบุตรของพระองค์โดยการรับเป็นบุตร พระคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้จัดตั้งศิษยะของคริสตจักรและได้รับสิทธิถึงการเชื่อฟังที่มีความรักและเกียรติของพวกเขา...”²⁰

II. การทรงเรียกของคริสเตียน 1:3-3:21

“...สามบทแรกเป็นคำอธิษฐานเดี่ยวที่ยาว ซึ่งไปยังจุดสูงสุดในคำอวยพรที่ยิ่งใหญ่ ณ ตอนปลายของบทที่ 3 ที่จริง ไม่มีสิ่งใดเหมือนสิ่งนี้ในจดหมายทั้งหมดของเปาโล นี่เป็นภาษาของคำอธิษฐานที่เร่งร่า ไม่ใช่ภาษาของข้อโต้แย้ง การโต้เถียงและการว่ากล่าว”²¹

ก. การทรงเรียกส่วนบุคคล 1:3 -2:10

เปาโลได้เริ่มต้นเนื้อหาของจดหมายของท่านโดยการเปิดเผยถึงพระพรต่างๆฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าได้วางแผนไว้สำหรับผู้เชื่อในพระบุตรของพระองค์

“ส่วนเริ่มต้นของพระธรรมอเปเฟซัส (1:3-2:10) ซึ่งอธิบายถึงชีวิตใหม่ที่พระเจ้าได้ให้แก่เราในพระคริสต์ก็แบ่งส่วนนี้เองตามธรรมชาติไปสู่สองส่วน ส่วนแรกประกอบด้วยการสรรเสริญและส่วนที่สองประกอบด้วยคำอธิษฐาน ในส่วนการ ‘สรรเสริญ’ นั้น เปาโลก็สาธุการแก่พระเจ้าที่ว่าพระองค์ได้อวยพรเราในพระคริสต์ด้วยพระพรฝ่ายวิญญาณทุกอย่าง (1:3-14) ในขณะที่ส่วน ‘คำอธิษฐาน’ ที่ท่านขอให้พระเจ้าที่จะเปิดตาของเราเพื่อจะเข้าใจความเต็มเปี่ยมของพระพรนี้ (1:15-2:10)”²²

1. จุดประสงค์: สักดึศรี 1:3-14

ในคัมภีร์กรีก ข้อ 3-14 เป็นประโยคเดียว พระวิญญาณบริสุทธิ์นำพาเปาโลในการคิดของท่านนี้ ขณะที่ท่านได้ตรึงตรองการจัดเตรียมของพระเจ้า จนท่านได้เคลื่อนจากพระพรหนึ่งไปยังพระพรถัดไปอย่างรวดเร็ว มันเป็นราวกับว่าท่านกำลังเปิดหีบสมบัติอย่างปลาบปลื้ม ยกเพชรพลอยของมันขึ้นมาด้วยมือของท่าน ปลอ่ยให้พวกมันเลื่อนลงมาทางนิ้วมือของท่าน และประหลาดใจต่อพวกมันอย่างสิ้นๆขณะที่พวกมันจะต้องตาของท่าน

“แต่ละส่วนจบลงด้วยข้อความแห่งการสรรเสริญเพื่อพระเจ้า (ข้อ 6, 11, 14) ซึ่งจดจ่อที่สมาชิกที่แตกต่างออกไปของตรีเอกภาพ หลังจากการสรุปเริ่มต้นของพระพรฝ่ายวิญญาณทั้งหมดของธรรมิกชน (ข้อ 3) ส่วนแรก (ข้อ 4-6) ก็ถวายเป็นการสรรเสริญที่ว่าพระบิดาได้เลือกเราในอดีตนิรันดร์ ในส่วนที่สอง (ข้อ 7-11) ถวายเป็นการสรรเสริญที่ว่าพระบุตรได้ไถ่เราในอดีตทางประวัติศาสตร์ (นั่นคือ ณ กางเขน) ส่วนที่สาม (ข้อ 12-14) ถวายเป็นการสรรเสริญที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทับตราเราในอดีตที่เป็นส่วนตัวของเรา ณ จุดแห่งการกลับใจเชื่อ”²³

“ตามปกติแล้ว หลังจากการทักทาย เปาโลก็ให้การขอบคุณที่เป็นการแนะนำสำหรับผู้รับของจดหมายนั้น ๆ ในจดหมายฝากนี้ ท่านเปลี่ยนลำดับ เพราะว่าก่อนที่ท่านให้การขอบคุณของท่านในข้อที่ 15-23 ท่านมีเพลงสดุดีแห่งการสรรเสริญสำหรับสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อผู้เชื่อในข้อที่ 3-14”²⁴

“... เอเฟซัส 1:3-14 เป็นหนึ่งในสดุดีที่ยาวที่สุดของพันธสัญญาใหม่ และมันเป็นสดุดีการสรรเสริญในรูปแบบของมัน”²⁵

ตำแหน่งของผู้เชื่อในพระคริสต์ 1:3

“ข้อนี้ไม่เพียงแต่กำหนดบทบาทเท่านั้นแต่กำหนดประโยชน์หลักของถ้อยคำสรรเสริญอีกด้วย โดยเนื้อแท้แล้ว มันเป็นการสรุปของถ้อยคำสรรเสริญทั้งหมด”²⁶

พระเจ้า “ได้รับพร” เพราะพระองค์ “ได้อวยพร” ผู้เชื่อ อย่างไรก็ตาม คริสเตียนควรอวยพรหรือสรรเสริญ (คำกรีก *ยูไลเกดอส* หมายถึง กล่าวถึงอย่างดี) พระเจ้าบิดาสำหรับการให้พระพรเหล่านี้

“พระองค์ทำให้เราได้รับพร เราประกาศว่าพระองค์ได้รับพร”²⁷

เปาโลได้คิดถึงพระเจ้าในฐานะทั้งพระบิดาของผู้เชื่อ (“พระบิดาของเรา” ข้อ 2) และพระบิดาของพระบุตรของพระองค์ (“พระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้า” ข้อ 3) พระเจ้าได้อวยพรผู้เชื่อแล้ว ในแนวทางที่อัครทูตนี้ได้ดำเนินการที่จะระบุต่อไป พระพรนี้ได้เกิดขึ้นก่อนการสร้างโลก อย่างที่จะเป็นที่ชัดเจนในข้อต่างๆที่ตามมา

“บางคนกล่าวต่อข้าพเจ้าว่า ‘คุณได้มีพระพรอันที่สองหรือยัง?’ พระพรอันที่สอง! เพื่อนของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้ามีพระพรเป็นร้อยๆ ที่จริง เป็นพันๆ ข้าพเจ้าไม่เพียงแต่มีพระพรอันที่สองเท่านั้น ข้าพเจ้ามีพระพรเป็นพัน”²⁸

พระพรต่างๆ “ฝ่ายวิญญาณ” เป็นผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราในความตรงกันข้ามกับชีวิตทางกายภาพของเรา ในอิสราเอลนั้น พระพรต่างๆ ที่ได้สัญญาไว้ของพระเจ้าก็เป็นทางกายภาพเป็นหลัก แต่ในคริสตจักรพระพรเหล่านั้นเป็นฝ่ายวิญญาณเป็นหลัก เนื่องจากพระเจ้าได้ให้สิ่งเหล่านี้แก่เราแล้ว เราไม่จำเป็นต้องจะขอสิ่งเหล่านั้น แต่ควรรับเอาด้วยความเชื่อ และขอบคุณสำหรับสิ่งเหล่านั้น

“เมื่อคุณได้บังเกิดใหม่ในครอบครัวของพระเจ้า คุณได้บังเกิดมาร่ำรวย”²⁹

“ไม่มีพระสัญญาถึงพระพรต่างๆฝ่ายวัตถุที่นี้ คริสเตียนไม่มีสิทธิ์ที่จะคาดหวังเช่นนั้น เพราะว่ามันไม่ใช่ส่วนหนึ่งของพันธสัญญาของพระเจ้ากับเขา”³⁰

“ในสวรรค์สถาน” หรือ “อาณาจักร” ก็อ้างอิงถึงสถานที่ตั้งที่ซึ่งพระพรเหล่านี้มา อาณาจักรสวรรค์คือที่ที่เปาโลได้กล่าวถึงผู้เชื่อว่าจะอยู่ในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขาหรือของเธอในขณะนี้ ในขณะที่ทางกายภาพนั้นเราอยู่บนโลก ในฝ่ายวิญญาณนั้นเรายู่กับพระคริสต์ในสวรรค์แล้ว (เปรียบเทียบ ข้อ 20; 2:6; 3:10; 6:12) พระเจ้าได้รวมเรากับพระเยซูคริสต์แล้ว ดังนั้นในแง่หนึ่งเรายู่กับพระองค์ในที่ที่พระองค์ทรงอยู่ในตอนนี้ เมื่อเราตายไป ส่วนที่ไม่เป็นวัตถุของเราจะไปยังจำเพาะพระพักตร์พระคริสต์ (2 คร. 5:6-8) เมื่อพระเจ้าทำให้ร่างกายของเราเป็นขึ้นจากตาย ร่างกายเหล่านั้นจะไปยังจำเพาะพระพักตร์ของพระองค์และไปรวมกับส่วนที่ไม่เป็นวัตถุของเรา ขณะนี้ชีวิตของเราอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฝ่ายวิญญาณแล้ว “ในอาณาจักรสวรรค์” เราอยู่ที่นั่นเนื่องจากการรวมกันกับพระคริสต์ในปัจจุบันของเรา

“ดังนั้นอาณาจักรสวรรค์เป็นอาณาจักรแห่งกิจกรรมต่างๆฝ่ายวิญญาณ คือ ส่วนที่ไม่เป็นวัตถุ ‘จักรวาลที่มองไม่เห็น’ ซึ่งอยู่เบื้องหลังโลกแห่งความรู้สึก ในอาณาจักรนั้นอำนาจต่างๆที่ยิ่งใหญ่ก็ทำงานอยู่ คือ อำนาจต่างๆที่ถูกเข้าใจว่ามีระบบและรัฐธรรมนูญของพวกเขาเอง ว่าในบางส่วนหนึ่งนั้นได้ละเมิดต่อระบบนั้น และดังนั้นก็เป็นการไม่มีระบบ ในส่วนหนึ่งนั้น อำนาจต่างๆได้ต่อต้านเราและปล้ำสู้กับเรา อีกครั้งหนึ่ง อำนาจต่างๆก็มีความสนใจที่ฉลาดในจุดประสงค์ของพระเจ้ากับโลกของพระองค์ และสำหรับที่ซึ่งเรื่องราวของมนุษย์ก็เป็นตัวอย่างที่เป็นอุทาหรณ์ในปัญหาหลายด้านของพระเจ้า อำนาจต่างๆโดยรวมแล้วก็เป็นสิ่งชั่วร้ายหรือสิ่งดี พระคริสต์ทรงประทับบนบัลลังก์และเราอยู่ในพระองค์”³¹

เราอยู่ “ในพระคริสต์” ถ้อยคำนี้ “ในพระคริสต์” และความคล้ายคลึงของมันปรากฏ 36 ครั้งในพระธรรมเอเฟซัส³²

“... แนวคิดรวบยอดที่ซึ่งวลี ‘ในพระคริสต์’ บ่งบอกไว้ก็เป็นของขอบเขตแห่งความรู้สึกที่เหนือกว่าอย่างเดียวกันของแนวคิดต่างๆที่ซึ่งสองวลีนำหน้าวลีต่างๆ [นั่นคือ “ด้วยพระพรฝ่ายวิญญาณทุกอย่าง” และ “ในสวรรคสถาน”]³³

การรวมกับพระคริสต์โดยความเชื่อที่ช่วยให้รอดก็ตั้งเราไว้ในอาณาจักร “สวรรค” *อูราโนส* (สวรรคหรือฟ้าสวรรค) ปรากฏใน 1:10; 3:15; 4:10; และ 6:9 ในขณะที่ *เอโพรานีโอส* (สวรรคหรือสวรรคสถาน) ปรากฏใน 1:3, 20; 2:6; 3:10; และ 6:12

“*อน ทอยส์ เอโพรานีโอฮ์* [ในสวรรคหรือสวรรคสถาน] เป็นสถานที่ตั้งของความขัดแย้งในปัจจุบันที่ซึ่งผู้เชื่อมีส่วนร่วมผ่านทางปรากฏของพวกเขาที่นั่น ‘ใน’ พระคริสต์ แต่ *ฮอย เอโพรานีโอฮ์* [สวรรคหรือสวรรคสถาน] ในพระธรรมเอเฟซัสถูกมองอย่างเป็นหลักว่าเป็นสถานที่ตั้งของพระคริสต์ที่ได้รับการยกย่อง ซึ่งเป็นสถานที่ที่ตอนนี้พระองค์ทรงอยู่และที่ซึ่งพระองค์ทรงใช้อำนาจอธิปไตยในจักรวาลของพระองค์ในยุคปัจจุบัน”³⁴

“ความคิดหลักของพระธรรมเอเฟซัสคือการรวมตัวกันของทุกสิ่งในพระเยซูคริสต์”³⁵

วลี “ในพระคริสต์” หมายถึง “โดยคุณความดีของการรวมกันของเราในพระคริสต์” หรือ “เนื่องจากการรวมกันของเรากับพระคริสต์”³⁶

“*เอเฟซัส 1:3* บอกอย่างมากเกี่ยวกับพระพรของพระเจ้าเหนือผู้เชื่อ (ก) เมื่อ: อดีตนิรันดร์ (ข) ด้วยอะไร: พระพรฝ่ายวิญญาณ [ไม่ใช่วัตถุ] ทุกอย่าง (ค) ที่ไหน: ในสวรรคสถาน (ง) อย่างไร: ในพระคริสต์”³⁷

“เมืองเอเฟซัสถูกถือว่าเป็นธนาคารแห่งเอเชีย หนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์ทั้งเจ็ดของโลกคือ พระวิหารที่ยิ่งใหญ่ของไดอานาก็อยู่ในเมืองเอเฟซัส และไม่ใช่ว่าศูนย์กลางสำหรับการนมัสการรูปเคารพเท่านั้น แต่เป็นสถานที่เก็บทรัพย์สมบัติอีกด้วย. . .

“จดหมายของเปาโลถึงชาวเมืองเอเฟซัสถูกทำให้เป็นโครงสร้างอย่างระมัดระวังอย่างเช่นพระวิหารที่ยิ่งใหญ่ของไดอานานั้น และมันมีความสวยงามและทรัพย์สมบัติที่ใหญ่กว่า!”³⁸

การเลือกสรรของพระบิดา 1:4-6

พระพรต่างๆฝ่ายวิญญาณที่มายังเราก็เป็นงานของสมาชิกทั้งสามของตรีเอกภาพ พระเจ้าเองเป็นรากฐานของพระพรเหล่านี้

1:4 พระพรอันแรกคือการเลือกสรร พระเจ้าได้ “เลือก” บางคนเพื่อความรอดอย่างมีอำนาจสิทธิ์ขาด (เปรียบเทียบ ข้อ 11; รม. 8:30; 1 ธส. 1:4; 2 ธส. 2:13; ทต. 1:1) สุดท้ายแล้วความรอดเป็นการกระทำของพระเจ้า ไม่ใช่การกระทำของมนุษย์ (อฟ. 2:8-9) ความเชื่อถือในการเลือกสรรของพระเจ้าบางทีเป็นคำสอนพื้นฐานมากที่สุดของศาสนศาสตร์แบบคาลวิน ใครคนหนึ่งปฏิเสธมันก็ไม่ใช่คนที่เชื่อแบบคาลวิน ความรอดมายังคนที่ถูกเลือกสรรเมื่อพวกเขาวางใจในพระเยซูคริสต์ (ข้อ 13; 2 ธส. 2:13)

“ตอนนี้ทุกคนพบว่าหลักคำสอนของการเลือกสรรนั้นยาก ‘ข้าพเจ้าไม่ได้เลือกพระเจ้าหรือ?’ ใครคนหนึ่งถามอย่างขุ่นเคือง ซึ่งเราต้องตอบว่า ‘ใช่ คุณได้เลือกอย่างแท้จริงและอย่างมีเสรีภาพ แต่นั่นเป็นเพราะว่าในนิรันกาลนั้นพระเจ้าได้เลือกคุณก่อน’ ‘ข้าพเจ้าไม่ได้ตัดสินใจเพื่อพระคริสต์หรือ?’ อีกคนหนึ่งก็ถามขึ้น ซึ่งเราต้องตอบว่า ‘ใช่ คุณได้ตัดสินใจอย่างแท้จริงและอย่างมีเสรีภาพ แต่นั่นเป็นเพราะว่าในนิรันกาลนั้นพระเจ้าได้ตัดสินใจเพื่อคุณก่อน’”³⁹

“จากการคาดการณ [ของพระเจ้า] ถึงความเชื่อในฐานะพื้นฐานหรือแรงจูงใจของการเลือกสรรนั้น มันก็ไม่มีข้อบ่งชี้ที่นี้ [การเน้น ได้เพิ่มเข้ามา] ในทางตรงกันข้ามลักษณะหรือคุณภาพภายในที่โดดเด่นของบุคคลแห่งการเลือกสรรก็ถูกนำเสนอในอนุประโยคถัดไปในฐานะเป้าหมายของการเลือกสรร ซึ่งเป็นเป้าหมายที่มันมีในมุมมองที่นี้”⁴⁰

“ถ้าพระเจ้าไม่ได้เลือกพวกเขา พวกเขาคงไม่ได้เลือกพระเจ้า”⁴¹

“มัน [การเลือกสรร] เกี่ยวข้องกับคำพูดที่ดูเหมือนขัดแย้งกันที่พันธสัญญาใหม่ได้แสวงหาที่จะแก้ไข และที่ว่าความคิดที่จำกัดของเราไม่สามารถหยั่งรู้ได้ เปาโลเน้นถึงทั้งจุดประสงค์อันสิทธิ์ขาดของพระเจ้าและความตั้งใจที่อิสระของมนุษย์”⁴²

“การเลือกสรรเป็นคำศัพท์ที่บ่งบอกทันทีถึงการได้เถียงอย่างมากกว่า มันเป็นการดีสำหรับช่วงขณะหนึ่งที่จะวางการเน้นที่แง่หลักของมัน โดยการแทนที่ด้วยถ้อยคำ

ของความหมายอย่างเดียวกัน แต่ถูกจำกัดน้อยกว่าโดยความสัมพันธ์ นั่นคือ คำว่า ‘การคัดเลือก’⁴³

พระเจ้าได้เลือกเรา “ในพระองค์” (พระคริสต์ ข้อ 3) ในแง่ที่ว่าพระองค์ทรงเป็นตัวแทนของเรา

“และแนวคิดก็คือว่า การเลือกสรรได้มีพื้นฐานในพระคริสต์ ในแง่ที่ว่าปราศจากพระคริสต์ และปราศจากการนับถือต่อความสัมพันธ์ที่พิเศษของพระองค์ที่มีต่อเราและงานที่มองเห็นล่วงหน้าของพระองค์แล้ว ก็จะไม่มีการเลือกสรรของเรา”⁴⁴

เมื่อเราได้วางใจพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด เราได้กลายมาเป็นสมาชิกของเผ่าพันธุ์ที่ได้รับการไถ่ภายในมนุษยชาติที่ซึ่งพระเยซูคริสต์ทรงเป็นศิระยะ (ข้อ 10, 22; โรม. 5:12-21; คส. 1:18) พระเจ้าได้บัญชาว่าผู้ที่ถูกเลือกสรรทั้งหมดควรอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระคริสต์ นักตีความบางคนได้สรุปว่า พระเจ้าได้เลือกพระเยซู และทุกคนที่เชื่อในพระองค์ได้กลายมาเป็นผู้ถูกเลือกสรร โดยความเชื่อของพวกเขา (แต่แต่ละคนไม่ได้ “ถูกเลือก” โดยพระเจ้า)⁴⁵ อย่างไรก็ตาม ข้อนี้กล่าวว่าพระเจ้าได้เลือก “เรา” ที่จะอยู่ในพระคริสต์

“แม้ว่ามันเป็นจริงที่ว่า พระคริสต์ทรงเป็นผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้า (อสย. 42:1, 6-7; เปรียบเทียบ มธ. 12:18) และที่ว่าปราศจากการเลือกสรรของพระองค์แล้ว ก็จะไม่มีการทำให้เป็นจริงของการเลือกสรรของผู้ไม่เชื่อ การเลือกสรรของพระองค์นั้นก็มาจากธรรมชาติที่แตกต่างออกไป พระคริสต์ได้ถูกเลือกสรรเพื่อจะเป็นพระผู้ไถ่ในความตรงกันข้ามกับคนบาปที่ถูกเลือกสรรเพื่อการไถ่ ดังนั้น การเลือกสรรของพระคริสต์ไม่ได้เหมือนกับการเลือกสรรของคริสเตียนอย่างแท้จริง และดังนั้นการเลือกสรรของพวกเขาที่ไม่สามารถมีได้ในการเลือกสรรของพระองค์”⁴⁶

“นี่คือคนหมู่มากที่กำลังรีบลงไปยังถนนกว้างพร้อมกับความคิดของพวกเขาซึ่งจดจ่ออยู่ที่ความบาปของพวกเขา และบุคคลหนึ่งยื่นเรียกความสนใจไปที่ประตู โนน ซึ่งเส้นทางเข้าไปสู่ทางแคบที่นำไปสู่ชีวิตนิรันดร์ บนทางเข้านั้นก็มีข้อความที่พรรณนาอย่างชัดเจนว่า ‘ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมา’ มนุษย์ทุกคนได้รับเชิญ ไม่มีใครสักคนต้องลังเลใจ บางคนอาจกล่าวว่า ‘เอาล่ะ ข้าพเจ้าอาจไม่ได้เป็นผู้ที่ถูกเลือกสรร และดังนั้นมันจะไร้ประโยชน์สำหรับข้าพเจ้าที่จะพยายามที่จะมา เพราะว่าประตูจะไม่เปิดเพื่อข้าพเจ้า’ แต่

การเชื่อเชิญของพระเจ้าก็จริงใจอย่างสิ้นเชิง มันถูกกล่าวต่อมนุษย์ทุกคนว่า ‘ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย’ (วว. 22:17) ถ้ามนุษย์ปฏิเสธที่จะมา ถ้าพวกเขาติดตามทางที่ไร้พระเจ้าของพวกเขาเองซึ่งลงไปสู่นรก ใครที่พวกเขาสามารถดำเนินได้สำหรับการพิพากษานิรันดร์ของพวกเขาแต่เป็นพวกเขาเอง? ผู้สื่อสารได้กล่าวถึงตัวเองต่อทุกคน การเรียกได้มายังทุกคน ทุกคนสามารถเข้าไปในประตูได้ แต่หลายคนได้ปฏิเสธที่จะมาและได้พินาศในความบาปของพวกเขา คนเช่นนั้นไม่สามารถดำเนินพระเจ้าสำหรับการถูกทำลายนิรันดร์ของพวกเขาได้ ประตูได้เปิดออก การเชื่อเชิญได้ให้มา พวกเขาได้ปฏิเสธ และพระองค์กล่าวต่อพวกเขาอย่างโศกเศร้าว่า ‘แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์’ แต่คูชิ เมื่อการเชื่อเชิญออกไปนั้น ทุกๆ นาทิหรือสองนาทิตี ใครคนหนึ่งหยุดและพูดว่า ‘นั่นคืออะไร?’ คำตอบคือ ‘ทางสู่ชีวิต’ ‘ข้าพเจ้าอาจพบทางสู่ชีวิต! ข้าพเจ้าไม่พบความพึงพอใจในโลกที่น่าสงสารนี้’ เราอ่านว่า ‘เธอที่ดำเนินชีวิตในความเพเลิดเพลินก็ตายไปในขณะที่เธอดำเนินชีวิต’ ‘ข้าพเจ้าควรที่จะรู้วิธีที่จะเป็นอิสระจากความบาปของข้าพเจ้า วิธีที่จะถูกทำให้เหมาะสมต่อพระพักตร์พระเจ้า’ และบุคคลเช่นนั้นก็เข้ามาใกล้และฟัง และพระวิญญาณของพระเจ้าก็ประทับเหนือหาใจและจิตสำนึกของเขาและเขากล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าจะเข้าไปข้างใน คือ ข้าพเจ้าจะรับเอาการเชื่อเชิญ ข้าพเจ้าจะเข้าไปในประตูนั้น’ และเขาก็เดินเข้าไปและประตูก็ปิด เมื่อเขากลับหลังหันเขาก็พบถ้อยคำที่ถูกเขียนไว้ภายในประตูว่า ‘ได้ถูกเลือกในพระคริสต์ก่อนการทรงสร้างโลก’ ‘อะไรนะ!’ เขากล่าวขึ้น ‘พระทัยของพระเจ้าได้เลือกข้าพเจ้าก่อนที่โลกได้เกิดขึ้นหรือ?’ ใช่แล้ว แต่เขาไม่สามารถพบมันได้จนกว่าเขาได้เข้าไปภายใน คูชิ คุณสามารถผ่านประตูได้ถ้าคุณต้องการ คุณสามารถยกความรักของพระเจ้าภายใต้เท้าของคุณได้ คุณสามารถปฏิเสธพระคุณของพระเจ้าได้ถ้าคุณตั้งใจที่จะทำ แต่คุณจะไปสู่นรกและคุณจะต้องรับผิดชอบสำหรับความหายนะของคุณเอง”⁴⁷

“หลักคำสอนในเรื่องการเลือกสรรไม่เคยถูกนำเสนอในพระคัมภีร์ในฐานะบางสิ่งที่จะต้องกลัว แต่เป็นบางสิ่งสำหรับผู้เชื่อที่จะยินดีในอยู่เสมอ”⁴⁸

เวลาแห่งการเลือกสรรของเราแต่ละคนได้เกิดขึ้นก่อนที่พระเจ้าได้สร้างโลก (“ก่อนรากฐานของโลก”) จุดประสงค์ที่พระเจ้าได้เลือกเรามีสองอย่าง หนึ่งในก็คือว่าเราควรจะเป็น “บริสุทธิ์” (คำกรีก *ฮักก็ออส*; เปรียบเทียบ *ฮักก็ออยส์* “ธรรมิกชน” ข้อ 1) ซึ่งหมายถึงแตกต่างและถูกแยกออกเพื่อพระ

เจ้า⁴⁹ สอง ก็คือว่าเราควรจะ “ไร้คำหนี” (คำกรีก *อะโมมุต*) ซึ่งหมายถึงปราศจากคำหนี (เปรียบเทียบ 5:27; ฟป. 2:15; คส. 1:22; ฮบ. 9:14; 1 ปต. 1:19; 2 ปต. 3:14; วว. 14:5) ในที่อื่นนั้น คำนี้อธิบายถึงลูกแกะปีศาจและพระเยซูคริสต์ (ฮบ. 9:14; 1 ปต. 1:19)

“พระองค์ไม่ได้เลือกเราเพราะว่าเราดีหรือเพราะว่าเราจะทำสิ่งดีบางอย่าง แต่พระองค์ได้เลือกเราเพื่อว่าเราสามารถทำสิ่งดีบางอย่างได้”⁵⁰

“ด้วยความรัก” บางทีขยาย “เพื่อจะบริสุทธิ์และปราศจากคำหนีในสายพระเนตรของพระองค์” มากกว่า “พระองค์ได้เลือกเรา” (ข้อ 4) หรือ “พระองค์ได้กำหนดเราไว้” (ข้อ 5) ตามปกติ วลีที่ขยายก็ตามหลังถ้อยคำแห่งการกระทำในบริบทนี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 3, 6, 8-10) ยิ่งกว่านั้น การปรากฏในที่อื่นๆของวลี “ด้วยความรัก” ในพระธรรมเอเฟซัสอ้างอิงถึงความรักของมนุษย์มากกว่าความรักของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 3:17; 4:2, 15-16; 5:2) ยิ่งไปกว่านั้นอีก ความรักก็เหมาะสมที่จะเชื่อมโยงกับความบริสุทธิ์และการปราศจากคำหนี เนื่องจากว่ามันจัดเตรียมความสมดุลให้ หน้าที่ของเราก็คือที่จะรักพระเจ้าเช่นเดียวกับที่จะบริสุทธิ์

“จากการถ่อมมอมนี่ ความรักถูกเน้น ในฐานะความสำเร็จของธรรมเนียมปฏิบัติ ซึ่งเป็นสิ่งรวมยอดของหน้าที่ของคริสเตียน”⁵¹

“ประเด็นก็คือว่า ความบริสุทธิ์ของชีวิตถูกทำให้สมบูรณ์ได้ในและผ่านทางความรักเท่านั้น (เปรียบเทียบ 1 ธส. 3:12-13)”⁵²

“. . . ยิ่งการเลือกที่ขอดีเยี่ยมของพระเจ้านั้นมีอิสระมากขึ้น หนี้ของบุคคลที่ถูกเลือกที่จะดำเนินชีวิตแบบพระเจ้ายิ่งมีมากขึ้น”⁵³

1:5 การกำหนดไว้ล่วงหน้าเป็นวิธีที่ซึ่งพระเจ้าได้เลือกเรา (เปรียบเทียบ รม. 8:30) *พระเจ้าได้เลือกเราด้วยการกำหนดเราไว้ล่วงหน้า* (ความหมายของ โพรโอริซัส ซึ่งแปลว่า “ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้า”) การกำหนดไว้ล่วงหน้าพิจารณาที่ “อย่างไร” มากกว่าที่ “ใคร” แห่งการเลือกสรร การเลือกสรรนั้นถึงผู้คนและการกำหนดไว้ล่วงหน้าเน้นถึงวิธี (เปรียบเทียบ ข้อ 11; กจ. 4:25-28; รม. 8:29-30) พระเจ้าได้กำหนดจุดหมายสุดท้ายของผู้ถูกเลือกสรรไว้ล่วงหน้า นั่นคือเราจะเป็น “บุตร” ที่เป็นผู้ใหญ่เต็มตัวของพระองค์ (เปรียบเทียบ รม. 8:15, 23; กท. 4:4-7) “พระเยซูคริสต์” ได้เป็นตัวแทนผู้ซึ่งได้ทำให้ “การรับเป็นบุตร” นั้นเป็นไปได้โดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ บุตรชายที่ได้ถูกเลี้ยงเป็น

ลูกในวัฒนธรรมของโรมันนั้น ได้รับสิทธิและอภิสิทธิ์อย่างเดียวกับกับลูกๆ ที่ได้เกิดมาในครอบครัวนั้นๆ ในทำนองเดียวกัน การรับเป็นบุตรของเราไม่ได้บ่งบอกถึงสถานะที่ต่ำกว่าในความสัมพันธ์กับพระเจ้า พระเจ้า “ได้กำหนดเราไว้ล่วงหน้าสู่การรับเป็นบุตร” เพราะว่าพระองค์ได้ยินดีที่จะอวยพรเราในแนวทางนี้

“คุณไม่ได้เข้าไปสู่ครอบครัวของพระเจ้าโดยการรับเป็นบุตร คุณเข้าไปสู่ครอบครัวของพระองค์โดยการบังเกิดใหม่ (ยน. 3:1-18; 1 ปด. 1:22-25) การรับเป็นบุตรเป็นการกระทำของพระเจ้าที่ซึ่งพระองค์ให้สถานะภาพที่เป็นผู้ใหญ่ในครอบครัวแก่ ‘บรรดาผู้ที่ได้เกิดมา’ ของพระองค์ ทำไมพระองค์ทำอย่างนี้? เพื่อที่เราจะเริ่มต้นที่จะอ้างเอามรดกของเราและชื่นชมทรัพย์สินสมบัติฝ่ายวิญญาณของเราทันที!”⁵⁴

“เป้าหมายสุดท้ายของการที่พระเจ้าแต่งตั้งเราไว้ล่วงหน้าสู่สถานะภาพของบุตรก็คือที่จะนำเราไปยังพระองค์เอง ไปสู่การสามัคคีธรรมที่สมบูรณ์กับพระองค์ ไปสู่ความสัมพันธ์ที่ยกย่องและมีความรักต่อพระองค์เองในฐานะจุดปลายและเป้าหมายแท้แห่งการเป็นอยู่ของเรา”⁵⁵

นักคิดความแบบกาลวินบางคนได้สรุปว่า เนื่องจากว่าพระเจ้าได้กำหนดจุดหมายสุดท้ายของบรรดาผู้ที่พระองค์ได้เลือกสรรเพื่อความรอดไว้ล่วงหน้า นั่นก็สมเหตุสมผลอีกด้วยที่ว่าพระองค์ได้กำหนดการลงโทษของผู้ที่ไม่ถูกเลือกสรรไว้ล่วงหน้า⁵⁶ พวกเขาบางคนกล่าวว่าดังนั้นมันไม่จำเป็นสำหรับเราเองที่จะเป็นห่วงเกี่ยวกับความรอดแต่ละบุคคล เนื่องจากว่าพระเจ้าได้กำหนดสิ่งนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว มุมมองนี้ซึ่งถูกเรียกว่า “การกำหนดไว้ล่วงหน้าสองอย่าง” ก็ไปไกลกว่าคำสอนที่ชัดเจนของพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ไม่เคยกล่าวว่าพระเจ้าได้กำหนดชะตาของผู้ที่ไม่ได้ถูกเลือกสรรไว้ล่วงหน้า ในอีกด้านหนึ่ง จากมุมมองของมนุษย์นั้น การเน้นของพระคัมภีร์อยู่ที่ความเป็นไปได้ของใครก็ตามที่วางใจในพระเยซูคริสต์และได้รับความรอด (ยน. 3:16; และข้ออื่นๆ)⁵⁷

“เราไม่ควรมองว่าการกำหนดไว้ล่วงหน้าเป็นขบวนการที่ร้ายกาจที่ซึ่งพระเจ้ากล่าวโทษคนจำนวนมากไปสู่การสูญเสียชีวิต ตรงกันข้าม มันเป็นการทำงานสำเร็จแห่งจุดประสงค์ที่มีความรักที่ซึ่งพระองค์ช่วยกู้คนจำนวนมากเพื่อความรอด”⁵⁸

“. . . มนุษย์ไม่ได้หลงหายเพราะว่าพวกเขาไม่ได้ถูกเลือกสรร พวกเขาหลงหายเพราะว่าพวกเขาเป็นคนบาปและนั่นคือแนวทางที่พวกเขาต้องการมันและนั่นคือแนวทางที่พวกเขาได้เลือก”⁵⁹

1:6 เป้าหมายสูงสุดของการกำหนดไว้ล่วงหน้าและการเลือกสรรก็คือว่า ผู้เชื่อจะส่งเสริม “การสรรเสริญ” แห่งความโดดเด่นของความโปรดปรานที่ไม่สมควรได้รับ (“พระสิริแห่งพระคุณของพระองค์”) ที่พระองค์ได้สำแดงแก่มนุษยชาติ (เปรียบเทียบ ข้อ 12, 14) พระคุณนี้ “ได้ถูกประทานให้” หรือ “มอบให้” ในแง่ที่ว่าผู้ถูกเลือกสรรไม่จำเป็นต้องทำอะไรเพื่อจะได้มันมา มันมายังเราผ่านทางพระเยซูคริสต์ ซึ่งได้ถูกอธิบายไว้ที่นี่ในฐานะ “ผู้ทรงเป็นที่รัก” ของพระบิดา (เปรียบเทียบ คส. 1:13) เนื่องจากว่าพระเจ้าทรงรักพระบุตรของพระองค์ ผู้เชื่อที่อยู่ในพระคริสต์สามารถยินดีที่ว่าเราเป็นเป้าแห่งความรักของพระเจ้าเช่นกัน (“ที่ได้ประทานแก่เราอย่างเปล่าๆ”)

“อย่างที ‘การขอบคุณ’ เป็นหน้าที่สูงสุดและสิทธิพิเศษของมนุษย์. . . ดังนั้น ‘การสรรเสริญ’ เป็นสิทธิสูงสุดของพระเจ้า”⁶⁰

เครื่องบูชาของพระบุตร 1:7-12

1:7 “พระองค์” ในที่นี้คือพระบุตรอันเป็นที่รัก (ข้อ 6) พระเจ้าสามารถเทพระคุณของพระองค์ลงบนเราได้จากสิ่งที่พระคริสต์ได้ทำเพื่อเรา

“การไถ่” (คำกรีก *อะโพลีโทรซิน*) หมายถึงการปลดปล่อยจากการเป็นทาส (เปรียบเทียบ ข้อ 14; 4:30; ลก. 21:28; รม. 3:24; 8:23; 1 คร. 1:30; คส. 1:14; ฮบ. 9:14; 11:35) มันเกี่ยวข้องกับ การซื้อ กลับคืนและการทำให้เป็น โดยการชำระค่าไถ่ พระเยซูคริสต์ได้ไถ่เราจากความบาป (ฮบ. 9:15) นั่นคือทำให้เราเป็นไทจากการเป็นทาสต่อมัน (เปรียบเทียบ รม. 6) โลหิต ซึ่งเป็นตัวแทนของชีวิตของเครื่องบูชาที่สมบูรณ์จะต้องไหลออกจากพระองค์เพื่อสิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้ (รม. 3:24-25; เปรียบเทียบ ฮบ. 9:22)

คำในพันธสัญญาใหม่สำหรับ การไถ่ ⁶¹		
คำกรีก	ความหมาย	ข้ออ้างอิง
อ๊กโกรัตโซ่ (คำกริยา)	ซื้อ ซื้อในตลาด (หรือ ตลาด ทาส)	1 คร. 6:20; 7:23; 2 ปต. 2:1; วว. 5:9; 14:3-4
เอ๊กซาโกรัตโซ่ (คำกริยา)	ซื้อออก ซื้อออกจากตลาด (หรือตลาดทาส)	กท. 3:13; 4:5; อฟ. 5:16; คส. 4:5
ลูทรอน (คำนาม)	ค่าไถ่ ราคาของการปลดปล่อย	มธ. 20:28; มก. 10:45
ลูทรูมาย (คำกริยา)	ไถ่ ทำให้เป็นไทโดยการจ่ายค่าไถ่	ลก. 24:21; ทต. 2:14; 1 ปต. 1:18
ลูโทรซิส (คำนาม)	การกระทำแห่งการทำให้เป็นไทโดยการจ่ายค่าไถ่	ลก.1:68; 2:38; ฮบ. 9:12
อะโพลูโทรซิส (คำนาม)	การซื้อคืน การทำให้เป็นไทโดยการจ่ายค่าไถ่	ลก. 21:28; รม. 3:24; 8:23; 1 คร. 1:30; อฟ. 1:7, 14; 4:30; คส. 1:14; ฮบ. 9:15; 11:35

ผลลัพธ์ทันทีของการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากการเป็นทาสของความบาปของเราก็คือว่าพระเจ้าได้ยกโทษบาปของเรา (คำกรีก *พาร์พโทมา* หมายถึง อย่างก้าวที่ผิดพลาด การละเมิด)

“ดังนั้น ผู้เชื่อได้รับการยอมรับเป็นนิตยไปสู่ครอบครัวของผู้ที่ได้รับการไถ่ กระนั้น ในความสัมพันธ์ทางครอบครัวนั้น เขาจำเป็นต้องได้รับการยกโทษครั้งแล้วครั้งเล่า ในแง่ของการได้รับการรื้อฟื้นไม่ใช่ไปสู่ครอบครัว แต่ไปสู่การสามัคคีธรรมกับพระบิดาและพระบุตร (1 ยน. 1:9)”⁶²

การตายของพระเยซูคริสต์ได้บรรลุลูกไถ่ของเรา นี่เป็นขอบเขตที่พระเจ้าได้เติมพระทัยที่จะไปเพื่อเรา พระคุณของพระเจ้ายิ่งใหญ่เช่นนั้น อย่างไรก็ตาม ของขวัญแห่งพระเยซูคริสต์ไม่ได้ทำให้แหล่งแห่งพระคุณของพระเจ้าหมดไป (ฟป. 4:19) ตรงกันข้าม ของขวัญนั้นเป็นหลักฐานของขอบเขตแห่งความโปรดปรานของพระเจ้าที่มีต่อเรา (เปรียบเทียบ ข้อ 5)

“ที่การไถ่ของเรามีราคาอย่างมาก ซึ่งก็คือพระโลหิตของพระคริสต์นั่นก็เป็นหลักฐานสูงสุดของความไพบูลย์แห่งพระคุณของพระเจ้า และเครื่องวัดของสิ่งที่พระเจ้าทำเพื่อเราก็ไม่น้อยไปกว่าความมั่งคั่งที่ไร้จำกัดแห่งความโปรดปรานที่มีความรักของพระองค์”⁶³

1:8 พระเจ้าได้ประทาน “พระคุณ” ที่อุดมสมบูรณ์แก่เรา (“ได้ประทานแก่เราอย่างเหลือล้น”) ไม่ใช่แค่จำนวนจำเป็นที่ค่อนข้างเล็กน้อยซึ่งได้จำเป็น การอ้างอิงนี้ก็พูดเป็นนัยเรื่องผลประโยชน์อื่นๆ หลายอย่างของการตายของพระคริสต์ที่เปาโลไม่ได้ระบุที่นี่ เซฟเฟอร์ได้อภิปรายความไพบูลย์ 33 อย่างแห่งพระคุณของพระเจ้าที่กลายมาเป็นของเราเมื่อเราวางใจพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเรา⁶⁴

“ปัญญา” (คำกรีก *โซฟีอา*) คือสิ่งที่สูงสุดและสูงส่งที่สุด และ “ความสุขุม” หรือ “ความเข้าใจ” (คำกรีก *โพรเนเซอ*) คือวิธีที่เรารับรู้มัน⁶⁵ อีกครั้งหนึ่ง เราจะต้องตัดสินใจไม่ว่าส่วนสุดท้ายของข้อนี้ขยายส่วนแรกของข้อ 8 หรือส่วนแรกของข้อ 9 (เปรียบเทียบ ข้อ 4) อย่างที่ข้าพเจ้าได้ชี้ให้เห็นไปนั้น ตามปกติ วลีที่ขยายก็ตามหลังถ้อยคำแห่งการกระทำในพระคัมภีร์ตอนนี้ ดังนั้น แนวคิดของเปาโลก็ดูเหมือนว่า พระเจ้าได้ประทานพระคุณแก่เราอย่างเหลือล้นในปัญญาที่ไม่จำกัดของพระองค์ ซึ่งรู้ล่วงหน้าว่าเราจะตอบสนองต่อมันอย่างไร ปัญญาและความสุขุมเป็นของพระเจ้าไม่ใช่ของเรา แม้ว่านักตีความบางคนโต้แย้งว่าสองอย่างนี้เป็นลักษณะของคริสเตียน⁶⁶

1:9 บางทีข้อนี้เริ่มต้นความคิดใหม่อย่างที่บรรดาผู้แปลฉบับ HCSB ได้แนะนำโดยการใส่จุด ณ ตอนปลายของข้อ 8 พันธสัญญาใหม่ใช้คำว่า “ความถ้ำลึก” เพื่อจะอ้างอิงถึงความจริงที่ได้ปิดซ่อนไว้ก่อนหน้านี้ แต่ตอนนี้ได้ถูกทำให้เป็นที่รู้จักโดยการสำแดงของพระเจ้า (เปรียบเทียบ มธ. 13:11; ลก. 8:10; รม. 11:25; 16:25-26; และข้ออื่นๆ)⁶⁷ มันไม่ได้หมายถึงบางสิ่งที่ไม่สามารถจะเข้าใจได้หรือบางสิ่งที่น่ากลัว⁶⁸

“ในคำกรีกแบบดั้งเดิม คำว่า *มัสเตอริออน* มีความหมายสองอย่าง ความหมายทางรากศัพท์ก็คือว่าไปสู่อะไรหนึ่งที่ได้ถูกเริ่ม และจากสิ่งนี้มันก็หมายถึงความลับของประเภทใดก็ได้ อีกด้วย ในฉบับ LXX มันถูกใช้เกี่ยวกับสิ่งที่ถูกสำแดงโดยพระเจ้า (เช่น ดนล. 2:19) และความลับที่ผู้เล่านิทานบอกเล่า (เช่น ปญจ. ของอัครธรรม 22:22) ดังนั้นการใช้คำนี้ของคริสเตียนก็ไม่จำเป็นที่ได้มาจากการใช้คำนี้ในลัทธิลึกลับของผู้ไม่เชื่อที่มีโดยทั่วไปในสมัยของพันธสัญญาใหม่”⁶⁹

“ความล้าลึก” (ตามตัวอักษรคือ ความลับ) ที่ถูกเปิดเผยที่นี่คือจุดประสงค์ของพระเจ้าที่จะนำทุกสิ่งไปสู่การจำนนต่อพระเยซูคริสต์ในอนาคต (ข้อ 10) “ความตั้งใจที่กรุณา” ของพระเจ้า (NASB) คือ “ความโปรดปรานที่ดี” ของพระองค์ (NIV เปรียบเทียบ ข้อ 5) “ในพระองค์” (NASB) หมายถึง “ในพระคริสต์” (NIV)

“มันไม่ใช่ความล้าลึกเอง แต่เป็นการเปิดเผยถึงความล้าลึกหลังจากการรักษาไว้ที่ยาวนานของพระเจ้าที่เติมเต็มความคิดของเปาโลด้วยความกลัวเกรง [ที่นี่]. . .”⁷⁰

1:10 คำกรีกที่แปลว่า “การจัดการ” ในฉบับ NASB (*ออยโคโนมिया*) และไม่ได้แปลในฉบับ NIV หมายถึง “การบริหาร” “การจัดเตรียม” หรือ “การจัดการ” แนวคิดหลักในคำนี้ก็คือแนวคิดหลักของการจัดการหรือการบริหารเรื่องราวของครอบครัว⁷¹ คำกรีกที่แปลว่า “เวลา” คือ ไครอส ซึ่งหมายถึงเวลาที่เจาะจง (สมัย ยุค) มากกว่าการล่วงของเวลา (ไครนอส) “การบริหาร” ที่นี่คือ การปกครองพันปีของพระคริสต์บนโลก ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ทุกสิ่งจะอยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์ (1 15:27; คส. 1:20) แม้ว่าในแง่หนึ่งนั้น ทุกสิ่งอยู่ใต้สิทธิอำนาจของพระคริสต์ในตอนนี้ พระคริสต์จะเป็นหัวหน้าที่เป็นที่ประจักษ์อย่างเปิดเผยของทุกสิ่งในแนวทางโดยตรงมากขึ้นในอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ ทุกคนและทุกสิ่งจะยอมรับและตอบสนองต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ ณ เวลานั้น (เปรียบเทียบ อสย. 2:2-4; 11:1-10)

“. . . ‘การสรุป’ นี้ไม่ใช่การกลับคืนของเอกภาพดั้งเดิมที่แตกหัก แต่เป็นรวมกันของสิ่งต่างๆ ในตอนนี้ที่แยกกันและไม่เชื่อมโยงกันไปสู่เอกภาพที่สมบูรณ์แบบสุดท้าย”⁷²

โรบินสันได้เชื่อว่าเปาโลได้ใช้คำว่า *ออยโคโนมिया* ที่นี่ด้วยการจัดจ่อที่ขบวนการแทนที่จะเป็นระยะของเวลา:

“‘การบริหาร’ ถูกใช้ที่นี่ในแง่ที่กว้างขึ้น ซึ่งไม่ใช่การจัดการเกี่ยวกับครอบครัว ซึ่งเป็นความหมายหลักของมัน แต่เป็นการนำการออกแบบไปสู่การปฏิบัติได้ คำนี้ต้องถูกใช้กับวลีที่ได้กล่าวมาก่อนแล้วคือ ‘ความล้าลึกแห่งนี้พระทัยของพระองค์’ และเราอาจถอดความว่า ‘การทำให้มันสำเร็จในความสมบูรณ์ของเวลา’ ความคิดไม่ใช่เรื่องของ ‘ยุค’ ราวกับว่าเป็นหนึ่งในหลายยุค แต่เป็นเรื่องของ ‘การทำให้จุดประสงค์ลับของพระเจ้าสำเร็จ’”⁷³

“ยุคอาจเข้าได้กับระยะเวลาหนึ่งที่เจาะจง แต่แท้จริงแล้วมันหมายถึงวิธีที่พระเจ้าดำเนินการ บางสิ่ง ณ เวลาที่เจาะจง มันเป็นวิธีที่พระเจ้าทำบางสิ่ง”⁷⁴

“ข้อนี้ได้ถูกใช้เป็นหลักสำคัญของหลักคำสอนของ ‘จักรวาลนิยม’ นั่นคือมนุษย์ทุกคนจะได้รับความรอดในบั้นปลาย มันบ่งบอกว่าในบั้นปลายนั้น ทุกสิ่งและทุกชีวิตในการมีชีวิตอยู่จะอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระองค์ แต่มันอันตรายที่จะเน้นหลักคำสอนจากข้อหนึ่ง โดยปราศจากการพิจารณาถึงความสมดุลของหลักฐานของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม และในกรณีนี้ ก็โดยปราศจากการพิจารณาถึงการนำเสนอที่จริงจังของปลายด้านหนึ่งของพระคัมภีร์ไปยัง ปลายด้านหนึ่งของทางเลือกแห่งชีวิตและความตายที่ขึ้นอยู่กับกรยอมรับหรือการปฏิเสธ ความรอดของพระเจ้า”⁷⁵

1:11 “ในพระองค์” (ข้อ 10) บางทีเริ่มต้นความคิดที่ได้ดำเนินไปในข้อนี้อย่างที่ฉบับ NIV บ่งบอกไว้

เปาโลได้สร้างความแตกต่างท่ามกลางผู้เชื่อเป็นครั้งแรกในจดหมายฝากนี้ จนเดี๋ยวนี้ท่านได้กล่าวถึงผู้เชื่อทั้งหมด แต่ที่นี้ท่านได้เปรียบเทียบ “เรา” กับ “ท่าน” (ข้อ 13) เป็นที่ชัดเจนว่า “เรา” อ้างอิงถึงคริสเตียนชาวยิว และ “ท่าน” อ้างอิงถึงผู้เชื่อชาวต่างชาติอย่างที่บริบทบ่งบอกไว้ (ข้อ 12-13) จงสังเกตการปรากฏของ “เช่นเดียวกัน” ในข้อ 11 และ 13 ที่จัดเตรียมความต่อเนื่องกัน เช่นเดียวกับการกำหนดความไม่ต่อเนื่องกัน

ผู้แปลบางคนที่แปลคำกรีก *เอกเคลอโรเชเมน* ว่า “ได้รับมรดก” (NASB) ก็ได้แนะนำแนวคิดของมรดกของผู้เชื่อ คำนี้หมายถึงอย่างแท้จริงว่า “ถูกเลือก” (NIV ตามตัวอักษรหมายถึง ถูกกำหนดหรือได้รับโดยการแบ่งส่วน) พระเจ้าได้เลือกผู้เชื่อชาวยิวเพื่อความรอด เพราะว่าพระองค์ “ได้กำหนด” พวกเขาไว้ล่วงหน้าที่จะมีส่วนในแผนการอันลึกลับของพระองค์ ต่อมาเปาโลจะกล่าวว่าแผนการของพระเจ้าสำหรับปัจจุบันเกี่ยวข้องกับคริสตจักร ซึ่งประกอบด้วยทั้งผู้เชื่อชาวยิวและผู้เชื่อชาวต่างชาติ (2:14-22) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้เลือกชาวยิวก่อน (เปรียบเทียบ กจ. 3:26; รรม. 1:16) พระเจ้าได้เลือกผู้เชื่อทุกคนในฐานะมรดกของพระองค์

ข้อนี้ประกอบด้วยหนึ่งในข้อความที่หนักแน่นที่สุดในพระคัมภีร์ที่ว่าพระเจ้ามีอำนาจสิทธิขาด (เปรียบเทียบ สดด. 115:3; สกษ. 16:9, 33; ดนล. 4:34-35) พระเจ้ามีอำนาจสิทธิขาดเหนือ “ทุกสิ่ง”: “ตามพระดำริของพระองค์ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งตามที่ได้ทรงตรัสไว้พร้อมกับพระทัยพระองค์” สิ่งนี้รวมถึงการเลือกบางคนไปสู่ความรอด “จุดประสงค์” (คำกรีก *โพรเชซิน*) อ้างอิงถึงเป้าหมายที่

พระเจ้าตั้งใจที่จะบรรลु “คำปรึกษา” (คำกรีก *บูเล่*) อ้างอิงถึงการวางแผนหรือการตรึกตรองอันมีจุดประสงค์ที่ฉลาดของพระเจ้า “พระทัย” (คำกรีก *เฮเลมัว*) หมายถึง ความเต็มใจ แนวคิดที่มีอยู่ในข้อนี้ก็คือว่า พระเจ้าได้เลือกแผนการหลังจากการตรึกตรองถึงแนวทางการกระทำอันฉลาดที่สุดเพื่อจะบรรลุจุดประสงค์ของพระองค์⁷⁶

พระเจ้าทรงดำเนินแผนการของพระองค์อย่างไร? พระองค์บรรลุบางสิ่งโดยตรงและโดยเฉพาะด้วยพระองค์เองโดยปราศจากการใช้ตัวแทนคนอื่นๆ พระองค์บรรลุจุดประสงค์อื่นๆผ่านทางตัวแทนคนอื่นๆ ซึ่งเป็นต้นเหตุที่สองซึ่งรวมถึงบรรดาทูตสวรรค์และมนุษย์ อย่างไม่สงสัยเลยพระเจ้าทรงมีอำนาจสิทธิ์ขาดอย่างสิ้นเชิง (นั่นคือ สิทธิอำนาจสูงสุดเหนือทุกสิ่ง) การที่พระเจ้าดำเนินแผนการต่างๆของพระองค์คือ การทำงานกับต้นเหตุที่สอง การให้เสรีภาพแก่ผู้คนที่เลือกและจากนั้นการทำให้พวกเขาธิบดีชอบสำหรับการเลือกของพวกเขาอย่างยุติธรรมก็ยากที่จะเข้าใจและอธิบาย⁷⁷ ข้าพเจ้าเชื่อว่าการแก้ไขต่อปริศนานี้ก็อยู่เกินกว่าความสามารถของมนุษย์ที่จะเข้าใจและอธิบายอย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนถึงอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าและความธิบดีชอบของมนุษย์⁷⁸

1:12 พระเจ้าได้เลือกคนยิวให้เป็นผู้เชื่อ “เพื่อ (แต่) การสรรเสริญแต่พระสิริของพระองค์” (เปรียบเทียบข้อ 6) ข้อนี้แสดงให้เห็นว่าคุณยิวเป็น “เรา” ในข้อที่ 11 คนยิว “ได้เป็นพวกแรก” ที่จะวางการวางใจ (“ความหวัง”) ของพวกเขาในพระเยซูคริสต์ (เปรียบเทียบ 1:8; 13:46; 28:25; โรม. 1:16; 2:9-10)⁷⁹

“... มันดูเหมือนเรียบง่ายที่สุด... ที่จะถือว่าเปาโลกล่าวในอนุประโยคนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อบรรดาผู้ที่เป็นเหมือนตัวท่านเองซึ่งได้เป็นคนยิว ผู้ซึ่งได้มีคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์และโดยพระคุณของพระเจ้านั้นก็ได้ถูกนำไปสู่การเห็นว่าในพระคริสต์นั้นพวกเขาได้พบพระเมสสิยาห์”⁸⁰

งานของพระบุตรในความรอดก็คือ การปลดปล่อยคนบาปจากบาปของเขาหรือของเธอ และการเปิดเผยแผนการของพระเจ้าที่มุ่งไปสู่ “ทุกสิ่งในพระคริสต์” ณ ตอนปลายของยุคทั้งหลาย สิ่งนี้รวมถึงความรอดสำหรับผู้เชื่อชาวยิว

ตราประทับของพระวิญญาณ 1:13-14

“พระพรฝ่ายวิญญาณของพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อไม่ได้ขึ้นอยู่กับการเลือกอันสิทธิ์ขาดของพระบิดา (ข้อ 3-6) และงานที่เป็นการไถ่ของพระบุตร (ข้อ 7-12) เท่านั้นแต่ขึ้นอยู่กับตราประทับของพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกด้วย”⁸¹

1:13 ในความตรงกันข้ามกับคนยิว ผู้ซึ่งเป็นพวกแรกที่จะหวังในพระคริสต์ (ข้อ 12) คนต่างชาติ เช่นกันจำเป็นต้องมาสู่ความรอดเมื่อเปาโลได้เขียนจดหมายฝากนี้ พาหนะที่พระเจ้าใช้เพื่อจะนำผู้ถูกเลือกมาสู่ความเชื่อคือ “ข่าวสารแห่งความจริง” นั่นคือ ข่าวสารแห่ง “ข่าวประเสริฐ” ข่าวประเสริฐเรื่อง “ความรอด” เมื่อคนต่างชาติได้ยินข่าวประเสริฐ พวกเขาได้ฟังและ “ได้เชื่อ” ข่าวประเสริฐ สิ่งนี้ได้ส่งผลต่อความรอดของพวกเขาและการประทับของพวกเขาโดย “พระวิญญาณบริสุทธิ์” มีการอ้างอิงประมาณ 59 ครั้งถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ในพระธรรมเอเฟซัส ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ของการอ้างอิงทั้งหมดในพันธสัญญาใหม่ ฉบับแปล AV บ่งบอกว่าลำดับคือ การได้ยิน การเชื่อและจากนั้นการประทับตรา อย่างไรก็ตาม การประทับตราเกิดขึ้น ณ เวลาเดียวกันกับการเชื่อ (เปรียบเทียบ กจ. 19:2) มันไม่ใช่ งานภายหลังหรืออันที่สองแห่งพระคุณ

เมื่อคนต่างชาติที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ได้เชื่อนั้น พระเจ้า “ได้ประทับตรา” พวกเขาในพระคริสต์ สิ่งนี้ได้เตรียมการรับรองถึงความมั่นคงนิรันดร์ของพวกเขา⁸² ตราประทับ ณ สมัยของเปาโลนั้นได้บ่งบอกถึงความมั่นคง (มธ. 27:66; อฟ. 4:30) การพิสูจน์ตัวจริงและการรับรอง (ยน. 6:27) ความแท้จริง (ยน. 3:33) และความเป็นเจ้าของ (2 คร. 1:22; วว. 7:2; 9:4) พระเจ้าทรงประทับตราผู้เชื่อ โดยการให้ “พระวิญญาณบริสุทธิ์” ที่สถิตแก่เขาหรือเธอ ผู้ซึ่งรักษาคริสเตียนไว้ในพระคริสต์ คนยิวได้ถืออย่างผิดๆว่าการเข้าสู่หนัศเป็นตราประทับแห่งความรอดของพวกเขา (รม. 4:11)

พระเยซูเจ้าได้สัญญาว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะสถิตในผู้เชื่ออย่างถาวร (ลก. 24:49; ยน. 14:16; 15:26; 16:13; กจ.1:5) นั่นก็เป็นที่ยืนยันว่าทำไมเปาโลได้อ้างอิงถึงพระองค์ว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระสัญญา” (NASB)

“อาราโบน [หลักประกัน เงินมัดจำ ความจริงจัง การรับรอง] เป็นลักษณะปกติของโลกธุรกิจของกรีก อาราโบน เป็นส่วนหนึ่งของราคาซื้อของสิ่งใดก็ตามที่ได้

จ่ายไว้ล่วงหน้าในฐานะการรับรองที่ว่าราคาส่วนที่เหลือจะถูกจ่ายตามกำหนดเวลา”⁸³

พระวิญญาณทรงประทับตราผู้เชื่อทุกคน ไม่ใช่แค่ผู้เชื่อชาวต่างชาติ แม้ว่าเปาโลได้กล่าวถึงผู้เชื่อชาวต่างชาติอย่างเจาะจงในข้อนี้ “ท่านทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน” ก็แสดงให้เห็นว่าสิ่งที่ท่านได้กล่าวเกี่ยวกับพวกเขาก็เป็นจริงเกี่ยวกับผู้เชื่อชาวยิวอีกด้วย (เปรียบเทียบข้อ 11) พระพรทั้งสิ้นที่เปาโลได้กล่าวถึงก็กลายมาเป็นการครอบครองของผู้เชื่อชาวยิวและผู้เชื่อชาวต่างชาติ

1:14

การทรงสถิตที่ประทับอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็น “หลักประกัน” ถึงทุกสิ่งที่พระเจ้าจะให้แก่เราในฐานะบุตรของพระองค์ (“มรดกของเรา”) หลักประกันนี้ไม่ใช่แค่พระสัญญา แต่เป็นส่วนแรกของมรดกของเรา ซึ่งพอที่จะกล่าวได้ว่าเป็นเงินมัดจำ (เปรียบเทียบปฐมก. 38:17-20 LXX)⁸⁴ ความเป็นจริงที่ว่าเราครอบครองพระองค์ในตอนนี้ (ด้านที่ “เรียบร้อยแล้ว” แห่งความรอดของเรา) ทำให้เราแน่ใจว่าส่วนที่เหลือแห่งความรอดของเรา (ส่วนที่ “ยังไม่”) จะติดตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้⁸⁵ แหวนหมั้นเป็นประเภทของหลักประกันนี้

“ที่จะให้การลิ้มรสแก่ผู้เชื่อ และจากนั้นก็ยับยั้งการชื่นชมที่เต็มทีไว้ก็จะเป็นการทรمانที่น่ากลัว”⁸⁶

“สิ่งที่บรรจู่อยู่ของมรดกที่นี้คือชีวิตในสวรรค์กับพระเจ้า”⁸⁷

“การไถ่” ที่นี้ (คำกรีก *อะโพลูโทรซิน*) เป็นลักษณะที่แตกต่างแห่งความรอดของเราจากการไถ่ที่ถูกอ้างอิงในข้อที่ 7 ที่นี้มันไม่ใช่การปลดปล่อยจากความผิดของความบาป (ข้อ 7) แต่เป็นการปลดปล่อยจากการปรากฏของความบาป (เปรียบเทียบ รม. 8:23; ฟป. 3:20-21) ในข้อที่ 7 การถูกทำให้ชอบธรรมถูกกล่าวถึง แต่ที่นี้ การได้รับศักดิ์ศรีถูกกล่าวถึงซึ่งเป็นลักษณะสุดท้ายแห่งการไถ่ของเรา เราประสบการไถ่ในสามขั้น คือ เราได้รับการไถ่ในพระคริสต์ (1:7) เรากำลังได้รับการไถ่ขณะที่พระวิญญาณทำให้เราเป็นเหมือนพระคริสต์มากขึ้น (รม. 8:1-4) และเราจะได้รับการไถ่เมื่อพระคริสต์เสด็จมาและเราจะปราศจากบาปอย่างพระองค์ “การครอบครอง [ส่วนตัว] ของพระเจ้าคือผู้เชื่อซึ่งพระองค์ได้เลือก (ข้อ 3-6) ได้ไถ่ (ข้อ 7-12) และได้ประทับตรา (ข้อ 13-14) “เป็นที่ถวายสรรเสริญแด่พระสิริของ

พระองค์” (เปรียบเทียบ ข้อ 6, 12, 18) อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า มรดกในข้อที่ 11 เช่นเดียวกับการครอบครองในข้อที่ 14 คือ คริสตจักร⁸⁸ อย่างไรก็ตาม บริบทดูเหมือนจะอธิบายถึงพระพรต่างๆที่คริสเตียนแต่ละคนชื่นชมแทนที่จะเป็นพระพรต่างๆที่พระเจ้าชื่นชม

“วลีที่งดงามนี้ต้องถูกเปิดออก พระสิริของพระเจ้าคือการสำแดงของพระเจ้า และพระสิริแห่งพระคุณของพระองค์คือ การเปิดเผยพระองค์เองในฐานะพระเจ้าที่มีพระคุณ ที่จะดำเนินชีวิตเพื่อถวายสรรเสริญแก่พระสิริแห่งพระคุณของพระองค์ คือ ที่จะนมัสการพระองค์ด้วยตัวของเราเอง โดยถ้อยคำและการกระทำของเรา อย่างที่พระเจ้าที่มีพระคุณทรงเป็น และที่จะทำให้คนอื่นๆเห็นและสรรเสริญพระองค์อีกด้วย”⁸⁹

พระพรฝ่ายวิญญาณเก้าอย่างที่เปาโลได้ระบุไว้ในข้อ 3-14 คือ การเลือก การกำหนดไว้ล่วงหน้า การรับเป็นบุตร พระคุณ การไถ่ การยกโทษ ความรู้ การประทับตรา และมรดก สัตว์ที่ได้อุปถัมภ์เหล่านี้ได้สามอย่างคือ การเลือกในอดีต การรับเป็นบุตรในปัจจุบัน และการรวมกันในอนาคต⁹⁰ การปรากฏซ้ำของวลี “ในพระคริสต์” และการแสดงออกที่เสมอเหมือนกันก็เน้นว่าพระพรเหล่านี้ทั้งสิ้นมาพร้อมกับการรวมกันของเรากับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา (ข้อ 3, 4, 6, 7, 9, 10, 12, 13 [สองครั้ง]) ในทำนองเดียวกันการกล่าวซ้ำของ “พระทัยพระองค์” และความเสมอเหมือนของมันก็เน้นว่าพระเจ้าที่มีอำนาจลึกลับก็มีความรับผิดชอบต่อพระพรเหล่านี้ทั้งสิ้น (ข้อ 5, 9, 11) ข้อนี้เหล่านี้ (3-14) ประกอบด้วยถ้อยคำที่กระชับของความมั่งมีฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อทุกคน พระคัมภีร์ตอนนี้ก็คล้ายกับรายการเงินฝากถอนในบัญชีเงินฝาก เพราะว่ามันลงรายการทรัพย์สินสมบัติฝ่ายวิญญาณทุกอย่างของคริสเตียน

“เราได้ฟังเพลงโหมโรงของฮาเลลูยาของผู้มีความสุขมาตลอดและมันจบอย่างที่เราได้เริ่มต้นที่ข้อความแห่งการสรรเสริญพระสิริของพระเจ้า ซึ่งเป็นหัวข้อสูงสุดของหัวข้อทั้งหมด... ศาสนศาสตร์เท็จและแท้จะถูกแยกแยะโดยบรรทัดฐานที่เรียบง่าย ทั้งสองนั้นยกย่องพระเจ้าหรือมนุษย์?”⁹¹

ในเดือนสิงหาคมปี ค.ศ. 1989 มารีย์และข้าพเจ้าได้เดินทางไปยังเบอร์มิวด้าในการฉลองครบรอบการสมรสปีที่ 25 เราได้ทำการจองห้องมาตรฐานในโรมแรมขนาดใหญ่แห่งหนึ่งที่นี่ คือ เซาท์แธมตัน ปรีนเซสส์ เมื่อเราได้ไปถึง เราได้ถูกจัดให้อยู่ในห้องนอนที่ดีกว่า แพงกว่าโดยไม่ต้องจ่ายเงินเพิ่ม เราได้รับการยกระดับราคาในระดับสี่โดยโรงแรมนั้น เป็นที่ชัดเจนว่าเพราะเราได้ทำการจองของเราล่วงหน้าหลายเดือน! ตอน

แรกเราไม่รู้ที่เราได้รับการยกระดับ เราได้คิดว่าเราได้อยู่ในห้องมาตรฐาน แต่ไม่ช้ามันก็เป็นที่ชัดเจนที่เราได้มีสิทธิพิเศษที่แขกคนอื่นๆไม่ได้มี เราได้สอบถามเกี่ยวกับสิทธิพิเศษเหล่านี้และเรียนรู้สิ่งที่พวกมันเป็น คือ เสื้อคลุมอาบน้ำยี่ห้อเทอร์รี่ ความปลอดภัยในห้อง ผลไม้ฟรีมากตามที่เราต้องการ หนังสือพิมพ์ประจำวัน บริเวณห้องนั่งเล่นในโรงแรมที่พิเศษ และอุปกรณ์ชายหาดจำนวนมากมายที่แขกคนอื่นๆจำเป็นต้องจ่าย ถ้าเราไม่ได้สอบถาม เรากงไม่ได้รู้เกี่ยวกับสิทธิพิเศษเหล่านี้ และคงไม่ได้ใช้การพักผ่อนทั้งหมดของเราโดยไม่ได้ชื่นชมพวกมัน พระเจ้าได้เปิดเผยสิทธิพิเศษมากมายในพระวาระของพระองค์ที่พระองค์ได้ประทานแก่เราในฐานะคริสเตียน แต่คริสเตียนหลายคนไม่ได้ตระหนักถึงสิ่งเหล่านั้น ดังนั้นพวกเขาดำเนินชีวิตไปโดยไม่ได้ใช้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านั้นหรือไม่ได้ชื่นชมสิ่งเหล่านั้น

2. วิธี คือ ความรู้ 1:15-23

หลังจากที่ได้ทบทวนพระพรในพระคริสต์ของผู้อ่านของท่าน ถัดไปเปาโลได้อธิษฐานว่าพวกเขาจะชื่นชมและนำสิ่งดีเหล่านี้มาใช้ในชีวิตของพวกเขาเอง ท่านได้เคลื่อนจากการอวยพรไปยังการวิงวอนเพื่อ ข้อ 15-23 เป็นประโยคเดียวในตัวบทกรีกเช่นเดียวกับข้อ 3-14 ความเข้าใจทางปัญญาเป็นสิ่งหนึ่ง แต่มันก็สำคัญอีกด้วยที่ว่าเราใช้ความรู้เพื่อมาสู่ความสัมพันธ์ที่สนิทกับพระเจ้า นั่นคือสิ่งที่เปาโลได้อธิษฐานขอในคำอธิษฐานนี้

“สำหรับชีวิตคริสเตียนที่สุขภาพดีในทุกวันนี้ มันสำคัญมากที่สุดที่จะทำตามตัวอย่างของเปาโล และรักษาการสรรเสริญแบบคริสเตียนและการอธิษฐานแบบคริสเตียนไว้ด้วยกัน กระนั้นหลายคนไม่ได้จัดการที่จะรักษาความสมดุลนี้ไว้ คริสเตียนบางคนดูเหมือนทำเล็กน้อยแต่ก็อธิษฐานขอพระพรฝ่ายวิญญาณใหม่ๆ ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าไม่รู้ถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้อวยพรพวกเขาในพระคริสต์ด้วยพระพรฝ่ายวิญญาณทุกอย่างแล้ว คนอื่นๆวางการเน้นเช่นนั้นที่ความจริงอันไม่เป็นที่สงสัยที่ว่าทุกสิ่งเป็นของพวกเขาในพระคริสต์แล้ว จนพวกเขาพึงพอใจและดูเหมือนว่าไม่มีความกระหายที่จะรู้จักหรือประสบสิทธิพิเศษต่างๆแบบคริสเตียนของพวกเขาอย่างลึกซึ้งมากขึ้น”⁹²

การชมเชย 1:15-16

อย่างที่เปาโลเป็นธรรมเนียมของท่านนั้น ก่อนอื่นเปาโลได้ชมเชยผู้อ่านของท่านสำหรับสิ่งที่พวกเขา กำลังทำอย่างดี จากนั้นท่านได้บอกพวกเขาถึงสิ่งที่เป็นการอธิษฐานร้องขอของท่านเพื่อพวกเขา

1:15 เมื่อพิจารณาถึงพระพรฝ่ายวิญญาณของพวกเขา เปาโลได้รู้สึกถูกบังคับให้อธิษฐานเพื่อผู้อ่านดั้งเดิมของท่าน ท่านสามารถอธิษฐานเพื่อพวกเขาอย่างที่ท่านทำได้เพราะว่าพวกเขาเป็นผู้เชื่อแท้ แม้ว่าพระเจ้าได้ช่วยพวกเขาแล้ว พวกเขาต้องการจากพระเจ้ามากขึ้น นอกเหนือไปจากการบอกพวกเขาแล้ว เปาโลได้วิงวอนเพื่อพวกเขาเองอีกด้วย

อัครทูตคนนี้ได้เป็นพยานโดยส่วนตัวถึง “ความเชื่อ” และ “ความรัก” ของชาวเมืองเอเฟซัส เป็นเวลาห้าหรือหกปีก่อนหน้านี้ แต่เป็นที่ชัดเจนว่าท่านได้รับการรายงานสดใหม่ถึงสภาพล่าสุดของพวกเขา ถ้อยคำของท่านบ่งบอกอีกว่า “ท่านทั้งหลาย” อาจรวมถึงคริสตจักรอื่นๆ นอกเหนือจากคริสตจักรหนึ่งหรือหลายคริสตจักรที่ได้ตั้งอยู่ในเมืองเอเฟซัส “ความเชื่อ” เป็นการแสดงออกของการวางใจของผู้เชื่อในพระเจ้า ซึ่งเป็นความสัมพันธ์แนวตั้งของเรา “ความรัก” เป็นหลักฐานของความสัมพันธ์ที่เหมาะสมของเขาหรือของเธอกับคนอื่น ๆ ซึ่งเป็นความสัมพันธ์แนวนอนของเรา (เปรียบเทียบ 6:23; คส. 1:14; 2 ธส. 1:3)

1:16 คุณสมบัติเหล่านี้ในผู้อ่านของท่านได้กระตุ้นให้เปาโลที่จะถวาย “การขอบพระคุณ” แต่พระเจ้าสำหรับสภาพปัจจุบันของพวกเขา และที่จะร้องขอต่อพระองค์เพื่อความจำเป็นต่างๆ ในปัจจุบันและอนาคตของพวกเขา ท่านได้กล่าวว่าท่านได้อธิษฐานเพื่อพวกเขาหลายครั้ง⁹³

การอ้อนวอน 1:17-23

1:17 เปาโลได้กลับไปสู่แนวคิดรวบยอดเกี่ยวกับ “พระเจ้า” ในฐานะพระบิดา “แห่งพระเยซูคริสต์เจ้า” (ข้อ 3; เปรียบเทียบ มธ. 6:9) ท่านได้รวมแนวคิดที่ว่า “พระสิริ” เป็นของ “พระบิดา” กับแนวคิดรวบยอดนี้ (ข้อ 6, 12, 14; เปรียบเทียบ กจ. 7:2; 1 คร. 2:8)

เปาโลได้ขอต่อพระเจ้าที่จะให้ “วิญญาณแห่งปัญญาและการสำแดง” แก่ชาวเอเฟซัส “วิญญาณ” ที่นี้บางที่อ้างอิงถึงท่าทีมากกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ ปัญญาและการสำแดงที่เป็นการอธิบายถึงท่าทีนั้น (เปรียบเทียบ 1 คร. 4:21)⁹⁴ พวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว อย่างไรก็ตาม ท่าทีเหล่านี้กลายมาเป็นของเราผ่านทางพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มีต่อเรา (เปรียบเทียบ อสย. 11:2)

“ชาวเอเฟซัสได้ครอบครองพระวิญญาณบริสุทธิ์ในฐานะมัดจำและตราประทับ [ข้อ 13, 14] และตอนนี้อัครทูตคนนี้อ่านวนอทธิพลของพระองค์ในรูปแบบอื่นๆของมันเพื่อที่จะลงมาเหนือพวกเขา”⁹⁵

“ปัญญา” (คำกรีก *ไซฟิอา* ข้อ 8; 3:10) ช่วยให้คุณคนหนึ่งที่จะรับเอาความเป็นจริงอย่างแม่นยำ “การสำแดง” คือการเปิดเผยถึงหัวข้อที่ถูกไตร่ตรองในกรณีนี้คือพระเจ้าเอง (“ในเรื่องความรู้ถึงพระองค์”) “ปัญญาโดยการสำแดง” คือ แนวคิด (แนวคิดที่แสดงออกโดยคำนามสองคำ) เป็นที่ชัดเจนว่า เปาโลได้อธิยฐานเพื่อการช่วยเหลือที่เจาะจงโดยพระวิญญาณเพื่อว่าผู้อ่านของท่านจะเข้าใจความลึกลับต่างๆของพระเจ้า⁹⁶

“วิลเลียม ซิลลิงเวิร์ธได้กล่าวว่า ‘พระคัมภีร์ และพระคัมภีร์เท่านั้นเป็นศาสนาของผู้ถืออิกายโปรเตสแตนต์’ นั่นเป็นจริง แต่บ่อยครั้งมากที่เราจะไม่คิดอย่างนั้น การอธิบายพระคัมภีร์จากธรรมาสน์เป็นความจำเป็นอันแรกแห่งการตื่นตัวทางศาสนา เราสนใจไม่ใช่ในสิ่งที่นักเทศน์คิด แต่ในสิ่งที่พระเจ้าทรงตรัส”⁹⁷

เป้าหมายที่นี้ก็คือว่า ผู้อ่านจะได้รับ “ความรู้ถึง” พระเจ้า มากขึ้น คำกรีกที่แปลว่า “ความรู้” (*เอพิโนซิส*) อ้างอิงถึงความรู้ที่แม่นยำ สมบูรณ์ ที่มาจากประสบการณ์ ไม่ใช่แค่ความรู้เชิงทฤษฎีเกี่ยวกับพระเจ้าหรือแม้กระทั่งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพระองค์⁹⁸ เปาโลต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะรู้จักพระเจ้าอย่างสนิทมากขึ้นในฐานะพระบิดาในสวรรค์ ส่วนตัวของพวกเขา เพื่อที่จะมาเป็นสหายที่ใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้น (เปรียบเทียบ ยน. 15:14)

“การเติบโตในความรู้จำเป็นต่อการเติบโตในความบริสุทธิ์”⁹⁹

“ชีวิตคริสเตียนสามารถถูกอธิบายได้ว่าเป็นการรู้จักพระเจ้าดีขึ้นทุกๆวัน มิตรภาพที่ไม่เติบโตอย่างใกล้ชิดมากขึ้นภายในหลายปีก็มีแนวโน้มที่จะหายไปหลายปี และมันก็เป็นอย่างนั้นกับเราและพระเจ้า”¹⁰⁰

“ที่จะรู้จักพระเจ้าโดยส่วนตัวคือความรอด (ยน. 17:3) ที่จะรู้จักพระองค์อย่างเพิ่มขึ้นคือการชำระให้บริสุทธิ์ (ฟป. 3:10) ที่จะรู้จักพระองค์อย่างสมบูรณ์คือการได้รับศักดิ์ศรี (1 คร. 13:9-12)”¹⁰¹

1:18

พวกเขาจะได้รับความรู้ที่มากขึ้นเมื่อพระเจ้าจะ “ให้ความกระจ่าง” แก่ความเข้าใจของพวกเขา “ใจ” ในพระคัมภีร์อ้างอิงถึงศูนย์กลางของบุคลิกภาพ ซึ่งเป็นตัวตนภายในทั้งสิ้นที่ประกอบด้วยความคิดและอารมณ์ “ตาใจ” ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบรวมอย่างชัดเจนก็บ่งบอกไม่ใช่แค่ความเข้าใจทางสติปัญญา แต่เป็นความเข้าใจอย่างเต็มที่ถึงพระเจ้า ในการคิดแบบฮีบรูซึ่งเปาโลได้ใช้นั้น การเปรียบเทียบรวมได้ทำให้ความคิดดีขึ้นแทนที่จะทำให้มันสับสนอย่างเช่นในแบบอังกฤษ¹⁰²

เหตุผลที่เปาโลได้อธิษฐานคำอธิษฐานนี้ก็มีสามอย่าง ท่านต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะ “รู้” (คำกรีก *เอคีนาย*) สามสิ่งตามข้อเท็จจริง หนึ่ง ท่านต้องการให้พวกเขาที่จะรู้ “ความหวัง” ที่เป็นของพวกเขาเพราะว่าพระเจ้าได้เรียกพวกเขาสู่ความรอดผ่านทาง การเลือกสรร คริสเตียนทุกคนควรชื่นชม “ความหวัง” สำหรับอนาคตที่แน่นอนของเขาหรือของเธอที่ตั้งอยู่บน “การทรงเรียก” ของเขาหรือของเธอสู่ความรอดในอดีต

สอง ผู้อ่านจำเป็นต้องตระหนักว่าพวกเขาเองจะเป็น “มรดก” ที่พระเจ้าจะได้รับเมื่อพวกเขาได้ไปอยู่กับพระองค์ เปาโลได้กล่าวถึงมรดกของผู้เชื่อในข้อที่ 14 มาก่อน ที่นี้ท่านได้กล่าวถึงมรดก (“ในธรรมิกชน”) ของพระเจ้า มรดกนี้จะมีคุณค่า (“สิ่งที่เป็นความมั่งคั่ง”) เพราะว่ามีผู้เชื่อเป็นผู้นั้นที่พระเจ้าได้จ่ายราคาอย่างมากด้วยพระโลหิต (การตาย) ของพระบุตรของพระองค์ มันจะมีสง่าราศี (“แห่งศักดิ์ศรี”) เพราะว่ามีเราเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเราจะประสบการได้รับศักดิ์ศรี การชำระและการขจัดจากบาป (เปรียบเทียบ ข้อ 6, 17 สำหรับสิ่งต่างๆที่มีศักดิ์ศรี)

1:19

สาม เปาโลต้องการให้ชาวเอเฟซัสที่จะรู้ “อำนาจ” ที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า (“ความยิ่งใหญ่ที่มากมายแห่งอำนาจของพระองค์”) ที่ส่งผลกระทบต่อกคริสเตียน

“ถ้า ‘การทรงเรียก’ ของพระเจ้ามองกลับไปยังการเริ่มต้น และ ‘มรดก’ ของพระเจ้ามองไปยังบั้นปลาย จากนั้นแน่นอนว่า ‘อำนาจ’ ของพระเจ้ายืดขยายช่วงระยะเวลาในระหว่างกลาง”¹⁰³

“อำนาจ” (คำกรีก *คูนามิส*) อ้างอิงถึงอำนาจที่มีชีวิตอันทรงพลังในฝ่ายวิญญาณ “การทำกิจ” “กำลัง” และ “ทรงอำนาจ” หรือ “ทรงพลัง” ก็อธิบายอำนาจนี้ต่อไป สามคำนี้

อธิบายว่ามันมีพลังที่มีอยู่ในพระเจ้า และสามารถที่จะพิชิตการต่อต้านตามลำดับ นี่เป็นอำนาจของพระเจ้าที่มีไว้สำหรับผู้เชื่อ

“โดยการทำให้เราเป็นมรดกของพระองค์นั้น พระเจ้าได้สำแดงถึงความรักของพระองค์ โดยการสัญญาถึงอนาคตที่อศจรรย์แก่เรานั้น พระองค์ได้หนุนใจความหวังของเรา เปาโลได้นำเสนอบางสิ่งเพื่อจะทำทลายความเชื่อของเรา คือ ‘ความยิ่งใหญ่มากมายแห่งอำนาจของพระองค์ที่มีต่อเราผู้ที่เชื่อ’ (อฟ. 1:19)”¹⁰⁴

1:20 พระเจ้าได้สำแดงอำนาจนี้ในพระคริสต์ในสามตัวอย่างที่เปาโลได้อ้างเพื่อช่วยให้เราชื่นชมมันมากขึ้น อำนาจของพระเจ้าได้ทำ (“ซุบ”) ให้พระเยซูเป็นขึ้น “จากความตาย” และได้ยกพระองค์ไปสู่อำนาจ “และให้พระองค์สถิต” “เบื้องขวาพระหัตถ์” ของพระองค์ในสวรรค์ การปกครองในปัจจุบันของพระเยซูคริสต์บนบัลลังก์ของพระบิดาของพระองค์เหนือคริสตจักรก็ไม่ใช่อย่างเดียวกันกับการปกครองของพระองค์บนบัลลังก์ของดาวิดเหนืออาณาจักรของดาวิด การปกครองอันแรกก็เป็นปัจจุบันและอยู่ในสวรรค์ แต่การปกครองอันที่สองก็เป็นอนาคตและอยู่บนโลก¹⁰⁵ อำนาจของพระเจ้าอย่างเดียวกันก็มีไว้สำหรับเราในตอนนี้และขาดไม่ได้สำหรับเราในการที่จะดำเนินชีวิตอันเป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า (เปรียบเทียบ ฟป. 3:10; คส. 1:11)

1:21 การเสด็จขึ้นของพระคริสต์ได้ส่งผลต่อการถูกยกย่องของพระองค์เหนือ (“เหนือกว่าทุก”) ทุกๆ “สิทธิอำนาจ” (คส. 1:16) คือ มนุษย์และทูตสวรรค์ (เปรียบเทียบ ฟป. 2:8-11) ในปัจจุบันและอนาคต (เปรียบเทียบ 1 คร. 15:23-28) คนยิวได้เชื่อว่าเหล่าทูตสวรรค์ได้ควบคุมจุดหมายปลายทางของมนุษย์ แต่เปาโลได้เห็นว่าพระเยซูคริสต์ทำสิ่งนี้ “เทพผู้ครอง” “ศักดิ์เทพ” “อิทธิเทพ” และ “เทพอาณาจักร” ที่นี้บางทีเป็นการอธิบายถึงบรรดาผู้ปกครองที่เป็นทูตสวรรค์¹⁰⁶

1:22 การสำแดงอันที่สองแห่งอำนาจของพระเจ้าในพระคริสต์ก็คือการที่พระบิดา “ทรงปราบ” “ทุกสิ่ง” ลงไว้ได้พระบาทพระคริสต์ อาดัมได้สูญเสียความเป็นเจ้านายเหนือสรรพสิ่งของเขาไปเมื่อเขาได้ทำบาป แต่พระเยซูได้รับความเป็นเจ้านายเหนือสรรพสิ่งของพระองค์โดยการเชื่อฟังของพระองค์ (1:10; รม. 5:12-21) ความเป็นเจ้านายเหนือสรรพ

สิ่งของพระองค์จะชัดเจนในอนาคต เมื่อพระองค์ปกครองระหว่างยุคพันปี (สดด. 8:6; 1 คร. 15:27; ฮบ. 2:6-8)¹⁰⁷

การสำแดงอันที่สามแห่งอำนาจของพระเจ้าในพระคริสต์ก็คือการถูกแต่งตั้งของพระบุตร “ในฐานะเจ้านายเหนือ... คริสตจักร” (เปรียบเทียบ 4:15; 5:23; คส. 1:18) ด้านนี้แห่งความเป็นเจ้านายของพระองค์ก็ชัดเจนในตอนี้

“ได้มีการประทานให้แก่คริสตจักรและเพื่อผลประโยชน์ของคริสตจักร ซึ่งก็คือเจ้านายผู้ซึ่งเป็นเจ้านายเหนือทุกสิ่งอีกด้วย คริสตจักรมีสิทธิอำนาจและอำนาจที่จะพิชิตการต่อต้านทุกอย่างเพราะว่าผู้นำและเจ้านายของคริสตจักรคือเจ้านายแห่งทุกสิ่ง”¹⁰⁸ อย่างไรก็ตาม มอริสได้ถือว่า “เจ้านาย” ที่นี้และใน 4:15 เป็น “จุดเริ่มต้น”¹⁰⁹

1:23 คริสตจักรเป็นทั้ง “พระกาย” ของพระคริสต์ (ผู้เชื่อแท้ทุกคน) และ “ความบริบูรณ์ของพระองค์ผู้ทรงเติม” ทุกอย่างในทุกแห่ง (“ทุกอย่างในทุกทาง”) ให้เต็มบริบูรณ์ นั่นคือพระเยซูคริสต์เอง คริสตจักรเป็น “ความสมบูรณ์” ของพระคริสต์บางทีในแง่ที่ว่าพระองค์ทรงเติมเต็มคริสตจักรด้วยพระพร (เปรียบเทียบ 4:10-11) เพื่อพระองค์เอง (เสียงกลางในภาษากรีก) มุมมองอื่นๆก็คือว่าคริสตจักรทำให้พระคริสต์สมบูรณ์¹¹⁰ หรือที่ว่าพระคริสต์ทรงเติมเต็มคริสตจักรด้วยพระองค์เอง¹¹¹ พระคริสต์ผู้ซึ่งเติมเต็มทุกสิ่งด้วยทุกสิ่ง (นั่นคือด้วยพระพรต่างๆ) กำลังเติมเต็มคริสตจักรด้วยพระพรต่างๆ คริสตจักรไม่สามารถมาสู่การมีชีวิตอยู่ได้จนกว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์เพื่อจะกลายมาเป็นศิระของคริสตจักร¹¹²

หลังจากที่ได้แสดงให้เห็นว่าผู้เชื่อได้รับพระพรฝ่ายวิญญาณทั้งหมด (ข้อ 3-14) เปาโลได้อธิบายว่าผู้เชื่อจะมารู้จักพระเจ้าอย่างสนิทสนม (ข้อ 17) สิ่งนี้จำเป็นเพื่อที่เราจะชื่นชมการทรงเรียกในอดีตของเราสู่ความรอดที่ขึ้นซึ่งให้ความหวังแก่เรา (ข้อ 18) ซึ่งเป็นมรดกในอนาคตที่เราประกอบกันขึ้นเพื่อพระเจ้า (ข้อ 18) และอำนาจในปัจจุบันของพระเจ้าที่มีไว้สำหรับเรา (ข้อ 19) พระเจ้าได้สำแดงอำนาจนี้ในอดีต การเป็นขึ้นจากตายและการเสด็จขึ้นของพระคริสต์ (ข้อ 20-21) พระองค์จะสำแดงมันในอนาคตโดยการทำให้พระเยซูคริสต์เป็นเจ้านายเหนือสรรพสิ่ง (ข้อ 22) ตอนนี้พระองค์กำลังสำแดงอำนาจนี้ในความเป็นเจ้านายของพระเยซูคริสต์เหนือคริสตจักร (ข้อ 22-23)

3. แรงจูงใจ: พระคุณ 2:1-10

เปาโลได้ดำเนินการต่อไปที่จะสรุปการเปิดเผยของท่านถึงการทรงเรียกแต่ละบุคคลของคริสเตียนในพระคริสต (1:3-2:10) ท่านได้เริ่มส่วนนี้ของจดหมายฝากโดยการอธิบายถึงจุดประสงค์ของการทรงเรียกของเรา (คือ ศักดิ์ศรีของพระเจ้า 1:3-14) จากนั้นท่านได้อธิบายวิธีที่เราชื่นชมการทรงเรียกของเรา (คือ ความรู้ที่ได้ให้มาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทางการเปิดเผยของพระเจ้า 1:15-23) สุดท้าย ท่านได้กล่าวอย่างชัดเจนถึงแรงจูงใจสำหรับการทรงเรียกของเรา (คือ พระคุณที่ไม่สมควรได้รับของพระเจ้า 2:1-10)

ข้อเหล่านี้กล่าวถึงหัวข้อของการไล่ต่อไป (1:7) ส่วนนี้เป็นความย่อของการอธิบายของเปาโลเกี่ยวกับการไล่ในพระธรรมโรม ด้วยเหตุที่ครั้งหนึ่งเราได้ตายต่อพระเจ้า (ข้อ 1-3) ตอนนี้เรามีชีวิตในพระเจ้า (ข้อ 4-10)

“... สิ่งที่เปาโลทำในพระคัมภีร์ตอนนี้คือที่จะวาดภาพความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างสิ่งที่มนุษย์เป็นโดยธรรมชาติและสิ่งที่เขาสามารถเป็นโดยพระคุณ”¹¹³

“จากการที่ได้อธิบายการครอบครองฝ่ายวิญญาณของเราในพระคริสต เปาโลก็หันไปสู่ความจริงเสริม คือ ตำแหน่งฝ่ายวิญญาณของเราในพระคริสต หนึ่งในอธิบายสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อคนบาปทั้งหมดโดยทั่วไป จากนั้นท่านอธิบายสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อคนต่างชาติโดยเฉพาะ”¹¹⁴

ครั้งหนึ่งได้ตายต่อพระเจ้า 2:1-3

ข้อเหล่านี้เป็นคำนำสู่ประเด็นหลักของเปาโลอย่างแท้จริง ข้อเหล่านี้อธิบายสภาพของคริสเตียนในฐานะผู้ไม่เชื่อก่อนที่จะพระเจ้าได้ทำให้เขาหรือเธอชอบธรรม ในคัมภีร์ข้อ 1-7 เป็นประโยคเดียว ประธานของประโยคนี้คือ “พระเจ้า” (ข้อ 4) คำกริยาหลักสามคำคือ “ได้ทำให้มีชีวิต” (ข้อ 5) “ได้ทำให้เป็นขึ้น” (ข้อ 6) และ “ได้ให้หนึ่ง” (ข้อ 6) กรรมคือ “เรา” และ วลีที่เป็นบุพบท “กับพระเยซูคริสต” อธิบาย “เรา” ดังนั้น ประเด็นหลักก็คือว่าพระเจ้าได้ทำให้ผู้เชื่อมีชีวิต ได้ทำให้พวกเขาเป็นขึ้น และได้ทำให้พวกเขาหนึ่งกับพระคริสต สิ่งอื่นใดในข้อ 1-7 เป็นความสำคัญรอง

2:1 ก่อนการมีชีวิตใหม่ของพวกเขานั้นผู้เชื่อได้ “ตาย” ฝ่ายวิญญาณ ได้ถูกแยกจากพระเจ้าและไม่สามารถที่จะมีการสามัคคีธรรมกับพระองค์ได้ (เปรียบเทียบกับ 4:18; ยน. 17:3) เราได้มีชีวิตอยู่ในขอบเขตของการกบฏต่อพระเจ้า (เปรียบเทียบกับ ข้อ 2) “การละเมิด” (อย่างก้าวที่

ผิด เปรียบเทียบ 1:7; 2:5) และ “บาปต่างๆ” (การกระทำแห่งการพลาดเป้า) อธิบายความผิด
ที่จงใจต่อพระเจ้า

“มีสามสำนักที่โดดเด่นแห่งเวชศาสตร์ที่สามารถสืบเสาะได้ตลอดหลายศตวรรษ
เพลลาเจียนนิสซึมอ้างถึงการพักผ่อนของธรรมชาติของมนุษย์ มนุษย์ต้องการคำ
สอนเท่านั้น เซมิเพลลาเจียนนิสซึมยอมรับสุขภาพที่เจ็บป่วยของเขา แต่ยืนยันว่า
อาการจะยอมต่อการรักษาที่เหมาะสม ต่อวิธีแห่งยาที่บำรุงและกฎเกณฑ์ที่
เคร่งครัด แต่คริสตศาสนาตามพระคัมภีร์ตรวจสอบคนไข้ในเชิงลึก การ
วินิจฉัยโรคที่ตรวจสอบอย่างละเอียดของมันประกาศว่าความตายของส่วนหนึ่ง
ของร่างกายได้เกิดขึ้นและที่ว่าไม่มีสิ่งใดที่น้อยกว่าการฉีดของเลือดที่จำเป็น
สำหรับชีวิตอันสดใหม่สามารถทำการรักษาได้ ยาสามัญประจำบ้านและยาบรรเทา
ปวดทำให้โรคแย่งแทนที่จะบรรเทา บาปเป็นโรคร้ายที่ระบาดโดยกำเนิด เป็นยา
พิษที่ทำให้มีสภาพไร้ชีวิตอย่างช้าๆซึ่งก่อให้เกิดการตายของเนื้อเยื่อหรือกลุ่มของ
เซลล์ทางศีลธรรม ไม่ใช่สภาพของการพัฒนาที่ถูกจับกุมหรือไม่สมบูรณ์ แต่เป็น
ที่เพาะเมล็ดแห่งความเสียหายที่ใกล้เข้ามา”¹¹⁵

“ผู้ไม่เชื่อไม่ใช่เจ็บป่วย เขาตายไป! เขาไม่ต้องการการช่วยกู้ชีวิต เขาต้องการการ
เป็นขึ้นจากตาย คนบาปที่หลงหายทั้งหมดก็ตายไป และความแตกต่างเดียว
ระหว่างคนบาปคนหนึ่งและคนบาปอีกคนหนึ่งก็คือสภาพของความน่าเบื่อ”¹¹⁶

2:2

อัครทูตนี้ได้อธิบายต่อไปในสามแนวทางถึงขอบเขตที่ซึ่งผู้ไม่เชื่อดำเนินชีวิต หนึ่งใน
เป็นวิถีชีวิตที่ซึ่งผู้คนทำตามวิถีของ “โลก” ปรัชญาที่แสวงหาที่จะกำจัดพระเจ้าไปจาก
ทุกๆด้านของชีวิตก็ครอบงำวิถีชีวิตนี้ (เปรียบเทียบ ยน. 15:18, 23)

“คนยิวได้เรียกธรรมเนียมปฏิบัติแห่งการประพาศของพวกเขาว่า *ฮา ลักคาห์* ซึ่ง
หมายถึง ‘การดำเนิน’ (เปรียบเทียบ มก. 7:5; กจ. 21:21; ฮบ. 13:9)”¹¹⁷

สอง ผู้ที่ยังไม่รอดก็ทำตามบุคคลที่ส่งเสริมปรัชญานี้ นั่นคือ ซาดาน ในฐานะ “เจ้าแห่งย่าน
อากาศ” ซาดานได้รับเสรีภาพชั่วคราวที่จะนำการกบฏนี้ต่อต้านพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1
ยน. 5:19; 2 คร. 4:4; วว. 12:9) “วิญญาณ” ที่กำลังทำการอยู่ในตอนนี้บางที่อ้างอิงถึง

“อำนาจ” หรือ “อาณาจักร” (ตามตัวอักษรคือ สิทธิอำนาจ) แห่งย่านอากาศ เนื่องจากว่าคำนั้นเป็นสิ่งที่มาก่อนที่ใกล้ที่สุดของมัน

“... โดยการกล่าวถึงสิทธิอำนาจของมารในฐานะ ‘เจ้าแห่งย่านอากาศ’ เปาโลก็ไม่ได้จำเป็นที่จะยอมรับถึงความคิดนี้เกี่ยวกับการที่ย่านอากาศเป็นที่อาศัยและอาณาจักรของเหล่าวิญญาณชั่ว โดยพื้นฐานแล้ว ความคิดของท่านก็เกี่ยวกับอำนาจชั่วร้ายที่มีการควบคุมในโลก (ดู 6:12) แต่การมีชีวิตอยู่ของเขานั้นไม่ใช่ทางกายภาพแต่เป็นฝ่ายวิญญาณ”¹¹⁸

“... ลัทธิต่างๆก็ยุ่งเหมือนกันปลวกและมีผลลัพธ์อย่างเดียวกัน ผู้เลื่อมใสในศาสนาเทียมเท็จก็ทำให้เราอับอายในความรื้อร่นของพวกเขา ซาดานกำลังให้พลังแก่พวกเขา”¹¹⁹

“คนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟัง” เป็นแนวทางของการอ้างอิงถึงผู้คนที่แสดงลักษณะโดยการไม่เชื่อฟัง อย่างที่บุตรแสดงถึงลักษณะของพ่อแม่ของเขา ผู้ไม่เชื่อก็เหมือนซาดานในการกบฏของพวกเขา

2:3 สาม ประชญาของโลกไม่เพียงแต่นำพาผู้ไม่เชื่อเท่านั้น และซาดานก็ควบคุมพวกเขา แต่พวกเขา “ประพฤติตามเนื้อตันทาของเนื้อหนัง” อีกด้วย คำว่า “เนื้อหนัง” (NASB คำกรีก *ซาร์โกส*) เมื่อถูกใช้เชิงเปรียบเทียบอย่างเช่นที่นี้ก็อ้างอิงถึงธรรมชาติที่เป็นบาปซึ่งทุกคนครอบครอง มันคือธรรมชาติที่เป็นมนุษย์ของเรานั้นที่เป็นบาป

“นี่คือความหมายที่สำคัญของหลักคำสอนแห่งบาปดั้งเดิม”¹²⁰

ผู้ไม่เชื่อยอมต่อความปรารถนาและความคิดตามเนื้อหนังของเขาหรือของเธออย่างเป็นนิสัยประจำ ส่วนผู้เชื่อไม่ควรและไม่จำเป็นที่จะทำอย่างนั้น (เปรียบเทียบ รม. 7-8)

“คำกรีกสำหรับ ‘ธรรมชาติ’ [*ฟูสิส*] เป็นคำกลาง มันหมายถึงการจัดตั้งตามธรรมชาติของสิ่งของ หรือสิ่งของในตัวของมันเองที่ปราศจากสิ่งใดก็ตามที่อาจมายังมันจากภายนอก ในฐานะกฎเกณฑ์นั้นมันก็มีความหมายที่ดีมากกว่าไม่ดี ดังนั้น ‘ตามธรรมชาติ’ ก็ดี ‘ตรงข้ามกับธรรมชาติ’ ก็ไม่ดี จึงเปรียบเทียบ โรม 11:21-24 และ โรม 1:26”¹²¹

“คนควรแก่พระอาชญา” และ “คนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟัง” เป็นสองวลีที่อธิบายถึงผู้ไม่เชื่อ “เด็ก ๆ” (คำกรีก *τεκνά*) เน้นถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างเด็กและพ่อแม่ของเขาหรือของเธอ “พวกบุตรชาย” (คำกรีก *υιοί*) เน้นถึงลักษณะที่แตกต่างของพ่อแม่ที่เด็กแสดง แสดงออกมา ผู้ไม่เชื่อมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระพิโรธของพระเจ้าเนื่องจากการกบฏของพวกเขาที่มีต่อพระองค์ (เปรียบเทียบ 1:18-2:29; ยน. 3:36)

“... ‘คนควรแก่พระอาชญา’ เป็นสำนวนของคนฮีบรูสำหรับ ‘เป่าแห่งพระพิโรธ’¹²²

ข้อเหล่านี้ (1-3) พรรณนาถึงผู้ไม่เชื่อที่ไร้ความหวังในฐานะส่วนหนึ่งของระบบโลก ซึ่งถูกควบคุมโดยซาตาน หมกมุ่นในเนื้อหนัง และถูกกำหนดสู่การประสพกับพระพิโรธของพระเจ้า เมื่อผู้ไม่เชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ โลก มาร และเนื้อหนังกลายเป็นศัตรูทั้งสามของเขาหรือของเธอ

ตอนนี้เป็นอยู่ในพระเจ้า 2:4-10

พระพิโรธของพระเจ้าที่อยู่เหนือผู้ไม่เชื่อ (ข้อ 3) ตรงกันข้ามกับพระคุณของพระเจ้าที่อยู่เหนือผู้เชื่อ (ข้อ 5, 7, 8) พระคุณพิเศษของพระเจ้าที่มีต่อผู้ไม่เชื่อบางคนก็ให้ชีวิตแก่พวกเขา (ข้อ 4-5) ทำให้พวกเขาเป็นขึ้น (ข้อ 6) และทำให้พวกเขานั่งในสวรรค์สถานกับพระคริสต์ (ข้อ 6-10)

2:4 เปาโลได้แนะนำถึงความตรงกันข้ามระหว่างสภาพของผู้ไม่เชื่อและสภาพของผู้เชื่อด้วยคำว่า “แต่” พระเจ้าซึ่งเป็นประธานของพระคัมภีร์ตอนนี้ (ข้อ 1-7) สร้างความแตกต่างทั้งสิ้น “ความเมตตา” (คำกรีก *ελεος*) ซึ่งเป็นคำที่บรรดาผู้แปลฉบับเซปทัวจินท์ได้ใช้เพื่อจะแปลคำฮีบรู *חסד* คือ ความรักที่จงรักภักดี) หมายถึง ความกรุณาที่ไม่สมควรได้รับ “ความรักอันใหญ่หลวง” (คำกรีก *αγαπή*) ของพระเจ้าได้แสวงหาความดีสูงสุดในเป่าแห่งการเลือกของพระองค์ แม้ว่าเราได้เป็นคนบาปที่กบฏ

“ถ้าความเมตตาเป็นท่าทีของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์บาป ความรักก็เป็นแรงจูงใจของพระองค์ในทุกสิ่งที่พระองค์กระทำกับพวกเขา และอย่างที่ความเมตตาอัน ‘เปี่ยม’ ดังนั้นความรักก็ ‘ยิ่งใหญ่’¹²³

2:5 ผู้ไม่เชื่อ “ตาย” ฝ่ายวิญญาณใน “การละเมิด” และในการบาปของพวกเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 1) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ให้ชีวิตใหม่แก่ผู้เชื่อ วิธีเดียวที่คนตายสามารถมีการสามัคคี

ธรรมใดๆกับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้ก็โดยการที่พระเจ้าทรงให้ชีวิตใหม่แก่เขาหรือเธอ (เปรียบเทียบ รม. 4:17) การให้ชีวิตใหม่ (การได้รับ “ความรอด”) เป็นกระทำของพระเจ้าใน “พระคุณ” การให้ชีวิตใหม่ส่งผลต่อการเริ่มต้นและการดำเนินต่อไปของชีวิตฝ่ายวิญญาณใหม่ “ได้รับความรอด” อยู่ในกาลสมบูรณ์ในภาษากรีกซึ่งบ่งบอกถึงสภาพถาวรที่ดำเนินเรื่อยไป

2:6 ประการที่สอง พระเจ้าได้ทำให้เราเป็นขึ้นกับ “พระคริสต์” สิ่งนี้อธิบายถึงประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณไม่ใช่ฝ่ายกายภาพของเรา กระนั้นพระองค์จะทำให้เราเป็นขึ้นทางกายภาพแต่ในฝ่ายวิญญาณนั้น พระองค์ได้ทำให้เราเป็นขึ้นสู่ประเภทใหม่ของชีวิต (เปรียบเทียบ คส. 3:1-12) เหมือนกับชีวิตที่เป็นขึ้นจากตายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา นั้น ชีวิตการเป็นขึ้นจากตายของเราก็มีพลังและอยู่นิรันดร์อีกด้วย

ประการที่สาม พระเจ้าได้ “ทำให้เรานั่ง . . . ในสวรรคสถาน” กับพระคริสต์ (เปรียบเทียบ 1:20) นั่นคือจุดที่การเป็นพลเมืองของสวรรค์ของเราอยู่ (ฟป. 3:20) และที่ที่บ้านสุดท้ายของเราอยู่ สิ่งที่พระคริสต์ได้ทำทางกายภาพ (นั่นคือ ได้ตาย ได้เป็นขึ้นและได้รับพระที่นั่งของพระองค์ในสวรรค์) พระเจ้าได้ทำเพื่อผู้เชื่อในฝ่ายวิญญาณแล้ว ความเป็นจริงที่ว่าพระเจ้าได้ช่วยให้พระคริสต์ที่จะทำสิ่งเหล่านี้ทางกายภาพควรช่วยให้เราที่จะเชื่อว่าพระองค์ได้สิ่งเหล่านี้เพื่อเราในฝ่ายวิญญาณ

“จากพระพรฝ่ายวิญญาณโดยทันทีซึ่งได้ถูกทำขึ้นสำหรับแต่ละบุคคล ณ ช่วงขณะที่เขาเชื่อบางอย่างนั้นก็ถูกแยกประเภทว่าเป็นการครอบครองและบางอย่างก็เป็นตำแหน่ง ในทำนองเดียวกัน บางอย่างได้ถูกทำขึ้นภายในเขา และบางอย่างได้ถูกทำขึ้นเพื่อเขา ความแตกต่างเหล่านี้ปรากฏในข้อที่ 5 และ 6 . . .”¹²⁴

2:7 จุดประสงค์สูงสุดของพระเจ้าก็คือที่จะยกย่องพระองค์เอง “ยุคต่อๆไป” รวมถึงยุคในอนาคตทั้งหมด พระเจ้าจะใช้การมีชีวิตใหม่ของผู้เชื่อเพื่อแสดงถึงความมั่งคั่งและความอุดม (ความมั่งมี) “แห่งพระคุณของพระองค์” (เปรียบเทียบ 1:7) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ความกรุณาของพระองค์ที่มีต่อผู้เชื่อ (เรา)” อย่างที่ได้ถูกแสดงในทุกสิ่งที่เรามี “ในพระคริสต์” ก็ถูกกล่าวถึงที่นี่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราเห็นความกรุณาของพระเจ้าในที่พระองค์ให้ชีวิตแก่บรรดาผู้ที่ได้ตายในบาป

“ความกรุณาของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เป็นวลีที่แสดงออกถึงลักษณะท่าทางที่ซึ่งพระคุณกระทำการ”¹²⁵

จงสังเกตว่าข้อที่ 1-3 อธิบายสิ่งที่เราได้เป็นในอดีต ข้อที่ 4-6 อธิบายสิ่งที่เราเป็นในปัจจุบัน และข้อที่ 7 อธิบายสิ่งที่เราจะเป็นในอนาคต

2:8

ข้อที่ 8 และ 9 อธิบาย “ความอุดมเหลือล้นแห่งพระคุณของพระเจ้า” (ข้อ 7) และเพิ่มเติมข้อความเกี่ยวกับวงเล็บในข้อที่ 5

พื้นฐานแห่งความรอดของเราคือ “พระคุณ” ของพระเจ้า (ความโปรดปรานที่ไม่สมควรได้รับและการให้ความสามารถ จงเปรียบเทียบ รม. 3:22, 25; กท. 2:16; 1 ปต. 1:5) วิธีการที่ซึ่งเราได้รับความรอดคือ “ความเชื่อ” (นั่นคือ การวางใจในพระคริสต์) ความเชื่อไม่ใช่การกระทำหรือการงานที่ทำให้ได้รับความดีจากพระเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงให้รางวัลด้วยความรอด เมื่อบุคคลหนึ่งยื่นมือของเขาออกไปเพื่อรับของขวัญที่ใครคนหนึ่งเสนอให้เขาหรือเธอก็ไม่ได้ทำอะไรเพื่อจะได้รับความดีนั้น ผู้ให้ก็ได้รับความเชื่อถือสำหรับของขวัญนั้น ไม่ใช่ผู้รับ ในทำนองเดียวกัน ความเชื่อไม่ใช่การงานที่เป็นคุณความดี¹²⁶

“พระคุณไหลมาจากน้ำพระทัยอันสิทธิขาดของพระองค์ [ของพระเจ้า] ไม่ใช่จากธรรมชาติที่สำคัญของพระองค์ มันไม่ใช่พระลักษณะซึ่งต้องปรากฏอยู่ตลอดเวลาแต่เป็นอภิสิทธิ์ที่ถูกปฏิบัติหรือยับยั้งไว้ในการระงับชั่วคราว”¹²⁷

“มันเป็นหลักคำสอนที่เหมือนกันในพันธสัญญาใหม่ที่ว่า ไม่มีมนุษย์คนใดได้รับความรอดซึ่งเป็นการต่อต้านความตั้งใจของเขา และความปรารถนาของเขาที่จะได้รับความรอดก็ถูกพิสูจน์โดยความเชื่อถือของเขาในคำพยานของพระเจ้า”¹²⁸

“นั่น” หรือ “นี่” อ้างอิงถึงอะไร? เนื่องจากว่ามันเป็นสรรพนามที่เป็นกลาง ก็เป็นที่ชัดเจนว่ามันไม่ได้อ้างอิงถึง “พระคุณ” หรือ “ความเชื่อ” ซึ่งทั้งสองนี้เป็นเพศหญิงในคัมภีร์ไบเบิลบางที่มันอ้างอิงถึงอนุประโยคที่มาก่อนทั้งหมดซึ่งอธิบายความรอด (เปรียบเทียบ 1:15; 3:1) ความรอดเป็น “ของขวัญจากพระเจ้า”¹²⁹ เอียดได้อธิบาย “นั่น” ว่าเป็น “สภาพนี้แห่งความปลอดภัย”¹³⁰

“ถ้าเราหายใจ นั่นเป็นเพราะว่าชีวิตได้ถูกระบายเข้าไปในเรา ถ้าเราปฏิบัติกรทำได้ ยืนแห่งความเชื่อ นั่นเป็นเพราะว่าหูของเราไม่ได้ถูกปิดไว้ เราได้บังเกิดจากเบื้องบน ชีวิตฝ่ายวิญญาณไม่ใช่มาจากธรรมชาติแห่งการท่วมเท้นแน่วแน่ที่เสริมสนับสนุนหรือการเขียนตนเองที่ไร้ความปราณี แต่มาจากการป็นให้จากน้ำพุที่ไหลล้นแห่งความเมตตาสงสารของพระเจ้าซึ่งได้มอบให้แก่ชุดของบรรดาผู้ที่ไร้ความสามารถฝ่ายวิญญาณ¹³¹

“จงดูที่ความรอดในที่มาของมัน มันมา ‘โดยพระคุณ’ จงดูที่ท่าทางแห่งการนำเสนอ คือในฐานะ ‘ของขวัญ’”¹³²

2:9 ความรอดมาโดย “พระคุณ” ดังนั้นมันไม่ได้มาจากเรา มันมาทาง “ความเชื่อ” ดังนั้นมันไม่ใช่มาโดย “การงาน” และมันเป็น “ของขวัญ” จากพระเจ้า ดังนั้นมันไม่ใช่มาจากการริเริ่มของมนุษย์¹³³ “ไม่มีใคร” จะสามารถ “อวด” ได้ว่าเขาหรือเธอได้ทำบางสิ่งที่ได้นำความรอดมายังเขาหรือเธอ พระสิริทั้งสิ้นจะไปยังพระเจ้าสำหรับการบรรลุความรอด

“เนื่องจากว่าเราไม่ได้รับความรอดโดยการงานที่ดีของเรา เราไม่สามารถหลงหายไปโดยการงานที่แย่งของเราได้”¹³⁴

2:10 ที่นี้เปาโลได้ให้เหตุผลว่าความรอดไม่ได้มาจากมนุษย์หรือโดยการงาน ความรอดไม่ใช่ผลงานชิ้นเอกที่เราได้ผลิตได้สร้างใหม่ บรรดาผู้เชื่อเป็นผลงานชิ้นเอกที่พระเจ้าได้ผลิต “ฝีมือ” (คำกรีก *พ้อยเอเม่* ที่ซึ่งเราได้รับคำว่า “บทกวี” จงเปรียบเทียบ รม. 1:2) หมายถึงงานแห่งศิลปะ คือ ผลงานชิ้นเอก พระคัมภีร์ฉบับแปลเฮรูซาเล็มได้แปลว่า “งานแห่งศิลปะ” ที่นี้ ในฐานะนายช่างที่ยิ่งใหญ่ พระเจ้าได้สร้างเราในพระเยซูคริสต์ คำที่แปลว่า “ได้สร้าง” ที่นี้ (คำกรีก *กะทิด โช่*) อธิบายถึงกิจกรรมของพระเจ้าเท่านั้น และแสดงถึงบางสิ่งซึ่งพระองค์เท่านั้นสามารถผลิตได้

“การงานที่ดี” ไม่ใช่รากที่ซึ่งความรอดเติบโต แต่เป็นผลที่พระเจ้าตั้งใจให้มันผลิต พระเจ้าไม่ได้ช่วยเราให้รอดเนื่องจากการงานของเรา (ข้อ 8-9) แต่พระองค์ได้ช่วยเราให้รอดเพื่อทำการงานที่ดี (ข้อ 10) พระเจ้าช่วยเราให้รอดโดยความเชื่อเพื่อการทำงานที่ดี การงานที่ดีเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ตั้งใจไว้สำหรับเราที่จะปฏิบัติพร้อมกับการให้ความสามารถของพระเจ้า พระองค์ได้ตั้งใจว่าเรา “จะดำเนินในสิ่งเหล่านั้น” อย่างที่คนเดินถนนเดินไปตาม

เส้นทางก่อนที่พระองค์ได้ช่วยเราให้รอด (เปรียบเทียบ 1:4) ข้อนี้เปิดเผยว่าในที่สุดแล้ว พระเจ้ามีความรับผิดชอบสำหรับการทำงานที่ดีของเรา (เปรียบเทียบ รม. 9:23; ฟป. 2:13) เปาโลได้พัฒนาแนวคิดของการดำเนินในกิจการงานที่ดีต่อไปในบทที่ 4-6

“... พระเจ้าได้จัดเตรียมทางแห่งการงานที่ดีไว้สำหรับผู้เชื่อ ซึ่งพระองค์จะ ปฏิบัติการในและผ่านทางพวกเขาขณะที่พวกเขาดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ นี่ไม่ได้ หมายถึงการทำงานเพื่อพระเจ้า ตรงกันข้าม พระเจ้าเองที่ปฏิบัติกิจการงานของ พระองค์ในและผ่านทางผู้เชื่อ...”¹³⁵

อย่างไรก็ตาม ข้อนี้ไม่ได้กล่าวว่าคริสเตียนจะ “ดำเนิน ” ใน “การงานที่ดี” อย่างหลีกเลี่ยง ไม่ได้ซึ่งพระเจ้าได้ทำให้เราเป็นอิสระจากการลงโทษและอำนาจที่จะติดตามของบาป พระเจ้าได้ช่วยเราให้รอดเพื่อที่เราสามารถทำงานต่างๆที่ดีในสายพระเนตรของพระองค์ ได้ แต่นี่ก็ชัดเจนว่าเป็นแค่ส่วนหนึ่งของจุดประสงค์ของพระองค์ในการช่วยเราให้รอด พระองค์ได้ช่วยเราให้รอดเพื่อจะนำเราไปยังสวรรค์อีกด้วย ตัวอย่างเช่น (ยน. 14:1-3) พระองค์ได้รับรองว่าทุกคนที่วางใจในพระบุตรของพระองค์จะไปยังสวรรค์ (การได้รับ สักดิ์ศรีของเรา จงดู ยน. 10:28-29) พระองค์ไม่ได้รับรองว่าทุกคนที่วางใจในพระเยซู คริสต์จะพากเพียรในการงานที่ดี (การชำระให้บริสุทธิ์ที่ดำเนินต่อเนื่องไปของเรา) นั่น ขึ้นอยู่กับการเชื่อฟังของเรา (4:1; ทต. 3:8)

พระเจ้าทรงปรารถนาว่าทุกคนจะประสบความสำเร็จ (1 ทธ. 2:4; 2 ปต. 3:9) แต่ความเป็นจริงที่ว่าบางคนจะพินาศไม่ได้ทำให้ความปรารถนาหรืออำนาจของพระเจ้าเป็นที่สงสัย พระองค์ได้ให้เสรีภาพที่พอแก่เราที่จะเลือกถ้าเราจะเชื่อหรือไม่เชื่อ (เปรียบเทียบ ยน. 3:36) ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าได้จัดเตรียมความสำเร็จเพื่อว่าลูกๆของพระองค์สามารถที่จะเชื่อ ฟังพระองค์และทำการงานที่ดีได้ แต่พระองค์ไม่ได้บังคับให้เราทำ (ทต. 2:11-12)

“บุคคลหนึ่งอาจแสดงลักษณะอย่างถูกต้องถึงการ ได้เถียงเรื่องความเป็นเจ้านาย ทั้งสิ้นในฐานะเป็นการโต้แย้งต่อพระคุณที่มีประสิทธิภาพ ทุกประเด็นในการ อภิปรายนั้นในที่สุดแล้วก็มาสู่สิ่งนี้ คือ พระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าได้รับ ผลลัพธ์ต่างๆที่ได้ปรารถนาไว้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ใช่ไหม? ถ้าทุกฝ่ายสามารถมา สู่การเห็นพ้องต้องกันในคำถามเดียวกันได้ การโต้แย้งก็จะเป็นที่ยุติ”¹³⁶

พระองค์ช่วยให้รอดของพระเจ้าได้รับทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสว่าจะได้รับอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ซึ่งรวมถึง การถูกทำให้ชอบธรรม การชำระให้บริสุทธิ์ตามตำแหน่งและการได้รับศักดิ์ศรีของผู้เชื่อ อย่างไรก็ตาม มันไม่ได้รับสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ซึ่งขึ้นอยู่กับทางเลือกของประชากรของพระองค์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เราต้องระมัดระวังที่จะแยกแยะสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้เกิดขึ้นจากสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสว่าพระองค์จะทำให้เกิดขึ้น ความปรารถนาของพระองค์ไม่ใช่อย่างเดียวกันกับคำบัญชาของพระองค์¹³⁷

หลักคำสอนแห่งอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าหมายถึงว่า พระเจ้ามีสิทธิอำนาจสูงสุดในจักรวาล มันบ่งบอกว่าพระองค์มีอำนาจเพียงพอที่จะควบคุมทุกสิ่งที่เกิดขึ้น มันไม่ได้หมายถึงว่า พระเจ้าจะทำให้ทุกสิ่งที่พระองค์ปรารถนาว่าจะเกิดขึ้นนั้นปรากฏขึ้น ถ้ามันเป็นเช่นนั้น ไม่มีใครจะไปปรนนิบัติและทุกคนจะเชื่อฟังพระองค์อย่างสมบูรณ์แบบ

พระเจ้าไม่ได้บังคับให้คริสเตียนที่จะพากเพียรในการงานที่ดีเหมือนกับที่พระองค์ได้บังคับให้คนอิสราเอลที่จะพากเพียรในการงานที่ดี ความล้มเหลวของคนอิสราเอลที่จะดำเนินในการงานที่ดีที่พระเจ้าได้กำหนดไว้ล่วงหน้าสำหรับพวกเขาก็ไม่ได้หมายถึงว่าพระองค์ที่มีประสิทธิภาพของพระองค์ได้ล้มเหลว ความล้มเหลวของคริสเตียนที่จะทำอย่างนั้นก็ได้หมายถึงว่าพระองค์ของพระเจ้าได้ล้มเหลวเช่นกัน

ส่วนนี้ของจดหมายฝากนี้ (2:1-10) เปรียบเทียบสิ่งที่ผู้เชื่อได้เป็นก่อนการได้รับชีวิตใหม่กับสิ่งที่เขาหรือเธอเป็นหลังจากนั้น พระสิริทั้งสิ้นสำหรับการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นของพระเจ้า พระองค์ได้จัดเตรียมความรอดสำหรับผู้คน เราไม่จำเป็นที่จะทำการงานที่ดีเพื่อจะได้รับความรอด แต่เราควรทำการงานที่ดีเพราะว่าเราได้รับความรอด นี่เป็นแผนการของพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อ

ข. การทรงเรียกส่วนรวม 2:11-3:19

ชีวิตฝ่ายวิญญาณใหม่ไม่ได้หมายถึงว่าเราได้ประสบความสำเร็จทำให้มีชีวิตใหม่แต่ละคนเท่านั้น อย่างเพิ่มเติมแล้วพระเจ้าทรงนำคริสเตียนทุกคนไปสู่การรวมกันกับคริสเตียนคนอื่นๆ ในพระคริสต์นั้น เรามีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับผู้เชื่อคนอื่นๆเช่นเดียวกับความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับพระเจ้า ถัดไปเปาโลได้อธิบายด้านรวมกันนี้ของการมีชีวิตของเราในพระคริสต์

“...จุดจذจ้อหลักของจดหมายนี้และจุดจذจ้อหลักของจดหมายฝากจากเรือนจำโดยทั่วไปก็คือ ธรรมชาติที่ร่วมกันของบรรดาผู้ที่อยู่ในพระกายของพระคริสต์ ผู้เชื่อไม่ได้มีความเชื่อแบบสันโดษ พวกเขา มีความสัมพันธ์และความรับผิดชอบร่วมกันต่อซึ่งกันและกัน”¹³⁸

1. เอกภาพในปัจจุบัน 2:11-22

ก่อนอื่นอัครทูตนี้ได้กล่าวถึงความเป็นจริงแห่งการรวมกันของผู้เชื่อทุกคนในพระคริสต์ (ข้อ 11-13) จากนั้นท่านได้อธิบายสิ่งที่สิ่งนี้เกี่ยวข้อง (ข้อ 14-18) สุดท้าย ท่านได้อธิบายผลลัพธ์ต่างๆของการรวมกันนี้ (ข้อ 19-22)

ความเป็นจริงของการรวมกันของผู้เชื่อชาวต่างชาติและผู้เชื่อชาวยิว 2:11-13

2:11 เมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อเราในการเปลี่ยนแปลงเรานั้น ผู้เชื่อชาวต่างชาติต้องจดจำบางสิ่งที่เจาะจง เปาโลได้ใช้ “เนื้อหนัง” ที่นี้ในแง่ตามตัวอักษร (นั่นคือ ร่างกาย) มากกว่าหนึ่งในแง่ของการเปรียบเทียบ (นั่นคือ ธรรมชาติของมนุษย์ที่เป็นบาป หรือ ทุกสิ่งที่เราเป็นในอาดัม) ความแตกต่างต่างๆที่ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นระหว่างผู้เชื่อชาวยิวและผู้เชื่อชาวต่างชาติก่อนกางเขน

“คำเดียวที่อธิบายถึงคนต่างชาติได้ดีที่สุดคือปราศจาก พวกเขาได้อยู่ ‘ภายนอก’ ในหลายด้าน”¹³⁹

2:12 เปาโลได้ลงรายการสิทธิพิเศษห้าอย่างสำหรับผู้เชื่อชาวต่างชาติไม่ได้ชื่นชม ซึ่งผู้เชื่อชาวยิวได้ชื่นชมก่อนกางเขน

หนึ่ง ผู้เชื่อชาวต่างชาติได้ “แยกจากพระคริสต์” ซึ่งก็คือพระเมสสิยาห์ พวกเขาไม่ได้มีความหวังร่วมกันระดับชาติที่มีศูนย์กลางในพระเมสสิยาห์ อย่างที่คนยิวได้มี

ประการที่สอง พระเจ้าได้ “กั้น” พวกเขาออกไปในฐานะผู้คนจากพลเมืองใน “เครือประเทศของอิสราเอล” ชาวต่างชาติแต่ละคนสามารถกลายเป็นสมาชิกแห่งประเทศอิสราเอลได้ แต่ในฐานะคนทั้งหมดนั้น คนต่างชาติไม่มีส่วนในสิ่งที่พระเจ้าได้วางแผนที่จะทำในและผ่านทางอิสราเอล คนต่างชาติเป็นคนแปลกจากอิสราเอลในแง่

ประการที่สาม พวกเขาไม่มีส่วนโดยตรงในพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอลที่มีใน “พันธสัญญาต่างๆ” ตามพระคัมภีร์ (แบบอับราฮัม แบบโมเสส และแบบดาวิด) มอร์ริสผู้ไม่เชื่อว่ามียุคพันปีได้เชื่อว่า “พระสัญญา” เอกพจน์อ้างอิงถึง “พระสัญญาของพระเจ้าที่จะส่งพระเมสสิยาห์ของพระองค์มา”¹⁴⁰ บางที “พระสัญญา” เอกพจน์เพียงแค่นั้นถึงองค์ประกอบของพระสัญญาที่เป็นรากฐานต่อพันธสัญญาตามพระคัมภีร์ทั้งหมด

ประการที่สี่ ในฐานะเชื้อชาติของผู้คน คนต่างชาติไม่ได้มีอนาคตร่วมกันที่ได้สัญญาไว้โดยพระเจ้าที่ซึ่งพวกเขาสามารถมองดูได้และที่ซึ่งพวกเขาสามารถ “หวัง” ได้อย่างที่อิสราเอลได้มี

ประการที่ห้า พวกเขาได้แยกจาก (“ปราศจาก”) พระเจ้า พวกเขาไร้พระเจ้าและปราศจากการช่วยเหลือที่พิเศษจากพระเจ้า¹⁴¹ ตรงกันข้าม พระเจ้าได้ยื่นออกไปหาอิสราเอลและได้ชักจูงพวกเขามายังพระองค์เอง

“นี่เป็นที่เดียวในพันธสัญญาใหม่ที่คำว่า *อาธ ไอส* [“ปราศจากพระเจ้า”] ปรากฏ มันไม่ใช่อยู่ในแง่ที่ถูกต้องที่อัครทูตนี้กล่าวถึงพวกเขาว่าเป็น ‘คนที่ไม่มีพระเจ้า’ หรือ ‘ไร้พระเจ้า’ มันเป็นคำอธิบายที่เรียบง่ายและโศกเศร้าของสภาพแท้จริงของพวกเขา ไม่ใช่จากมุมมองของพวกเขาเองแต่จากมุมมองแท้เท่านั้น”¹⁴²

“คนยิวได้มีการดูแลมากมายสำหรับคนต่างชาติ คนยิวได้กล่าวว่า คนต่างชาติได้ถูกสร้างโดยพระเจ้าเพื่อจะเป็นเชื้อเพลิงสำหรับไฟแห่งนรก พวกเขาได้กล่าวว่าพระเจ้าทรงรักอิสราเอลเท่านั้นจากทุกชนชาติที่พระองค์ได้สร้างขึ้น พวกเขาได้กล่าวว่าพระเจ้าทรงเมตตาต่อคนอิสราเอลเท่านั้น แต่คนชาติอื่นๆพระองค์จะบดขยี้ มันไม่ใช่แม้กระทั่งถูกกฎหมายที่จะให้การช่วยเหลือแก่แม่ชาวต่างชาติในเวลาแห่งความจำเป็นที่สาหัสที่สุด เพราะว่ามันจะนำคนต่างชาติอีกคนหนึ่งไปสู่โลกจนกว่าพระคริสต์ได้เสด็จมา คนต่างชาติได้เป็นเป้าแห่งการดูแลต่อคนยิว สิ่งกีดขวางระหว่างพวกเขานั้นก็เต็มที ถ้าเด็กชายชาวยิวแต่งงานกับเด็กหญิงชาวต่างชาติ หรือเด็กหญิงชาวยิวแต่งงานกับเด็กชายชาวต่างชาติ งานศพของเด็กชายชาวยิว หรือเด็กหญิงชาวยิวก็ถูกปฏิบัติทำให้ล่องไป การติดต่อเช่นนั้นกับคนต่างชาติก็เป็นการเทียบเท่ากับความตาย”¹⁴³

แม้กระทั่งในทุกวันนี้ คนยิวที่เคร่งครัดบางคนก็ถูกคนต่างชาติ ในบางแง่ นั้น ความเป็น
ปรปักษ์ของคนยิวที่มีต่อคนต่างชาติได้นำไปยังคริสตจักร คริสเตียนชาวยิวได้มีแนวโน้มที่
จะถูกรังแกโดยคริสเตียนชาวต่างชาติ

2:13 “แต่” ซึ่งไปยังความตรงข้ามที่ยิ่งใหญ่ (เปรียบเทียบ ข้อ 4) เนื่องจากการตายของพระคริสต์
 (“พระโลหิต”) พระเจ้าได้ “นำ” คนต่างชาติเข้ามา “ใกล้” พระองค์เองและคนยิวในแง่ที่ไม่
เคยเป็นจริงมาก่อน พวกเขาได้รับบีบได้กล่าวถึงคนต่างชาติผู้ซึ่งได้อยู่ห่างจากสิทธิพิเศษต่างๆ
ของพันธสัญญาแบบโมเสสว่าได้ “ถูกนำเข้ามาใกล้” โดยการเปลี่ยนลัทธิ¹⁴⁴ ความบาป
ส่งผลให้เกิดความตายและการแยกกัน อย่างไรก็ตาม การเชื่อฟังของพระคริสต์ได้ส่งผล
ต่อชีวิตและการกลับคืนดีกับคนอื่นๆเช่นเดียวกับพระเจ้าสำหรับคนต่างชาติ บางทีเปาโล
ได้อ้างอิงถึง “พระโลหิตของพระคริสต์” บางส่วนเพื่อจะแก้ไขการปฏิเสธของพวกนอศดิก
เกี่ยวกับความเป็นมนุษย์แท้ของพระคริสต์¹⁴⁵

มีการดำเนินต่อไปที่ชัดเจนระหว่างผู้คนที่ได้รับการไถ่ของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมและผู้คนที่ได้รับการไถ่
ของพระเจ้าในพันธสัญญาใหม่ อย่างไรก็ตาม ที่นี้เปาโลได้เน้นถึงความแตกต่างระหว่างคนสองกลุ่ม¹⁴⁶
ศาสนศาสตร์แบบพันธสัญญาเน้นการดำเนินต่อไประหว่างสองกลุ่มส่วนศาสนศาสตร์แบบยุคสมัยเน้นถึง
ความแตกต่างระหว่างระหว่างพวกเขา นักศาสนศาสตร์แบบพันธสัญญาหลายคนก็ปฏิเสธความแตกต่าง
เหล่านี้

ความสำคัญของการรวมกันของผู้เชื่อชาวต่างชาติกับผู้เชื่อชาวยิว 2:14-18

โดยพื้นฐานแล้ว การตายของพระคริสต์ได้ส่งผลต่อสันติสุขระหว่างผู้เชื่อชาวต่างชาติและผู้เชื่อชาวยิว และ
สันติสุขระหว่างผู้เชื่อชาวต่างชาติและพระเจ้า

2:14 ที่จะเข้าใจข้อนี้ เราต้องค้นพบสิ่งที่ “กำแพงที่กั้น” ที่เปาโลได้มีในความคิด บางทีมันเป็น
กำแพงในลานพระวิหารของเฮโรดซึ่งได้แยกลานของคนต่างชาติจากลานของคนยิว¹⁴⁷ นี้ดู
เหมือนว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ เนื่องจากว่ากำแพงนั้นยังคงอยู่และได้แบ่งคนยิวและคน
ต่างชาติเมื่อเปาโลได้เขียนจดหมายฝากนี้ บางทีท่านได้มีม่านระหว่าง “วิสุทธิสถาน” และ
“อภิสุทธิสถาน”ในพระวิหารนั้นในความคิด อย่างไรก็ตาม ม่านนั้น ไม่ใช่กำแพงก็ไม่ได้
แยกคนยิวจากคนต่างชาติ แต่แยกทุกคนจากพระเจ้า มันดูเหมือนว่าสิ่งที่เป็นไปได้มากที่สุด
ที่เปาโลได้มีในความคิดก็คือ สิ่งกีดขวางฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่ทางกายภาพที่ได้แยกคนยิวและ

คนต่างชาติตั้งแต่สมัยของอับราฮัม สิ่งนี้ก็คือสอดคล้องกับการเน้นของเปาโลที่ความเป็นจริง
ต่างๆฝ่ายวิญญาณที่แสดงถึงพระธรรมอเฟซัส

“สถาบัน [คริสตจักร] ใหม่ไม่ได้ลบเลือนความแตกต่างทางเชื้อชาติ แต่แสดงถึง
การกลับคืนดีด้วยการที่ผู้เชื่อทุกคนมีคุณสมบัติที่เท่าเทียมกันที่จะแบ่งปันใน
ผลประโยชน์ต่างๆของความรอดและสันติสุขที่ออกมาจากการรวมกันของคนยิว
และคนต่างชาติไปสู่ชุมชนที่มีชีวิตใหม่”¹⁴⁸

“คนยิวและคนต่างชาติไม่ได้ถูกเปลี่ยนแปลงในเชื้อชาติ หรือการผสมกันทาง
โลหิต แต่พวกเขาเป็น ‘หนึ่ง’ ในแง่ของสิทธิพิเศษและตำแหน่งต่อพระเจ้า”¹⁴⁹

เอียดีได้อ้างตัวอย่างประกอบของคริสตออสทอมเกี่ยวกับสองกลายมาเป็นหนึ่ง

“ขอให้เราจินตนาการว่ามีรูปหล่อสองอัน อันแรกเป็นเงินและอีกอันหนึ่งเป็น
ตะกั่ว และจากนั้นทั้งสองจะถูกหลอมละลายและทั้งสองจะออกมาเป็นทอง
ดังนั้นพระองค์ได้ทำให้ทั้งสองเป็นหนึ่ง”¹⁵⁰

ข้อนี้เป็นพยานที่หนักแน่นต่อความจริงที่ว่า ด้วยการตายของพระเยซูคริสต์นั้น พระเจ้า
ได้เริ่มต้นจัดการกับมนุษย์บนพื้นฐานที่แตกต่างจากที่พระองค์ได้จัดการในอดีต ตอนนี้
พระองค์ได้หยุดทำงานกับและผ่านทางคนยิวและลัทธิยิวเป็นหลัก (แม้ว่าจะเป็นการ
ชั่วคราว จงเปรียบเทียบ รม. 11) ตรงกันข้าม พระองค์ได้เริ่มต้นการจัดการกับคนยิวและ
คนต่างชาติบนพื้นฐานอย่างเดียวกัน นั่นคือ ความเชื่อในพระบุตรของพระองค์ ในอีกนัย
หนึ่ง พระองค์ได้เริ่มต้นยุคหรือการจัดการใหม่ในการจัดการของพระองค์กับมนุษย์

“เมื่อข้อ 14 กล่าวว่าพระคริสต์เป็นสันติสุขของเรา มันหมายถึงว่าพระเยซูเป็น
แหล่งแห่งความสัมพันธ์ที่ได้รับการรื้อฟื้น ไม่ใช่แค่ระหว่างแต่ละบุคคลและ
พระเจ้าเท่านั้น แต่ระหว่างแต่ละบุคคลอีกด้วย ตอนนี้ผู้คนจากชุมชนใหม่ ซึ่งก็คือ
ครอบครัวของพระเจ้า ซึ่งตัวของมันเองก็เปรียบเทียบกับพระวิหารที่บริสุทธิ์ ซึ่ง
เป็นงานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า (2:18-22)¹⁵¹

2:15

พระกายของพระคริสต์ (“เนื้อหนังของพระองค์”) ที่ได้ถวายบูชาที่บนกางเขนได้ทำลาย
“ความเป็นศัตรู” ระหว่างคนยิวและคนต่างชาติ มันได้ทำอย่างนั้นในแง่ที่ว่าเมื่อพระเยซู

คริสต์ตายไป พระองค์ได้บรรลุคำสั่งทั้งหมดของธรรมบัญญัติของโมเสส เมื่อพระองค์ได้ทำอย่างนั้น พระเจ้าได้ทำให้ธรรมบัญญัติของโมเสสสิ้นสุดลงในฐานะกฎแห่งชีวิตของพระองค์สำหรับคนยิว คำว่า “ลบล้าง” (คำกรีก *คาตารซิส*) หมายถึง “ทำให้ไม่มีผลบังคับ” ธรรมบัญญัติของโมเสสได้หยุดเป็นมาตรฐานของพระเจ้าสำหรับการควบคุมชีวิตประชากรของพระองค์ (รม. 10:4; และข้ออื่นๆ) ธรรมบัญญัติของโมเสสได้เป็นสาเหตุของความเป็นศัตรูกันระหว่างคนยิวและคนต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความแตกต่างและกฎหมายต่างๆเกี่ยวกับอาหารที่เรียกรื่องการแยกกันก็ได้ก่อให้เกิดความปรักภัยระหว่างคนยิวและคนต่างชาติ ฉบับแปล NASB บ่งบอกว่าธรรมบัญญัติเป็นสิ่งกีดขวาง แท้จริงแล้ว ธรรมบัญญัติเป็นสาเหตุของสิ่งกีดขวางระหว่างคนยิวและคนต่างชาติ พระเยซูคริสต์ได้ “ทำลาย” สิ่งกีดขวางและความเป็นปรักภัยที่ได้ส่งผลจากมันโดยการทำให้ธรรมบัญญัติของโมเสสสิ้นสุดลง¹⁵²

“ตอนนี้ธรรมบัญญัติถูกแนะนำ และคำว่า *โฮ โน โมส* [“ธรรมบัญญัติ”] ถูกถือในแง่ที่เต็มทีของมัน ไม่ใช่ธรรมบัญญัติทางพิธีกรรมเท่านั้น แต่ธรรมบัญญัติของโมเสสในฐานะทั้งหมดอีกด้วยตามการใช้ที่ได้กล่าวไว้ของวลีนี้”¹⁵³

พระเยซูคริสต์มีจุดประสงค์สองประการในการทำให้ความเป็นปรักภัยของคนยิวและคนต่างชาติสิ้นสุดลง หนึ่ง พระองค์ต้องการที่จะ “สร้าง” คนใหม่คนเดียว ซึ่งก็คือคริสตจักร (ข้อ 6) จากคนสองกลุ่มก่อนหน้านี้ คือคนยิวและคนต่างชาติ (ข้อ 11) ที่นี้ “คนใหม่” ไม่ใช่ผู้เชื่อแต่ละคนแต่เป็นคริสตจักร ซึ่งก็คือ พระกายของพระคริสต์ (เปรียบเทียบ 1:22-23; 1 คร. 12:12-13; คส. 3:10-11; ฮบ. 12:23) ในคริสตจักรนั้น พระเจ้าไม่ได้จัดการกับคนต่างชาติอย่างที่พระองค์ได้จัดการกับคนยิว หรือพระองค์ไม่ได้จัดการกับคนยิวอย่างที่พระองค์ได้จัดการกับคนต่างชาติ คนยิวไม่ได้กลายมาเป็นคนต่างชาติ หรือคนต่างชาติไม่ได้กลายมาเป็นคนยิว ตรงกันข้าม พระเจ้าได้สร้างเอกลักษณ์ (คำกรีก *ไคโนน* เนื้อ) ใหม่ทั้งสิ้น คือ คริสตจักร ในระบบคริสตจักรนั้น คนยิวที่เชื่อกลายมาเป็นคริสเตียน และคนต่างชาติที่เชื่อกลายมาเป็นคริสเตียน ตอนนี้พระเจ้าจัดการกับคนยิวที่เชื่อและคนต่างชาติที่เชื่ออย่างเทียมกัน คือ ในฐานะคริสเตียน¹⁵⁴

“... คนยิวและคนต่างชาติร่วมกันก็ถูกยกไปสู่เวทีที่สูงกว่าที่การเข้าสู่หนัดได้ชื่นชม”¹⁵⁵

2:16 จุดประสงค์ประการที่สองของพระเยซูคริสต์เพื่อทำให้ความเป็นปรีภยของคนยิวและคนต่างชาติสิ้นสุดลงคือที่จะนำ (“ทำให้คืนดี”) ผู้เชื่อชาวยิวและผู้เชื่อชาวต่างชาติไปยังพระองค์เองใน “กายเดียว” นั่นคือ คริสตจักร พันธสัญญาเดิมไม่เคยกล่าวถึงผู้เชื่อชาวยิวและผู้เชื่อชาวต่างชาติว่าเป็น “กายเดียว” อย่างเหน็บแนมแล้ว ในแง่หนึ่งกางเขนได้ทำลายพระเยซู แต่พระเยซูได้ทำลายความเป็นศัตรูระหว่างคนยิวและคนต่างชาติ “ด้วย (ทาง) กางเขน” คนยิวและคนต่างชาติไม่เพียงแต่ได้ประสบการคืนดีกับซึ่งกันและกันเท่านั้น (ข้อ 14-15) แต่พวกเขาได้ประสบการคืนดีกับพระเจ้าโดยกางเขนอีกด้วย (ข้อ 16) กางเขนได้ทำให้ความยุติธรรมของพระเจ้าพึงพอใจ มันได้ทำให้พระองค์เองพอใจ (เปรียบเทียบ 1 ยน. 2:2)

“จากมุมมองของคนยิวนั้น สิ่งที่ไม่ได้คาดหวังและไม่ได้เตรียมมากที่สุดสำหรับความรอดก็คือ การทำลายกำแพงตรงกลางของการแบ่งแยกระหว่างคนยิวและคนต่างชาติ การเอาความเป็นศัตรูของธรรมเนียมปฏิบัติไป และการตรึงมันไว้ที่กางเขนของพระองค์ มันไม่มีอะไรที่คล้ายคลึงกับมัน ไม่มีการพูดเป็นนัยของมันที่จะถูกพบได้ ไม่ว่าในการสอนหรือวิญญาณของยุคสมัย”¹⁵⁶

2:17 พระเยซูไม่ใช่เป็นแค่สันติสุขของเราเท่านั้น (ข้อ 14) แต่พระองค์ได้ “ประกาศสันติสุข” อีกด้วย พระองค์ได้ประกาศข่าวสารแห่งสันติสุขคือข่าวประเสริฐต่อทั้งคนยิวและคนต่างชาติ (ข้อ 12-13) เรือยไปโดยทางพวกอัครทูตที่ได้รับการเสริมฤทธิ์ด้วยพระวิญญาณของพระองค์หลังจากการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ ยน. 14:18; กจ. 1:1-2, 8; 26:23)

“ในถ้อยคำ ‘พระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุข’ นั้น เราก็มีการอ้างอิงถึงไม่ใช่งานของพระเยซูเจ้าบนโลกก่อนการถูกตรึง แต่เป็นงานของพระคริสต์ที่ได้รับยกย่องในการประกาศสันติสุขที่ซึ่งการตายของพระองค์ได้ทำขึ้น”¹⁵⁷

2:18 ในฐานะผลลัพธ์ของกางเขน ทั้งผู้เชื่อชาวยิวและผู้เชื่อชาวต่างชาติมี “ทางเข้า” ไปสู่พระเจ้า (“พระบิดา”) ก่อนหน้านั้น ทางเข้าไปสู่พระเจาก็โดยทางลัทธิยิว แต่ตอนนี้มันก็มา “ทางพระคริสต์ (พระองค์) โดยพระ “วิญญาณ” บริสุทธิ์ ในฐานะผลลัพธ์ของการตายของพระคริสต์ ตอนนี้ผู้เชื่อทุกคนมีทางเข้าโดยตรงไปสู่พระบิดา (เปรียบเทียบ 3:12; รม. 5:2) พระ

วิญญาณบริสุทธิ์ให้ทางเข้า (“เราทั้งสองมี”) ที่เท่าเทียมกันไปสู่พระเจ้าแก่ทั้งคริสเตียนชาวยิวและ คริสเตียนชาวต่างชาติ จึงสังเกตว่าสมาชิกทั้งสามของพระภาคของพระเจ้าปรากฏอีกครั้งที่นี่

“ผู้คนถามข้าพเจ้าว่าทำไมข้าพเจ้าไม่เลือกบางคนที่จะอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้ามีการเจ็บป่วยช่วงเวลาสั้นๆเกี่ยวกับมะเร็ง ทำไมข้าพเจ้าได้ขอให้ทุกคนที่จะอธิษฐาน? ข้าพเจ้าได้ทำอย่างนั้นเพราะว่าข้าพเจ้าเชื่อในความเป็นปุโรหิตของผู้เชื่อ นั่นคือ ผู้เชื่อทุกคนมีทางเข้าไปสู่พระองค์”¹⁵⁸

ความขัดแย้งในเรื่องไม่ว่าผู้เชื่อชาวต่างชาติได้มาหาพระเจ้าทางลัทธิยิว หรือพวกเขาสามารถมาหาพระเจ้าโดยตรงในฐานะคนต่างชาตินั้นก็ได้ถูกลดลงในคริสตจักรเริ่มแรก (กจ. 15:1-5; กท. 1-2) เปาโลได้ให้การแก้ไขต่อปัญหานี้อีกครั้งหนึ่งที่นี่ (เปรียบเทียบ กจ. 15:6-21; กท. 3-2) พระเจ้าได้ทำให้ผู้เชื่อชาวยิวและผู้เชื่อชาวต่างชาติเป็น “หนึ่ง” ในคริสตจักร (ข้อ 14) พระองค์ได้สร้างเอกลักษณ์ใหม่ ซึ่งก็คือคริสตจักรจากทั้งสอง นั่นคือ ผู้เชื่อชาวยิวและผู้เชื่อชาวต่างชาติ (ข้อ 15) ผู้เชื่อทั้งสองประเภทประสบการคืนดีกับซึ่งกันและกันและกับพระเจ้าในพระกายนั้น (ข้อ 15-16) และทั้งสองมีทางเข้าไปสู่พระเจ้าโดยพระวิญญาณเดียว (ข้อ 18)¹⁵⁹

ผลลัพธ์ต่างๆของการรวมกันของผู้เชื่อชาวต่างชาติกับผู้เชื่อชาวยิว 2:19-22

2:19 เนื่องจากการรวมกันนี้ คริสเตียน “ก็ไม่ใช่คนแปลกหน้า (คนต่างด้าว) และคนต่างแดน” ในความสัมพันธ์กับผู้เชื่อแห่งยุคก่อนๆอีกต่อไป

พวกเขาเป็น “คนแปลกหน้า พวกเขาได้เป็นอย่างนั้นในขณะที่เทวธิปไตยดั้งเดิมได้มีอยู่ คนยิวที่เป็นเด็กๆ แต่พวกเขา [อย่างที่คนต่างชาติได้เป็น] ก็เป็น คนที่สังคมไม่ยอมรับที่แย่มาก ครั้งหนึ่งเช่นกัน พวกเขาได้เป็น *พารอยคอย* ตามตัวอักษร หมายถึง ‘ผู้อาศัยไกลๆ’ ผู้ซึ่งพักแรมในบ้านโดยปราศจากสิทธิของครอบครัวที่อยู่ประจำ”¹⁶⁰

ตอนนี้คริสเตียนเป็น “พลเมืองเดียวกันกับชนมิกชนทุกคน” นั่นคือ ผู้เชื่อผู้ใดที่มีชีวิตอยู่ก่อนวันฟื้นเทออสต์ ในที่อื่นๆเปาโลได้กล่าวถึงคริสตจักรท้องถิ่นว่าเป็นครอบครัว (1 ทธ. 3:15) แต่ที่นี่ “ครอบครัว” ก็คือผู้เชื่อทุกคนจากทุกสมัย¹⁶¹

2:20

ประการที่สาม เปาโลได้เปรียบเทียบคริสตจักรกับ “วิหาร” (ข้อ 21) มันตั้งอยู่บน “รากฐานแห่งพวกอัครทูตและพวกผู้เผยพระวจนะ” เป็นที่ชัดเจนว่า พวกผู้เผยพระวจนะของพันธสัญญาใหม่ถูกกล่าวถึงที่นี่ เนื่องจากว่าคำว่า “พวกผู้เผยพระวจนะ” ตามหลัง “พวกอัครทูต” (เปรียบเทียบ 3:5; 4:11)¹⁶² คนเหล่านี้ได้สร้างรากฐานของคริสตจักร เนื่องจากว่าโดยทางพวกเขาเองที่พระเจ้าได้เปิดเผยและสถาปนาคริสตจักร ในอีกนัยหนึ่ง เปาโลได้หมายถึงว่าพวกอัครทูตได้วางรากฐาน

“ถ้าคำสอนของพวกผู้เผยพระวจนะและพวกอัครทูตเป็นรากฐาน สิ่งนี้ต้องได้มีสิทธิอำนาจก่อนคริสตจักรได้มีขึ้น”¹⁶³

“ในแง่ปฏิบัตินั้น สิ่งนี้หมายถึงว่า คริสตจักรถูกสร้างบนพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่”¹⁶⁴

ณ เวลาที่เปาโลได้เขียน “ศิลามุมเอก” เป็นส่วนที่สำคัญของรากฐานของอาคาร มันเป็นศิลาที่ซึ่งผู้สร้างทำให้ศิลาลับก้อนเป็นมุมฉากรวมทั้งศิลาก้อนอื่นๆที่เป็นรากฐาน¹⁶⁵ ศิลานี้คือพระคริสต์ (เปรียบเทียบ มธ. 16:18; 1 คร. 3:11; 1 ปด. 2:6-8)

“ในตะวันออกนั้น มันถูกถือว่าสำคัญกว่ารากฐานอย่างมาก”¹⁶⁶

(กาลวินได้เขียนว่า: “ที่ใดก็ตามที่เราเห็นพระวจนะของพระเจ้าถูกประกาศและได้ยืนอย่างไม่เจือปน และพิธีมหาสนิทได้ถูกปฏิบัติตามธรรมเนียมของพระคริสต์ที่นั่น มันจะไม่ใช่ที่สงสัยเลยว่าคริสตจักรของพระเจ้านั้นอยู่”¹⁶⁷ เขาได้เชื่อว่าองค์ประกอบสองอย่างนี้ได้ก่อตั้งคริสตจักรแท้)

2:21

เปาโลได้พรรณนาว่าคริสตจักรกำลังถูกก่อสร้าง (“อาคารทั้งหมด ถูกทำให้ติดต่อกันสนิท” ด้วยการที่พระเจ้าได้เพิ่มผู้เชื่อใหม่ (“เดิบโต”) อย่างต่อเนื่อง (เปรียบเทียบ 4:15-16; มธ. 16:18; 1 ปด. 2:5)

“อย่างที่พระวิหารของซาโลมอนได้ถูกสร้างโดยปราศจากเสียงของค้อน ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็วางคนบาปที่ตายแต่ละคนไปสู่วิหารที่มีชีวิตทางการบังเกิดใหม่และการบัพติศมา [โดยพระวิญญาณ] อย่างเงียบๆ [เปรียบเทียบ 1 คร. 12:13]”¹⁶⁸

ศิลาแต่ละก้อนแสดงถึงผู้เชื่อทั้งคนยิวและคนต่างชาติ ทุกวันนี้พระเจ้าไม่ได้สถิตอยู่ในวิหารทางกายภาพบางแห่งบนโลกนี้ อย่างที่พระองค์ได้สถิตอยู่ในสมัยพันธสัญญาเดิม พระองค์สถิตอยู่กับคริสตจักรของพระองค์ซึ่งก็คือ “วิหาร” ฝ่ายวิญญาณ (และ “บริสุทธิ”) ที่กระจายไปทั่วโลก มันได้เริ่มต้นในวันฟื้นเทคอสต์และมันจะดำเนินไปจนกว่าวันถูกรับขึ้นไป (1 ธส. 4:13-18) อย่างที่วิหารต่างๆทางกายภาพได้ยกย่อง “พระต่างๆ” ที่พวกเขาได้แสดงถึงในสมัยโบราณนั้น ดังนั้นคริสตจักรยกย่อง “พระเจ้าแท้แต่องค์เดียว” ในทุกวันนี้

เปาโลอาจได้ใช้ตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับ “วิหาร” อย่างดีเพราะว่าวิหารอารเทมิสที่อยู่ใกล้คริสเตียนในเมืองเอเฟซัสเป็นการอ้างอิงที่มีชื่อเสียงอันโดดเด่นมากที่สุดของเมืองนั้น มันใหญ่เป็นสี่เท่าเท่ากับพาร์เธนอนที่ยังคงอยู่ในกรุงเอเธนส์ มีเสาหินสีขาว 127 ต้นซึ่งสูง 60 ฟุตและได้ล้อมรอบรูปปั้นของเทพธิดาอารเทมิส (ไดอานา)¹⁶⁹ บรรดาเจ้าหน้าที่ยังคงถือว่าวิหารอารเทมิสเป็นหนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์ทั้งเจ็ดแห่งโลกสมัยโบราณ (เปรียบเทียบ กจ. 19:23-41)

2:22

พระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตในคริสตจักรสากล แน่แน่นอนว่า พระองค์สถิตในผู้เชื่อแต่ละคน (ยน. 14:17; รม. 5:5; 8:9, 11; 1 คร. 2:12; กท. 3:2; 4:6; 1 ยน. 3:24; 4:13) เปาโลได้เปรียบเทียบผู้เชื่อแต่ละคนกับ “วิหารของพระเจ้า” ในที่อื่น (1 คร. 6:19) ท่านได้อ้างอิงถึงที่ประชุมของคริสเตียนท้องถิ่นในฐานะ “วิหาร” อีกด้วย (1 คร. 3:16; 2 คร. 6:16) อย่างไรก็ตาม ที่นี้ท่านได้เปิดเผยว่าคริสเตียนทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของ “วิหารบริสุทธิ์” ที่ยิ่งใหญ่ นั่นคือ คริสตจักรสากล

“อิสราเอลมีอาคารที่ซึ่งพระเจ้าได้โปรดปรานที่จะสถิต คริสตจักรเป็นอาคารที่ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดปรานที่จะสถิต”¹⁷⁰

“ตอนนี้การทรงสถิตของพระองค์ก็กระจายออกไป ไม่ใช่เป็นท้องถิ่น ตอนนี้การทรงสถิตของพระองค์ก็สถิตอยู่ในกาย แทนที่จะถูกจำกัดไว้ข้างหลังม่าน”¹⁷¹

“ช่างเป็นการสามัคคีธรรมที่ทำให้การเพ่งมองของเราในการรวมกันของธรรมิกชนตกตะลึง! ที่ไหนเราควรจะพบความเหมือนของมัน? ได้ถูกรวบรวมจากตะวันออกและตะวันตก จากบรรพบุรุษแห่งสมัยก่อนและคนที่ซักซ้าแห่งสมัยหลัง จากศาลของกษัตริย์และกระท่อมของขอทาน จากทารกในอ้อมแขนและ ผู้ที่มีอายุตั้งแต่

หนึ่งร้อยปีขึ้นไป คนมีเกียรติที่ถูกต้อง คนแต่งตัวสกปรก จากระดับของคนที่ได้เรียนรู้และคนที่ไม่รู้ ฟาริสีและคนบาป คนที่มีปัญหาเจ็บคมและคนที่จิตใจอ่อนแอ ชนชั้นอันเป็นที่นับถือและชนชั้นที่เป็นผู้ร้าย ช่างเป็นอำนาจของพระเจ้าจริงๆที่จะถูกส่งออกไปเพื่อจะบั่นองค์ประกอบที่ไม่เข้ากันเหล่านี้ทั้งหมดไปสู่ทั้งหมดที่เห็นด้วยกันอันเดียว [เป็นหนึ่งเดียวในความคิด] ซึ่งถูกประทับตราด้วยความเหมือนกันที่ได้บังเกิดใหม่เดียวชั่ววันรันคร์ ซึ่งก็คือฉายาที่ส่องแสงของ ‘อัลฟาและโอเมกา’ คือเพื่อนร่วมแอกของพระเจ้าและเพื่อนร่วมแอกของพวกเขา อย่างเท่าเทียมกับพระบุตรของดาวิดและองค์พระผู้เป็นเจ้าของดาวิด!”¹⁷²

แผนการของพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อได้รวมถึงการสร้างเอกลักษณ์ใหม่หลังจากการตายของพระเยซูคริสต์ การเป็นขึ้นจากตาย และการเสด็จสู่สวรรค์ (เปรียบเทียบ มธ. 16:18) มันจะต้องเป็นคริสตจักร คริสตจักรไม่ใช่แค่การดำเนินต่อไปและการทำให้ทันสมัยของอิสราเอลภายใต้ชื่อใหม่แต่เป็นการสร้างใหม่ (ข้อ 15) ในคริสตจักรนั้น ผู้เชื่อชาวยิวและผู้เชื่อชาวต่างชาติยืนอยู่ด้วยสิทธิ์และสิทธิพิเศษต่างๆที่เท่าเทียมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า การเป็นสมาชิกในกายใหม่นี้เป็นหนึ่งในพระพรที่ยิ่งใหญ่ของผู้เชื่อในยุคปัจจุบันพร้อมกับพระพรต่างๆที่เป็นส่วนตัว (ข้อ 1-10) เปาโลได้ยกย่องพระเจ้าสำหรับพระพรในส่วนนี้ของพระธรรมเอเฟซัส

“ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าสิ่งใดก็ตามนั้นแรงควานในทุกวันนี้ สำหรับการให้เกียรติพระคริสต์และการกระจายข่าวประเสริฐ มากกว่าที่ว่าคริสตจักรควรเป็นและควรถูกเห็นที่จะเป็น ซึ่งก็คือโดยจุดประสงค์ของพระเจ้าและการบรรลुของพระคริสต์สิ่งที่มันเป็นแล้วก็คือ มนุษย์ใหม่เดียว ต้นแบบของชุมชนที่เป็นมนุษย์ ครอบครัวยุคใหม่ของพี่น้องชายหญิงที่ได้รับการคืนดีซึ่งรักพระบิดาของพวกเขารักซึ่งกันและกัน ซึ่งก็คือที่สถิตอันชัดเจนของพระเจ้าโดยพระวิญญาณของพระองค์ เมื่อนั้นนั่นเองที่โลกจะเชื่อในพระคริสต์ในฐานะพระผู้สร้างสันติ เมื่อนั้นนั่นเองที่พระเจ้าจะได้รับพระสิริซึ่งสมควรต่อพระนามของพระองค์”¹⁷³

2. ความไม่รู้ในอดีต 3:1-13

เปาโลได้เริ่มต้นที่จะอธิษฐานเพื่อผู้อ่านของท่านอีก (เปรียบเทียบ ข้อ 1, 14) แต่ท่านได้ขัดจังหวะตัวท่านเองเพื่อจะบอกพวกเขาเกี่ยวกับคริสตจักรมากขึ้น สิ่งที่ท่านได้กล่าวในส่วนนี้ก็ให้ข้อมูลเบื้องหลังเกี่ยวกับคริสตจักรในฐานะความล้าลึก

3:1 “เพราะเหตุนี้” อ้างอิงถึงสิ่งที่เปาโลได้กล่าวในสองบทแรกเกี่ยวกับพระพรต่างๆของพระเจ้าที่ตอนนี้เป็นการครอบครองของทั้งผู้เชื่อชาวต่างชาติและผู้เชื่อชาวยิว¹⁷⁴ เนื่องจากว่าพระเจ้าได้ช่วยพรเราอย่างมาก เปาโลได้อธิษฐานว่าผู้อ่านของท่านจะเข้าใจขอบเขตแห่งความรักของพระเจ้าที่มีสำหรับพวกเขาอย่างเต็มที่ (ข้อ 14-21)

การอ้างอิงถึงตัวท่านเองในฐานะ “ผู้ที่ถูกจำจอง” เพื่อเห็นแก่คนต่างชาติ ได้นำให้ท่านที่จะเขียนและอธิบายว่าทำไมท่านจึงเป็นเช่นนั้น เมื่อเปาโลได้เขียนจดหมายฝากนี้ ท่านได้อยู่ภายใต้การจับกุมในบ้านในโรม การคุมขังนี้ได้เป็นผลมาจากการรับใช้ของท่านเพื่อพระคริสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพันธกิจของท่านท่ามกลางคนต่างชาติ เพราะว่าคนยิวได้รุมทำร้ายท่านในเยรูซาเล็ม (เปรียบเทียบ กจ. 21:21, 28; 2 ทธ. 1:11-12) ดังนั้นอัครทูตนี้ได้ถือว่าการคุมขังของท่านเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับท่าน

3:2 ข้อนี้เริ่มต้นประโยคยาวอีกประโยคหนึ่งในตัวบทกรีกที่ดำเนินไปตลอดข้อ 13 “ถ้าแม่” (NASB) หมายถึง “อย่างแน่นอน” (NIV เปรียบเทียบ 4:21) ชาวเอเฟซัสได้ยื่นถึงพันธกิจของเปาโลอย่างแน่นอน

“การอารักขา” หรือ “การจัดการ” (คำกรีก *οοιοκο νομια* คือ การบริหาร ข้อ 9; 1:10) ที่นี้มีแนวคิดของการจัดการ (การจัดแจง แผนการ) ของธุรกิจของใครคนหนึ่ง (เปรียบเทียบ 1 คร. 9:17; คส. 1:25) ตลอดประวัติศาสตร์นั้น เปาโลได้เห็นพระเจ้าอยู่ในขบวนการของการให้พระคุณของพระองค์ผ่านทางผู้จัดการทั้งหลาย ความรับผิดชอบของเปาโลก็คือที่จะนำพระคุณของพระเจ้าไปยังทุกคน แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งยังคนต่างชาติ (เปรียบเทียบ ข้อ 8; 2:7)

“หลักการต่างๆของพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง แต่วิธีต่างๆของการจัดการกับมนุษย์ของพระองค์นั้นเปลี่ยนแปลงตลอดเส้นทางของประวัติศาสตร์ ‘จงแยกแยะยุคสมัย’ นักบุญออกัสตินได้เขียนไว้ ‘และพระคัมภีร์ก็สอดคล้อง’”¹⁷⁵

3:3 หน้าทีของเปาโลได้เกี่ยวข้องกับที่ได้รับ “การเปิดเผย” ซึ่งไม่ได้ให้มาก่อนหน้านี้ (นั่นคือ “ความลึกลับ” หรือ ความลับ) โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ว่าคนยิวและคนต่างชาติเป็นส่วนที่เท่าเทียมกันในคริสตจักร (2:16; 3:6) เปาโลได้เขียนถึงความลึกลับนี้มาก่อนในจดหมาย

ฝากนี้ (1:9-10; 2:11-22) เปาโลไม่ได้หมายถึงว่าท่านเป็นอัครทูตคนเดียวที่ได้รับความรู้
แห่งความล้ำลึกนี้อย่างที่ข้อที่ 5 แสดงให้เห็น

การอ้างอิงของพันธสัญญาใหม่ถึง “ความล้ำลึกต่างๆ” (สิ่งต่างๆที่ก่อนหน้านี้ไม่เป็นที่รู้จักแต่ตอนนี้ได้ถูกเปิดเผย) ¹⁷⁶	
มธ. 13:11	ข้อความล้ำลึกแห่งแผ่นดินสวรรค์
ลก. 8:10	ข้อความล้ำลึก (ความล้ำลึกต่างๆ) แห่งแผ่นดินของพระเจ้า
รม. 11:25	อิสราเอลประสบการแข็งกระด้างของใจ
รม. 16:25-26	แผนการแห่งความรอดโดยทางพระเยซูคริสต์
1 คร. 4:1	การเปิดเผยของพันธสัญญาใหม่
1 คร. 15:51	การรับขึ้นไป
อฟ. 1:9	น้ำพระทัยของพระเจ้า
อฟ. 3:2-3	การจัดการพระคุณของพระเจ้า
อฟ. 3:4	พระคริสต์
อฟ. 3:9	คริสตจักร
อฟ. 5:32	พระคริสต์และคริสตจักร
คส. 1:26	พระคริสต์ทรงสถิตในเรา เป็นความหวังแห่งศักดิ์ศรี
คส. 1:27	พระคริสต์ทรงสถิตในเรา
คส. 2:2	พระคริสต์
คส. 4:3	พระคริสต์
2 ธส. 2:7	อำนาจลึกลับนอกกฎหมายเริ่มทำงานแล้ว
1 ทธ. 3:9	ข้อความล้ำลึกแห่งความเชื่อ
1 ทธ. 3:16	ข้อความล้ำลึกแห่งศาสนา
วว. 1:20	ดวงดาวทั้งเจ็ด (พวกทูตสวรรค์)
วว. 10:7	รายละเอียดของกลียุค
วว. 17:5	บาบิโลนมหานคร

3:4

สิ่งที่เปาโลได้เขียนเกี่ยวกับความล้ำลึกนี้ได้เปิดเผยถึงความเข้าใจของท่าน (“ความเข้าใจ
ถ่องแท้เกี่ยวกับ”) เกี่ยวกับมัน

ความล้าลึกไม่เป็นที่รู้จักก่อนที่พระเจ้าได้เปิดเผยมันแก่ “พวกอัครทูตและพวกผู้เผยพระวจนะ” ของพันธสัญญาใหม่ “พวกผู้เผยพระวจนะ” อาจจะเป็นคำอธิบายที่เจาะจงมากขึ้นเกี่ยวกับ “พวกอัครทูต” ที่นี่ (เปรียบเทียบ 2:20) นั่นหมายถึงว่า พระเจ้าไม่ได้เปิดเผยคริสตจักรในพันธสัญญาเดิม

อย่างเฉพาะแล้ว ความล้าลึกที่ถูกกล่าวถึงที่นี่คืออะไร? ผู้ที่เชื่อตามยุคแบบดั้งเดิมซึ่งแตกต่างจาก “ผู้ที่เชื่อตามยุคแบบเป็นลำดับและพวกศาสนศาสตร์แบบพันธสัญญาได้เข้าใจว่าความล้าลึกเป็นคริสตจักร คือ พระกายของพระคริสต์”¹⁷⁷ โดย “ผู้ที่เชื่อตามยุคแบบดั้งเดิม” นั้นข้าพเจ้ากำลังอ้างอิงถึงผู้ที่เชื่อตามยุคแบบกฎเกณฑ์ ซึ่ง “ผู้ที่เชื่อตามยุคแบบเป็นลำดับ” บางคนได้แยกประเภทเป็น ผู้ที่เชื่อตามยุคแบบ “ดั้งเดิม” และ แบบ “ปรับปรุง”

“จากนั้นเปาโลกำลังอธิบายความล้าลึกไม่ใช่กำลังจำกัดความล้าลึกที่ได้ชี้แจงไว้ [โดยการอ้างอิงของท่านถึงความเท่าเทียมกันของคนยิวและคนต่างชาติ] แนวคิดรวบยอดต้องตั้งมั่นว่ายุคทั้งหมดนี้พร้อมกับรายการของมัน ไม่ได้ถูกเปิดเผยในพันธสัญญาเดิม แต่จัดตั้งรายการใหม่และเรื่องใหม่ของการเปิดเผยในยุคปัจจุบันนี้”¹⁷⁸

“อย่างน้อยคุณลักษณะที่นิยามไว้สี่อย่างของคริสตจักรก็ถูกอธิบายว่าเป็นความล้าลึก (1) แนวคิดรวบยอดเกี่ยวกับกายของผู้เชื่อชาวยิวและผู้เชื่อชาวต่างชาติที่รวมกันเป็นกายเดียวนั้นก็ถูกถือว่าเป็นความล้าลึกในพระธรรมเอเฟซัส 3:1-12 (2) หลักคำสอนเกี่ยวกับพระคริสต์ที่สถิตในผู้เชื่อแต่ละคน ซึ่งก็คือแนวคิดเกี่ยวกับพระคริสต์ทรงสถิตในท่านก็ถูกเรียกว่าความล้าลึกในโคโลสี 1:24-27 (เปรียบเทียบ คส. 2:10-19; 3:4, 11) (3) คริสตจักรในฐานะเจ้าสาวของพระคริสต์ก็ถูกเรียกว่าความล้าลึกในเอเฟซัส 5:22-32 (4) การรับขึ้นไปถูกเรียกว่าความล้าลึกใน 1 โครินธ์ 15:50-58 ความล้าลึกทั้งสิ้นเหล่านี้อธิบายคุณสมบัติต่างๆที่แยกแยะคริสตจักรจากอิสราเอล”¹⁷⁹

ผู้ไม่เชื่อยุคพันปี ผู้เชื่อยุคพันปีแบบพันธสัญญา และผู้เชื่อตามยุคแบบเป็นลำดับกล่าวว่าความล้าลึกไม่ใช่คริสตจักรเอง แต่เป็นความเท่าเทียมกันของคนยิวและคนต่างชาติ¹⁸⁰ พวกเขาบางคนเห็นคริสตจักรในพันธสัญญาเดิม¹⁸¹

“ความล้ำลึกที่ถูกอ้างอิงถึงใน ‘การจัดการตามยุคแห่งความล้ำลึก’ (อฟ. 3:9) คือความสัมพันธ์ของคนยิวและคนต่างชาติที่มีต่อพระคริสต์และซึ่งกันและกัน ความสัมพันธ์นี้เป็นคุณลักษณะที่แตกต่างของคริสตจักร”¹⁸²

“ความล้ำลึกแห่งข้อที่ 6 อาจถูกสรุปได้ว่าเป็นการมีส่วนร่วมที่เท่าเทียมกันของคนต่างชาติและคนยิวในความรอดของพระเมสสิยาห์แบบเต็มທີ່ซึ่งเป็นที่ประจักษ์พระคริสต์ที่ได้ถูกตรึงและได้เป็นขึ้นมาและได้ถูกทำให้เป็นผลแก่ทั้งสองผ่านทาง การประกาศข่าวประเสริฐของอัครทูต ความจริงนี้แห่งเอกภาพของคนต่างชาติและคนยิวในคริสตจักรซึ่งได้ถูกแนะนำในการเชื่อมโยงกับ ‘ความล้ำลึกแห่งน้ำพระทัยของพระองค์’ (1:9-14; โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อ 12-13) และถูกอธิบายไว้ใน 2:11-22 ที่อยู่เบื้องหลังคำสอนทั้งสิ้นของจดหมายฝากต่างๆในฐานะหัวข้อหลัก”¹⁸³

นักตีความสองกลุ่มนี้มองคริสตจักรแตกต่างออกไป ผู้ที่เชื่อตามยุคแบบดั้งเดิมเข้าใจว่าคริสตจักรเป็นการแทรกหรือวงเล็บในรายการแห่งอาณาจักรของพระเจ้า พวกเขาบางคนอ้างอิงถึงคริสตจักรว่าเป็น “รูปแบบล้ำลึกแห่งอาณาจักร” พวกเขาเห็นว่าคริสตจักรเป็นช่องโหว่ในการจัดการของพระเจ้ากับอิสราเอลบนโลกนี้ ดังนั้น คริสตจักรเป็นเอกลักษณ์ใหม่อย่างสิ้นเชิง ไม่ใช่แค่การดำเนินต่อไปของเทวธิปไตยของพันธสัญญาเดิม¹⁸⁴

ผู้ไม่เชื่อยุคพันปี ผู้เชื่อยุคพันปีแบบพันธสัญญา และผู้เชื่อตามยุคแบบเป็นลำดับเห็นธรรมชาติของคริสตจักรแตกต่างออกไป พวกเขาเชื่อว่าคริสตจักรเป็นสถานะที่เป็นลำดับในการเปิดเผยทางประวัติศาสตร์แห่งรายการของอาณาจักรของพระเจ้าบนโลก จากการเปิดเผยที่เป็นลำดับแห่งการจัดการตามยุคหรือการจัดการในรายการของอาณาจักรบนโลกของพระเจ้านั่นเองที่คำว่า “การจัดการตามยุคที่เป็นลำดับ” เกิดขึ้น¹⁸⁵ พวกเขาเน้นถึงการดำเนินต่อไประหว่างการปกครองของพระเจ้าเหนือโลกในอดีต ปัจจุบันและอนาคต โดยพื้นฐานแล้ว ผู้ที่ไม่เชื่อตามยุคอ้างอิงถึงคริสตจักรว่าเป็น “อิสราเอลใหม่” ผู้เชื่อตามยุคแบบดั้งเดิมเน้นถึงการไม่ดำเนินไประหว่างอิสราเอลและคริสตจักร ทั้งในอดีตและในอนาคต

ความล้าลึกได้ถูกเปิดเผยในพันธสัญญาเดิมในแง่ใดก็ตามใหม่? หรือการเปิดเผยนี้ได้เป็นบางสิ่งใหม่อย่างสิ้นเชิงในสมัยของเปาโล? ผู้เชื่อตามยุคแบบดั้งเดิมตอบสนองว่า ไม่ว่าจะเอกลักษณ์ที่แตกต่างหรือความเท่าเทียมกันของคนยิวและคนต่างชาติในคริสตจักรก็ไม่ได้ถูกเปิดเผยก่อนหน้านั้น (พวกเขาตระหนักว่าในพันธสัญญาเดิมนั้น พระเจ้าได้เปิดเผยว่าคนต่างชาติจะได้รับความรอด [ตัวอย่างเช่น อสย. 11:10; 42:6; 60:3; ศคย. 2:11; มลค. 1:11]) ผู้เชื่อตามยุคแบบดั้งเดิมดึงดูใจไปที่ความหมายของ “ความล้าลึก” เพื่อการสนับสนุน “ความล้าลึก” (คำกรีก *μιστεριον*) ในพันธสัญญาใหม่อ้างอิงถึง “ความจริงที่ครั้งหนึ่งได้ถูกปิดบังไว้แต่ตอนนี้ได้ถูกเปิดเผย” ‘ความจริงที่ปราศจากการเปิดเผยที่เจาะจงก็จะไม่เป็นที่รู้จัก’¹⁸⁶ “อย่างนี้” (ข้อ 5) ไม่ได้หมายถึงว่าพระเจ้าได้เปิดเผยมันก่อนหน้านี้นี้ แต่ตอนนี้ได้เปิดเผยมันอย่างเต็มที่มากขึ้นในสมัยของเปาโลอย่างที่บริบท (ข้อ 9; เปรียบเทียบ 2:16) และ โคโลสี 1:26 ทำให้ชัดเจน อย่างแน่นอนแล้ว พระเจ้าไม่ได้เปิดเผยสิ่งใดก็ตามเกี่ยวกับคริสตจักรในพันธสัญญาเดิม

“การยืนยันโดยทั่วไปซึ่งบางครั้งได้ถูกทำขึ้นนั้นที่ว่าความล้าลึกเหล่านี้ไม่ได้ปรากฏในพันธสัญญาเดิมควรถูกปรับปรุง สิ่งเหล่านั้นไม่ได้อยู่ที่นั่นล่วงหน้าไม่ว่าในความชัดเจนใดๆก็ตามหรือความเต็มที่ของการเปิดเผย อย่างไรก็ตาม ความล้าลึกบางอย่างของพันธสัญญาใหม่ก็ถูกคาดหวังไว้ในการเผยพระวจนะและสัญลักษณ์ของพันธสัญญาเดิม”¹⁸⁷

ผู้ไม่เชื่อยุคพันธพิ ผู้เชื่อยุคพันธพิแบบพันธสัญญา และผู้เชื่อตามยุคแบบเป็นลำดับกล่าวว่า “ใช่และไม่ใช่” คริสตจักรได้ถูกเปิดเผยในพันธสัญญาเดิม บางทีไม่ใช่โดยชื่อนั้น แต่ในฐานะสถานะในอนาคตในอาณาจักรบนโลกของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ความเท่าเทียมกันของคนต่างชาติและคนยิวในกายเดียว (2:15-16) ได้เป็นการเปิดเผยใหม่ ในประเด็นสุดท้ายนี้ นักตีความเหล่านี้ทั้งหมดก็เห็นด้วย อัลลิสต์ผู้ไม่เชื่อยุคพันธพิ ได้เขียนดังต่อไปนี้:

“... มัน [ความล้าลึก] ก็ใหม่และไม่เป็นที่รู้จักในแง่ที่ไม่สมบูรณ์เท่านั้น ซึ่งอยู่ในความสำคัญของมันนั่นคือหัวข้อที่สำคัญของการเผยพระวจนะตั้งแต่สมัยของอับราฮัม...”¹⁸⁸

“... ‘ความล้าลึก’ ไม่จำเป็นที่จะไม่เป็นที่รู้จักหรือไม่ได้รับการชื่นชม
ก่อนหน้านั้น ยกเว้นแต่อย่างไม่สมบูรณ์...”¹⁸⁹

“ความล้าลึกอาจถูกปิดบังไว้ในแง่ที่ว่าความจริงของมันยังไม่ได้เป็นที่
ประจักษ์”¹⁹⁰

การตีความที่ถูกต้องขึ้นอยู่กับกระบวนที่เหมาะสมถึงความล้าลึกและความเข้าใจที่
แม่นยำเกี่ยวกับธรรมชาติของคริสตจักร

คำถามของไม่ว่าอาณาจักรของดาวิด (พระเมสสิยาห์) ได้เริ่มต้นนั้นเชื่อมโยงกับ
คำตอบหรือไม่ ผู้เชื่อตามยุคแบบดั้งเดิมกล่าวว่ามันยังไม่เริ่มต้น เนื่องจากว่า
อาณาจักรของดาวิดเป็นอาณาจักรฝ่ายโลกและดังนั้นพระคริสต์จะเริ่มต้นปกครอง
เหนือมันเมื่อพระองค์เสด็จกลับมายังโลกเท่านั้น ผู้ไม่เชื่อยุคพันปี ผู้เชื่อยุคพันปี
แบบพันธสัญญา และผู้เชื่อตามยุคแบบเป็นลำดับกล่าวว่าอาณาจักรของพระเมสสิ
ยาห์ได้เริ่มต้นแล้ว เนื่องจากว่าตอนนี้พระคริสต์ประทับบนบัลลังก์ในสวรรค์

อย่างไรก็ตาม กลุ่มเหล่านี้ตีความธรรมชาติของอาณาจักรของพระเมสสิยาห์
แตกต่างกันออกไป ผู้ไม่เชื่อยุคพันปีบางคนกล่าวว่าอาณาจักรของพระเมสสิยาห์คือ
การปกครองในสวรรค์ของพระคริสต์ คนอื่นๆกล่าวว่ามันจะเป็นการปกครองใน
โลกของพระองค์ในท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ผู้เชื่อยุคพันปีแบบพันธ
สัญญาและผู้เชื่อตามยุคแบบเป็นลำดับกล่าวว่า อาณาจักรของพระเมสสิยาห์เป็น
การปกครองสองสถานะ ตอนนี้พระคริสต์ทรงปกครองจากสวรรค์ผ่านทาง
คริสตจักร และในอนาคตพระองค์จะเสด็จกลับมาและปกครองบนโลก ดังนั้น ก็
มีด้านที่ “เรียบร้อยแล้ว” และมีด้านที่ “ยังไม่เรียบร้อย” ต่ออาณาจักรของพระ-
เมสสิยาห์

ถ้าอาณาจักรของดาวิดเป็นการปกครองบนโลกที่เฉพาะของพระเมสสิยาห์ จากนั้น
มันดูเหมือนว่าคริสตจักรก็ไม่ใช่แค่ส่วนหนึ่งของอาณาจักรนี้ พระเมสสิยาห์
จะต้องปรากฏตัวเพื่อจะปกครองเหนืออาณาจักรนี้ อย่างไม่สงสัยแล้ว ในปัจจุบัน
นี้พระองค์ทรงปฏิบัติกิจการอำนาจสิทธิขาดในจักรวาล แต่ดูเหมือนว่าจะแตกต่าง
จากการปกครองของพระองค์ในฐานะทายาทของดาวิดเหนืออาณาจักรฝ่ายโลก

ของดาวิด คริสตจักรเข้าไปสู่พระพรมากมายเนื่องจากการตาย การเป็นขึ้นจาก ตายและการเสด็จสู่สวรรค์ของพระคริสต์ ไม่ใช่เพราะว่าพระองค์ทรงปกครองใน ฐานะกษัตริย์แบบดาวิดจากสวรรค์ในตอนนี้ บางอย่างของพระพรเหล่านี้ก็ เหมือนกับสิ่งที่ผู้เชื่อจะชื่นชมเมื่อพระคริสต์เสด็จมาเพื่อจะปกครองบนโลก อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ไม่ควรนำเราที่จะสรุปว่าคริสตจักรเป็นสถานะแรกของ อาณาจักรของพระเมสสิยาห์ของพระคริสต์

ข้าพเจ้าเชื่อว่าความล้าลึกที่ถูกกล่าวถึงที่นี่คือความเท่าเทียมกันของคนยิวและคน ต่างชาติในคริสตจักร (ข้อ 6)¹⁹¹ แต่นี่คือความล้าลึกเดียวเกี่ยวกับคริสตจักรที่พันธ สัญญาใหม่เปิดเผย เมื่อรวมกันแล้ว ความล้าลึกเหล่านี้ทั้งหมดก็เสนอคริสตจักร ในฐานะเอกลักษณ์ที่แตกต่างในแผนการของพระเจ้า ไม่ใช่การดำเนินต่อไปหรือ การแทนที่ของอิสราเอล หรือแค่ด้านหนึ่งของอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ ไม่ว่า คริสตจักรหรือความสัมพันธ์ที่เท่าเทียมกันในปัจจุบันของคนยิวและคนต่างชาติได้ ถูกเปิดเผยในพันธสัญญาเดิมอย่างแน่นอน แม้ว่าความรอดของคนต่างชาติและ พระพรของคนต่างชาติผ่านทางอิสราเอลนั้นได้ถูกเปิดเผย พระเจ้าได้เปิดเผย จุดประสงค์ของพระองค์ที่จะอวยพรคนต่างชาติพร้อมกับคนยิวตั้งแต่ปฐมกาล 12:3 เป็นต้นไป (เปรียบเทียบ อสย. 2:1-4; 61:5-6)

จงสังเกตว่าเปาโลได้กล่าวไว้ว่าพระเจ้าได้เปิดเผยความล้าลึกนี้ “แก่พวกอัครทูตผู้ บริสุทธิ์และพวกผู้เผยพระวจนะ” โดยพระวิญญาณ พระองค์ไม่ได้เปิดเผย คริสตจักรแก่เปาโลเท่านั้น ผู้เชื่อตามยุคแบบเลยเถิดอ้างว่าคริสตจักรยังไม่ได้ เริ่มต้นก่อนที่เปาโลได้ปรากฏในฉาก เนื่องจากว่าท่านเป็นอัครทูตซึ่งการเปิดเผย เกี่ยวกับความล้าลึกนี้ได้ผ่านมาทางท่าน¹⁹²

3:6 นี่เป็นเนื้อหาของความล้าลึกนั้น (เปรียบเทียบ 2:11-22) หนึ่ง คนต่างชาติและคนยิวเป็น “ผู้รับมรดกร่วมกัน” แห่งความมั่งคั่งของพระเจ้าที่พระองค์ให้แก่ผู้เชื่อในปัจจุบัน (เปรียบเทียบ 2:19; 1:13-14; กท. 3:29; 4:7) ประการที่สอง พวกเขาเป็น “อวัยวะของกาย เดียวกัน” ของพระคริสต์ซึ่งก็คือคริสตจักร (คส. 1:18) ประการที่สาม พวกเขาเป็น “ผู้มี ส่วนได้รับคำสัญญา” เกี่ยวกับพระคริสต์ใน “ข่าวประเสริฐ” (นั่นคือ ผู้ที่วางใจในพระองค์ ก็มีชีวิตนิรันดร์ ยอห์น 3:16 และข้ออื่นๆ) ความล้าลึกไม่ใช่ที่ว่าคนต่างชาติจะชื่นชมความ

รอดและเข้าไปสู่พระพรพร้อมกับอิสราเอล พระเจ้าได้เปิดเผยสิ่งนั้นในพันธสัญญาเดิม (ปฐม. 12:3; อพย. 42:6; และข้ออื่นๆ) มันก็คือว่าพระเจ้าได้รวมคนยิวและคนต่างชาติให้เป็นคนเท่าเทียมกันในกายเดียวใหม่ ซึ่งก็คือคริสตจักร (เปรียบเทียบ 1 คร. 12:13)¹⁹³

“การที่คนต่างชาติจะได้รับความรอดก็ไม่ใช่ความล้าลึก (รม. 9:24-33; 10:19-21) ความล้าลึกที่ได้ถูก ‘ปิดบังไว้ในพระเจ้า’ คือจุดประสงค์ของพระเจ้าที่จะทำให้คนยิวและคนต่างชาติเป็นสิ่งที่ใหม่ทั้งสิ้น คือ ‘คริสตจักร’ ซึ่งก็คือพระกายของพระองค์ [ของพระคริสต์] ซึ่งถูกก่อตั้งโดยการบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 คร. 12:12-13) และที่ซึ่งความแตกต่างทางโลกของคนยิวและคนต่างชาติหายไป (อฟ. 2:14-15; คส. 3:10-11) การเปิดเผยถึง ‘ความล้าลึก’ นี้เกี่ยวกับคริสตจักรได้ถูกทำนายไว้ แต่ไม่ได้ถูกอธิบายไว้โดยพระคริสต์ (มธ. 16:18) รายละเอียดเกี่ยวกับหลักคำสอน ตำแหน่ง การดำเนิน และจุดหมายปลายทางของคริสตจักร ได้ถูกมอบไว้แก่เปาโลและเพื่อน ‘พวกอัครทูตและพวกผู้เผยพระวจนะ โดยพระวิญญาณ’ ของท่าน (อฟ. 3:5)”¹⁹⁴

3:7 พระเจ้าได้ให้โอกาสแก่เปาโลอย่างมีพระคุณที่จะรับใช้พระองค์โดยการประกาศข่าวประเสริฐ (“ตามพระคุณซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า. . .ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้า”) ได้รับการช่วยเหลือโดยการให้ความสามารถที่เหนือธรรมชาติ (“การทำงานแห่งฤทธิ์ของพระองค์”) “ผู้รับใช้” (คำกรีก คือ *ไดอานอส* คือ มัคนายก) เน้นถึงการบริการไม่ใช่ความเป็นทาส (คำกรีก คือ *ดูลอส* คือ ทาส)

3:8 เปาโลได้ถือว่าตัวท่านเองเป็น “คนเล็กน้อยที่สุด” (ตามตัวอักษรคือ “คนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุด”) ของธรรมิกชน” (1:1) ที่จะได้รับสิทธิพิเศษเช่นนั้น การแสดงออกที่ไม่ปกตินี้เป็น “การเปรียบเทียบขึ้นสูงสุด”¹⁹⁵ แทนที่การคิดว่าพระเจ้าได้เป็นหนึ่งเขาในบางสิ่ง เปาโลได้ถือว่าการที่พระเจ้าได้มอบหมายให้ท่านด้วยข่าวประเสริฐนั้นว่าเป็นพระคุณอย่างสิ้นเชิง ซึ่งก็คือ ความโปรดปรานที่ไม่สมควรได้รับ (เปรียบเทียบ 2 คน. 12:11)

“บางที่ท่านได้ตั้งใจเล่นคำความหมายของชื่อของท่าน สกุตโรมันของท่านคือ ‘เปาลุส’ เป็นคำละตินสำหรับคำว่า ‘เล็กน้อย’ หรือ ‘เล็ก’ และธรรมเนียมกล่าวว่าท่านเป็นคนตัวเล็ก ‘ข้าพเจ้าเล็กน้อย’ ท่านอาจกล่าวว่า ‘เล็กน้อยโดยชื่อ เล็กน้อย

ในสถานะ และในทางศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณแล้วก็เป็นคนเล็กน้อยกว่าคน
เล็กน้อยของคริสเตียนทั้งหมด”¹⁹⁶

“ความไพบูลย์ของพระคริสต์อันหาสิ้นสุดมิได้” คือสิ่งที่เปาโลได้ประกาศ และสิ่งที่ท่านได้
อธิบายอย่างเจาะจงในจดหมายฝากนี้ (เปรียบเทียบ รม. 11:33)

3:9 ส่วนที่สองของพันธกิจของเปาโล นอกเหนือไปจากการประกาศแก่คนต่างชาติก็คือ การ
อธิบาย (“นำไปสู่ความสว่าง”) ความล้าลึกของคริสตจักรแก่ทุกคน แม้ว่าพระเจ้าไม่ได้
เปิดเผยคริสตจักรตั้งแต่แรกๆ มันก็อยู่ในแผนการของพระองค์ (ในความคิดของพระเจ้า)
ตั้งแต่การเริ่มต้น (1 คร. 2:7; รม. 16:25-26)

“การระบุดึงพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้างของทุกสิ่งที่มีอยู่ได้ถูกตั้งใจไว้ที่จะ
แสดงออกถึงความยิ่งใหญ่ของ ‘ความล้าลึก’ ที่ตอนนี้ถูกเปิดเผยและถึงความ
ยิ่งใหญ่ที่ว่าเปาโลจะเป็นนักเทศน์”¹⁹⁷

3:10 เปาโลได้รับใช้ในสองทางนี้ เพื่อว่าปัญญาอันซับซ้อนของพระเจ้าจะปรากฏอย่างชัดเจน
 (“ทำให้เป็นที่รู้จัก”) บนระดับที่กว้างที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แก่เหล่าทูตสวรรค์
(เปรียบเทียบ 1:21; 6:12) “อันซับซ้อน” (คำกรีก *โพลูพอยคิโลส*) หมายถึง หลากหลาย
หรือประกอบด้วยประเภทที่แตกต่างกันหลายประเภท การได้แต่ละบุคคลไม่ถูกกล่าวถึง
ที่นี่ แต่เป็นคริสตจักร ซึ่งประกอบด้วยผู้คนแห่งประเภทที่แตกต่างกันหลายประเภท
ทั้งหมดภายในสองกลุ่มหลัก คือ คนยิวและคนต่างชาติ

“คริสตจักรในฐานะชุมชนหลายเชื้อชาติ หลายวัฒนธรรมก็เป็นเหมือนพรมที่
สวยงาม สมาชิกของคริสตจักรก็มาจากระดับที่กว้างของเบื้องหลังที่หลากหลาย ไม่
มีชุมชนของมนุษย์ชุมชนใดเหมือนมัน ความหลากหลายและความกลมกลืนก็
พิเศษ”¹⁹⁸

“ปัญญาอันซับซ้อน” ของพระเจ้าถูกสะท้อนในการก่อสร้างที่หลากหลายของคริสตจักร
พวกทูตสวรรค์ประหลาดใจต่อปัญญาของพระเจ้าเมื่อพวกเขาสังเกตคนยิวและคนต่างชาติ
ได้รวมกันในกายเดียว

“... คริสตจักรจะต้องเป็นการแสดงออกทาง โศดทัศน์แห่งงานทำให้กลับคืนดี
ของพระเจ้า ในวิธีหลักนี้ คริสตจักรก็เป็นพยานถึงพระคุณและปัญญาของพระเจ้า
ดังนั้นเปาโลได้หันใจการดำเนินชีวิตในพระคริสต์ในแนวทางที่ว่า การกลับคืนดี
เป็นลักษณะหลักของชีวิตคริสตจักร”¹⁹⁹

3:11 แผนการนี้เป็นส่วนหนึ่งของ “จุดประสงค์นิรันดร์” ของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1:11) พระ
เจ้าได้นำส่วนนี้ของแผนการของพระองค์ไปสู่การบังเกิดผลผ่านทางพันธกิจบนโลกของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การปฏิเสธของคนิวต่อพระเมสสิยาห์ของ
พวกเขาได้ส่งผลต่อการเลื่อนไป (จากมุมมองของมนุษย์) ของอาณาจักรของพระเมสสิยาห์
(ของดาวิด) และการเริ่มต้นของคริสตจักร

“แผนงานของพระเจ้าในทุกวันนี้ไม่ใช่ ‘ความเป็นหัวหน้าของอิสราเอล’ (ฉธบ.
28:1-13) แต่เป็นความเป็นหัวหน้าของพระคริสต์เหนือคริสตจักรของพระองค์”²⁰⁰

3:12 งานในอดีตของพระเยซูคริสต์มีผลลัพธ์ที่คงอยู่ในปัจจุบันสำหรับผู้เชื่อในทุกวันนี้
เนื่องจากงานของพระองค์ ตอนนี้เราชื่นชมสิทธิ์แห่งการกล่าว (“ความกล้าหาญ”) และ
“ทางเข้าที่มั่นใจ” ไปยังพระเจ้า เราสามารถกล่าวต่อพระเจ้าอย่างกล้าหาญได้และเข้าหา
พระองค์อย่างมั่นใจได้เพราะว่างานของพระผู้ช่วยให้รอดของเราได้นำเราไปยังพระเจ้า
(เปรียบเทียบ สบ. 3:6; 4:16; 10:19, 35; อฟ. 2:8; รม. 5:2)

“คนบาปที่ได้รับการยกโทษไม่ได้เข้าหาพระเจ้าอย่างลึกลับ ซึ่งสงสัยเกี่ยวกับการ
ต้อนรับที่เป็นไปได้ของพวกเขา พวกเขาไม่ได้ขึ้นอยู่กับบรรลุมผลของพวกเขา
เองแต่ขึ้นอยู่กับสิ่งที่พระคริสต์ได้ทำเพื่อพวกเขา และด้วยเหตุผลนั้น พวกเขาก็มา
ด้วยความมั่นใจเต็มที”²⁰¹

3:13 ในข้อนี้อักษรทูตนี้ได้กลับไปสู่ความคิดที่ท่านได้เริ่มต้นส่วนนี้ (ข้อ 1) พระเจ้าได้
มอบหมายเปาโลด้วยความกล้าลึกของคริสตจักร และได้ให้พันธกิจแห่งการประกาศแก่คน
ต่างชาติแก่ท่าน “เพราะฉะนั้น” ผู้อ่านชาวเอเฟซัสของท่านไม่ควรถือว่าการถูกจำจองของ
ท่านในปัจจุบันเป็นความหายนะ เพียงแค่เป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจของท่าน พันธกิจของ
ท่านก็เพื่อพวกเขาและเพื่อสง่าราศีของพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาควรถือว่า “ความยากลำบาก”

ของท่านเป็นส่วนหนึ่งของน้ำพระทัยที่ดีของพระเจ้าสำหรับท่านและสำหรับพวกเขา
(เปรียบเทียบ ฟป. 1:7)

“ความล้าลึกของเอเฟซัส 3 คือ ความเท่าเทียมกันของคนยิวและคนต่างชาติในพระกายของพระ
คริสต์ ความเท่าเทียมกันนี้และพระกายนี้ไม่ได้ถูกเปิดเผยในพันธสัญญาเดิม สิ่งเหล่านี้ได้ถูกทำ
ให้รู้จักหลังจากการเสด็จมาของพระคริสต์ท่านนั้นโดยพระวิญญาณต่อพวกอัครทูตและพวกผู้เผย
พระวจนะซึ่งรวมถึงเปาโลแต่ไม่ใช่กับคนอื่นๆออกไป”²⁰²

ข้อที่ “ผู้เชื่อตามยุคแบบเป็นลำดับ” ได้ตีความความล้าลึกนี้ในแนวทางที่แตกต่างออกไปเล็กน้อย

“การตรวจสอบของเราเกี่ยวกับความล้าลึกในเอเฟซัส 3 นำเราไปสู่จุดยืนที่อยู่ระหว่างกลางระหว่าง
มุมมองการเชื่อตามยุคแบบดั้งเดิมและมุมมองที่ไม่เชื่อตามยุค [นั่นคือ มุมมองที่เชื่อตามยุคแบบเป็น
ลำดับ] เอกภาพของคนยิวและคนต่างชาติในพระคริสต์กำลังเกิดขึ้นในคริสตจักรในความสำเร็จ
ส่วนหนึ่งของพระสัญญาต่างๆของพันธสัญญาเดิม วันเวลาของพระเมสสิยาห์ได้เริ่มขึ้นถึงแม้ว่าใน
แนวทางที่ไม่ได้ถูกคาดหวังอย่างชัดเจนในคำเผยพระวจนะต่างๆ แทนที่จะเป็นยุคใหญ่เดียวของ
ความสำเร็จภายใต้การปกครองของพระเมสสิยาห์นั้น ความสำเร็จเชิงเผยพระวจนะได้ถูกแบ่ง
ออกเป็นสองยุคที่เชื่อมโยงกับการเสด็จมาสองครั้งของพระคริสต์ ในยุคแรกนี้แห่งความสำเร็จ
ความรอดของพระเมสสิยาห์ในฝ่ายวิญญาณก็ปรากฏในข่าวประเสริฐแล้ว ข่าวประเสริฐนี้ถูก
กล่าวถึงอย่างกว้างๆว่าเป็นความล้าลึก หรือความล้าลึกของพระคริสต์ หรือความล้าลึกของข่าว
ประเสริฐ เอกภาพฝ่ายวิญญาณที่เจาะจงของคนทั้งหมดที่ส่งผลซึ่งไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ในข่าว
ประเสริฐนี่คือเนื้อหาของความล้าลึกของเอเฟซัส 3”²⁰³

ในขณะที่พันธสัญญาเดิมได้ทำนายถึงเอกภาพของผู้เชื่อชาวยิวและผู้เชื่อชาวต่างชาตินั้น มันก็ไม่ได้เปิดเผย
ความเท่าเทียมกันอย่างสิ้นเชิงของพวกเขาในพระคริสต์ ในประเด็นนี้ นักศาสนศาสตร์ที่เชื่อตามยุคและ
นักศาสนศาสตร์แบบพันธสัญญาทั้งหมดก็เห็นด้วย

3. ความเข้าใจในอนาคต 3:14-19

เปาโลได้อธิบายว่าคนยิวและคนต่างชาติเป็นหนึ่งเดียวในพระคริสต์ (2:15) ดังนั้น ท่านได้อธิษฐานว่าพวก
เขาจะประสบเอกภาพที่เป็นของพวกเขาในฝ่ายวิญญาณ ในความสัมพันธ์ของพวกเขากับซึ่งกันและกัน

ท่านได้เปลี่ยนจากการอธิบายไปสู่การวิงวอนเพื่อ (เปรียบเทียบ บทที่ 1; ยน. 13-17) ข้อ 14-19 เป็นหนึ่ง
ประโยคในตัวบทกรีกเช่นกัน

“ในคำอธิษฐานแรก [1:15-23] การเน้นอยู่ที่การรู้แจ้งเห็นจริง แต่ในคำอธิษฐานนี้ การเน้นอยู่ที่การ
ให้ความสามารถ มันไม่ใช่เรื่องของการรู้จักในฐานะการเป็นอยู่มากสักเท่าไร คือ การวางมือของ
เรานสิ่งที่พระเจ้าได้มีไว้สำหรับเรา และโดยความเชื่อทำให้มันเป็นส่วนสำคัญของชีวิตเรา”²⁰⁴

“ในขณะที่คำอธิษฐานแรกจดจ่อที่ความรู้ คำอธิษฐานนี้มีจุดจ่อของมันที่ความรัก”²⁰⁵

3:14 “เพราะเหตุนี้” ก็กลับไปยังข้อที่ 1 ที่ซึ่งเปาโลได้จากไปในข้อ 2-13 เพื่อจะให้ข้อมูลมากขึ้น
เกี่ยวกับความล้าลึก การคุก “เข้า” และ การคุกเข้าในการอธิษฐานก็เป็นท่าทางที่ได้สะท้อน
ถึงท่าทีแห่งการจําานต่อพระเจ้า การคุกเข้าไม่ใช่เป็นท่าทางที่ธรรมดาที่สุดสำหรับการ
อธิษฐานในสมัยของเปาโล ตามปกติแล้วคนได้ยืนเมื่อพวกเขาได้อธิษฐาน (เปรียบเทียบ
มก. 11:25; ลก. 18:11, 13) การอธิษฐานบนเข้าของคนๆหนึ่งได้บ่งบอกถึงการอธิษฐานที่
ร้อนรนโดยเฉพาะ (เปรียบเทียบ ลก. 22:41; กจ. 7:40, 60; 20:36; 21:5)²⁰⁶ “ต่อ” บ่งบอกถึง
การติดต่อหน้าต่อหน้าที่ใกล้ชิดกับพระบิดาในสวรรค์ (เปรียบเทียบ มธ. 6:9)

3:15 เปาโลได้ทำการเล่นคำจากคำว่า “บิดา” (ข้อ 14 คำกรีก *พาทรวา*) บิดาเป็นหัวหน้าของ
ครอบครัวโดยทั่วไป (คำกรีก *พาทริอา*) พระเจ้าไม่ใช่เป็นแค่พระบิดาของ “ครอบครัว” ที่
ซึ่งผู้เชื่อต่างชาติและผู้เชื่อชาวยิวเป็นหนึ่งในเดียวเท่านั้น (นั่นคือ คริสตจักร) พระองค์
ทรงเป็นพระบิดาทั่วไปอีกด้วย พระองค์ทรงเป็นพระบิดาสูงสุดเหนือครอบครัวทั้งหมดที่
มีบิดา ครอบครัวของมนุษย์ทุกครอบครัวมีอยู่ในฐานะ “ครอบครัว” พร้อมกับบิดา
เนื่องจากความสัมพันธ์ของพระเจ้าในฐานะ “พระบิดา”

3:16 ในคำอธิษฐานนี้ เปาโลได้ขอเรื่องสิ่งหนึ่ง คือ พระเจ้าจะเสริมกำลังผู้อ่านของท่าน “ใน
ตัวตนภายใน” ท่านได้ขอว่าพระเจ้าจะจัดเตรียม “อำนาจ” (คำกรีก *คูนามิส*) นี้ “ตาม” แหล่ง
ที่ใหญ่ของพระองค์ (“ความไพบูลย์” จงเปรียบเทียบ 1:18) อำนาจนี้มายังเรา “ผ่านทาง”
พระ “วิญญาณ” บริสุทธิที่สถิตอยู่ (เปรียบเทียบ ฟป. 1:19) ผู้เสริมกำลัง “ตัวตนภายใน”
ของเรา นั่นคือ ชีวิตที่ลึกที่สุดของเรา (นั่นคือ ไม่ใช่แค่กล้ามเนื้อต่างๆของเราแต่เป็นตัว
บุคคลทั้งหมด)

3:17 ผลลัพธ์ของคำขอร้องนี้ก็คือว่าพระคริสต์จะ “สถิต” ในบุคลิกภาพของผู้เชื่อ พระองค์ทรงสถิตอยู่ในคริสเตียนทุกคน (1 คร. 12:13) แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งทรงประทับอยู่ (“สถิต”) ในชีวิตของบรรดาผู้เชื่อผู้ยอมให้พระองค์เป็นที่หนึ่งในท่าทีและกิจกรรมต่างๆของพวกเขา (ยน. 15:14) เมื่อผู้เชื่อวางใจและเชื่อฟังต่อไป พระเยซูคริสต์ก็สามารถครอบครองที่นี้ในชีวิตของเขาหรือของเธอ เปาโลได้อธิษฐานว่าผู้อ่านของท่านจะชื่นชมการสามัคคีธรรมที่ใกล้ชิดกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา (เปรียบเทียบ 1 ยน. 1:1-4)

“เมื่อผู้เชื่ออธิษฐานขอของประทานในแง่ทั่วไปนั้น พวกเขาก็อ่อนน้อมอย่างแน่นๆ ถึงการขยายของสิ่ง [ส่วน] ของมันที่อยู่ในการครอบครองของพวกเขาแล้ว”²⁰⁷

ผู้เชื่อสามารถเข้าใจความรักของพระคริสต์ได้ เพราะว่าพระเจ้าได้ทำให้คริสเตียน “หยั่งราก” เหมือนกับต้นพืชและทำให้เขาหรือเธอ “มั่นคง” เหมือนอาคาร “ในความรัก” ความ เป็นเจ้านายของพระเยซูคริสต์เหนือชีวิตก็ก่อให้เกิดความรัก “การวางรากมั่นคงในความรัก” เป็นผลลัพธ์ของ “พระคริสต์... [สถิตอยู่] ในใจของคุณผ่านทางความเชื่อ มันไม่ใช่แค่การเป็นผู้เชื่อ”²⁰⁸

นี่คือการอ้างอิงอีกครั้งหนึ่งถึงตรีเอกภาพในข้อ 14-17 คือ พระบิดา (ข้อ 14) พระวิญญาณ (ข้อ 16) และพระบุตร (ข้อ 17; เปรียบเทียบ 1:13-14, 17; 2:18, 22)

3:18 เมื่อผู้เชื่อยอมรับการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับความล้ำลึกของคริสตจักร พวกเขาก็สามารถที่จะเข้าใจว่าความรักของพระเจื่อกว้างพอ (“ความกว้าง”) ที่จะสวมกอดทั้งคนยิวและคนต่างชาติในคริสตจักร พวกเขาสามารถชื่นชมได้ว่ามันยาวพอ (“ความยาว”) ที่จะยื่นออกไปถึงคนที่อยู่ไกล (คนต่างชาติ) เช่นเดียวกับคนที่อยู่ใกล้ (คนยิว) และที่จะขยายจากนิรันดกาลสู่นิรันดกาล พวกเขาสามารถเห็นได้ว่ามันสูงพอ (“ความสูง”) ที่จะยกทั้งคนยิวและคนต่างชาติไปยังสวรรค์สถานได้ พวกเขาสามารถเข้าใจว่ามันลึกพอ (“ความลึก”) ที่ช่วยกู้คนทั้งสองประเภทจากการทำให้เสื่อมเสียของความบาปและจากกำมือของซาตาน²⁰⁹

3:19 เปาโลได้ปรารภว่าผู้อ่านของท่านจะเข้าใจ “ความรักของพระคริสต์” อย่างเต็มที่ กระนั้นท่านได้ยอมรับว่าความเข้าใจเต็มที่ถึงความรักนั้นก็เป็นไปได้ เพราะว่ามันใหญ่กว่าที่มนุษย์สามารถจะเข้าใจได้

“มันเป็นอุดมการณ์ โดยพื้นฐานแล้วก็เป็นอย่างเดียวกันที่มีในคำสั่งที่จะให้
เพียบพร้อมอย่างที่พระบิดาในสวรรค์ของเราเพียบพร้อม (มธ. 5:48)”²¹⁰

“สี่คำดูเหมือนได้ตั้งใจที่จะบ่งชี้ไม่มากสักเท่าไรถึงความละเอียดของความเข้าใจ
ในฐานะความใหญ่ของสิ่งที่จะเป็นที่เข้าใจ”²¹¹

“ไม่ว่าเราไปถึงความรักของพระคริสต์มากแค่ไหน ก็มีสิ่งมากขึ้นที่จะรู้อยู่เสมอ”²¹²

เป้าหมายสูงสุดของการขอร้องของเปาโลก็คือว่าผู้อ่านของท่านจะเต็มไปด้วยความรู้ถึง
ความรักของพระคริสต์และการชื่นชมสำหรับพระเจ้า ว่าพวกเขาจะยอมให้พระคริสต์ที่จะ
ควบคุมพวกเขาอย่างเต็มที่ (4:13)

“คำขอร้องสี่อย่างเหล่านี้เป็นเหมือนสี่ส่วนต่อสิ่งที่แยกกัน คำขอร้องอย่างหนึ่งนำไปสู่คำขอร้อง
ถัดไปเป็นต้น”²¹³

“ข้าพเจ้าชอบที่จะคิดถึงการขอร้องของอัครทูตนี้ว่าเป็นขั้นบันไดที่ซึ่งท่านปีนสูงขึ้นและสูงขึ้นใน
ความมุ่งมาดปรารถนาสำหรับผู้อ่านของท่าน คำอธิษฐานแบบขั้นบันไดของท่านมีสี่ขั้น ซึ่งคำไขก็
คือ ‘กำลัง’ ‘ความรัก’ ‘ความรู้’ และ ‘ความเต็มที่’”²¹⁴

“มีการขอร้องห้าอย่างในคำอธิษฐานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดทั้งหมดของเปาโล (อย่างหนึ่งก็อยู่ใน 1:16-23
แล้ว) สองอย่างโดยรูปกริยาที่มี to นำหน้าและทำหน้าที่เป็นนามหลังจาก *ฮินา คอย* [“ขอให้
พระองค์ทรงโปรดประทาน” ข้อ 16] (*คราไท โอเรนาย* [“ที่จะได้รับการเสริมกำลัง” ข้อ 16] *คา
ทอยเคชาย* [“เพื่อพระคริสต์จะทรงสถิต” ข้อ 17] รูปกริยาที่มี to นำหน้าและทำหน้าที่เป็นนามสอง
อย่างหลังจาก *ฮินา เอกซิสคูเซเท* [“เพื่อว่าท่าน...จะได้มีความสามารถ” ข้อ 17-18] (*คาทาลา
เบสธาย* [“เพื่อจะหยั่งรู้” ข้อ 18] *โนนาย* [“ที่จะรู้” ข้อ 19]) และอนุประโยคสุดท้าย *ฮินา พลโรเซเท*
[“เพื่อท่านจะได้รับอย่างเต็มเปี่ยม” ข้อ 19] ไม่มีที่ไหนที่เปาโลฟังดูเหมือนมีความลึกซึ้งเช่นนั้นเกี่ยว
อารมณ์ฝ่ายวิญญาณหรือขึ้นไปสู่ความสูงเช่นนั้นเกี่ยวกับความเร่าร้อนฝ่ายวิญญาณอย่างเช่นที่นี้”²¹⁵

“มันไม่มีความสงสัยที่ว่าอัครทูตเปาโลได้เชื่อในอำนาจสิทธิขาดของพระเจ้า กระนั้นท่านได้
อธิษฐานว่าพระเจ้าจะให้พระพรสามอย่าง [?] ที่สำคัญแก่ธรรมิกชนเหล่านี้ และท่านได้อธิษฐาน
ด้วยความมั่นใจที่ชัดเจนว่าการอธิษฐานก็เปลี่ยนสิ่งต่างๆ”²¹⁶

ค. คำอวยพร 3:20-21

“คำอวยพรเป็นจุดสูงสุดของครึ่งแรกของพระธรรมเอเฟซัสอย่างชัดเจน มันอาจถูกถือว่าเป็นจุดสูงสุดของจดหมายทั้งฉบับ ซึ่งขึ้นไปสู่จุดสูงสุดฝ่ายวิญญาณ ณ จุดนี้และจากนั้นก็จดจ่อที่การทำงานได้ดีกว่าเชิงปฏิบัติ”²¹⁷

“. . . หลักคำสอนนำไปสู่คำอวยพรเช่นเดียวกับหน้าที่”²¹⁸

พื้นฐานสำหรับความมั่นใจของเปาโลที่ว่า พระเจ้า “ทรงสามารถที่จะทำสารพัดมากยิ่งขึ้น” สิ่งที่ท่านได้อธิษฐานขอ (“สิ่งที่เราขอ”) หรือ สามารถจินตนาการได้ (“หรือคิด”) ก็คือสิ่งที่พระเจ้าทรงนำคนยิวและคนต่างชาติมาด้วยกันในกายเดียว ด้วยการจัดเตรียมของพระเจ้าเกี่ยวกับความรักนั้น คนทั้งสองกลุ่มสามารถทำหน้าที่อย่างกลมกลืนด้วยกันในคริสตจักรได้ “พระเกียรติ” จะมายังพระเจ้า “ในคริสตจักร” สำหรับการรวมคนสองกลุ่มเหล่านี้ซึ่งก่อนหน้านี้ไม่สามารถกลับคืนใจได้ และสำหรับการช่วยให้พวกเขาที่จะรักและทำงานด้วยกันในฐานะเพื่อนสมาชิกแห่งกายเดียวกัน การสรรเสริญนี้จะดำเนิน “ตลอดไป” (ตามตัวอักษรหมายถึง ทั้งหมดของเส้นทางแห่งยุคแห่งยุค)²¹⁹

นี่เป็นหนึ่งในพระคัมภีร์ตอนที่ชัดเจนที่สุดในพันธสัญญาใหม่ที่จัดตั้งการเป็นรองนिरันตร์ของพระบุตรที่มีต่อพระบิดา (เปรียบเทียบ ยน. 17:24; 1 คร. 15:24, 28; ฟป. 2:9-11)²²⁰

III. การประพุดติของคริสเตียน 4:1-6:20

ตอนนี้การประยุกต์ใช้เชิงปฏิบัติ (บทที่ 4-6) ก็ตามหลังคำแนะนำเชิงหลักคำสอน (บทที่ 1-3)

“ตอนนี้อักษรทูตนี้เคลื่อนจากสังคมใหม่ไปสู่มาตรฐานใหม่ซึ่งได้ถูกคาดหวังจากมัน ดังนั้นท่านเปลี่ยนจากการอธิบายไปสู่การกระตุ้น จากสิ่งที่พระเจ้าได้ทำ (ในการบอกเล่า) ไปสู่สิ่งที่เราต้องเป็นและทำ (ในคำสั่ง) จากหลักคำสอนไปสู่หน้าที่. . . จากศาสนศาสตร์ที่ขยายความคิดไปสู่ความหมายโดยนัยทางปฏิบัติที่เห็นได้ชัดๆในการดำเนินชีวิตประจำวัน”²²¹

“ฉบับนี้ จดหมายฝากนี้ได้เป็นการป่าวประกาศที่มีสง่าราศี แต่ตอนนี้มันจะเป็นคำสั่ง”²²²

มันน่าสนใจที่จะเปรียบเทียบบทเหล่านี้กับการเปิดเผยของข้อเรียกร้องการประพุดติของอิสราเอลในอพยพ 20 ถึงกันดารวิถี 10 นั่นคือ ธรรมบัญญัติของโมเสส คำแนะนำต่างๆของเปาโลก็เป็นหลักการต่างๆโดยทั่วไปมากกว่าและเป็นกฎเกณฑ์ต่างๆที่เจาะจงน้อยกว่า มีพระคุณมากกว่าและเคร่งในกฎน้อยกว่า

ก. การดำเนินฝ่ายวิญญาณ 4:1-6:9

เปาโลได้อธิบายเอกภาพของผู้เชื่อชาวยิวและผู้เชื่อชาวต่างชาติในคริสตจักร และได้ชี้ฐานเพื่อ การตระหนักถึงเอกภาพนั้นในประสบการณ์ (2:11-3:21) ตอนนี้ท่านได้บอกวิธีที่จะได้รับการ ดำเนินฝ่ายวิญญาณ นั่นคือ ชีวิตที่แสดงถึงการควบคุมของพระวิญญาณบริสุทธิ์

“คำไขในครั้งสุดท้ายของพระธรรมนี้คือการดำเนิน (อฟ. 4:1, 17; 5:2, 8,15) ส่วนแนวคิดหลักใน ครั้งแรกคือความมั่งคั่ง”²²³

1. การดำเนินในเอกภาพ 4:1-16

อัครทูตนี้ได้เริ่มต้นโดยการเน้นถึงความสำคัญของการดำเนิน (หรือดำเนินชีวิต) ในเอกภาพ นี่เป็นหนึ่งใน พระคัมภีร์สองตอนดั้งเดิมในพันธสัญญาใหม่ในเรื่องเอกภาพ อีกตอนหนึ่งก็คือยอห์น 17 พระเจ้าจะไม่ บังคับเอกภาพในคำตอบต่อคำอธิษฐาน ผู้เชื่อมีความรับผิดชอบที่จะเชื่อฟังพระองค์เช่นกัน

“คำแนะนำ การวิงวอนเพื่อ และการกระตุ้นก่อให้เกิดไตรมิตรที่น่าเกรงขามแห่งอาวูธในคลังแสง สรรพาวุธของครูสอนคริสเตียนใดๆ”²²⁴

การกุศล เอกภาพ ความหลากหลาย และความเป็นผู้ใหญ่เป็นแนวคิดรวบยอดหลักในส่วนนี้

พื้นฐานของเอกภาพ 4:1-6

4:1 “เหตุฉะนั้น” หรือ “ดังนั้น” อ้างอิงถึงสิ่งที่เปาโลได้กล่าวไว้ในบทที่ 1-3 “ดำเนินชีวิต” อย่างสมควร (“ในทำที่ที่สมควร”) หรือในความสมดุลหมายถึงที่จะทำให้การประพุดของ บุคคลหนึ่งสอดคล้องกับการทรงเรียกของเขาหรือของเธอ “การทรงเรียก” ที่นี้อ้างอิงถึง การทรงเรียกของพระเจ้าที่จะให้ดำเนินชีวิตในเอกภาพในฐานะคนยิวและคนต่างชาติใน คริสตจักร (2:13-16) ดังนั้น ที่จะดำเนินชีวิตอย่างสมควรจะเกี่ยวข้องกับการประพุดใน แนวทางที่เป็นหนึ่ง ซึ่งดำเนินชีวิตในเอกภาพกับพี่น้องชาวยิวถ้าบุคคลนั้นเป็นคนต่างชาติ หรือในทางกลับกันในคริสตจักร

“นี่ไม่ใช่การดำเนินชีวิตในทางโลก แต่มันเป็นการดำเนินชีวิตบนโลก”²²⁵

โดยการอ้างอิงถึงตัวท่านเองในฐานะ “ผู้ถูกจ้างอง” ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอีกครั้งหนึ่งนั้น (3:1) เปาโลก็ได้ยื่นเตือนผู้อ่านของท่านถึงสิทธิอำนาจของท่านที่จะกระตุ้น (“อ้อนวอน”)

ให้พวกเขาที่จะดำเนินชีวิตในแนวทางนี้ แม้ว่าได้นั่ง “ในสวรรค์สถานในพระคริสต์” ท่านก็ได้นั่งในคุกเนื่องจากการเป็นพยานของท่านเพื่อพระคริสต์อีกด้วย ท่านได้อยู่ในคุกเพราะว่าท่านได้ทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างเต็มที่

4:2 คุณความดีสามอย่างก่อให้เกิดเอกภาพในคริสตจักร “ความถ่อมใจ” คือ การประเมินที่เหมาะสมถึงตนเองในแผนการของพระเจ้า

“... มันจะเป็นธรรมชาติสำหรับเนื้อหนังที่จะถูกยกย่องด้วยความหยิ่งเนื่องจากตำแหน่งที่ได้รับการยกย่องซึ่งได้รับมา”²²⁶

“ที่จะเผชิญกับตนเองก็เป็นสิ่งที่น่าอับอายมากที่สุดในโลก”²²⁷

“สำหรับความคิดแบบกรีก ความถ่อมใจก็เล็กน้อยกว่าจุดบกพร่องของธรรมชาติ มันอ่อนแอและเป็นใจเลวทราม มันเป็นอารมณ์ของทาส มันไม่สอดคล้องกับการนับถือตนเองที่ซึ่งมนุษย์แท้ทุกคนได้เป็นหนี้ต่อตนเอง ความเต็มตัวของชีวิตอย่างที่มีมันได้รับรู้มันก็ไม่ได้มีที่ไว้สำหรับความถ่อมใจ”²²⁸

คนยิวหรือคนต่างชาติที่ถ่อมใจจะถือว่าสิ่งที่คล้ายกันทางเชื้อชาติของเขาก็เท่าเทียมกับตัวเขาเอง ไม่ใช่ด้อยกว่าหรือเหนือกว่าเขาเอง

“ความสุภาพ” เป็นสิ่งตรงกันข้ามของการถือสิทธิ์ของตนเอง บุคคลที่สุภาพเป็นบุคคลที่อารมณ์ของเขานั้นอยู่ภายใต้การควบคุม ในขณะที่ “ความถ่อมใจ” อาจมีความสัมพันธ์ของบุคคลหนึ่งกับพระเจ้าและพระพรของพระองค์ที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ “ความสุภาพ” อาจมีความสัมพันธ์ของบุคคลหนึ่งกับโลกที่ถูกกล่าวถึงที่นี่²²⁹

“... ความสุภาพเป็นคุณความดีของคนที่แข็งแรง คือคนที่สามารถใช้อำนาจเพื่อจะได้ทำตามความตั้งใจของพวกเขาแต่เลือกที่จะไม่ทำ”²³⁰

ความสุภาพคือ “การขาดไปของความประสงค์ที่จะอ้างสิทธิ์ส่วนตัวไม่ว่าต่อพระพักตร์พระเจ้าหรือต่อหน้าผู้คน”²³¹

“ความอดทน” คือ ความพากเพียรแม้กระทั่งภายใต้ความลำบาก เมื่อถูกทำผิดต่อนั้น บุคคลที่อดทนไม่แก่แค่นั้น (เปรียบเทียบ กท. 5:22; คส. 1:11; 3:12; 2 ทธ. 4:2) ความสัมพันธ์ต่อเพื่อนผู้เชื่ออาจถูกกล่าวถึงโดยเฉพาะ²³²

“*มาโครธูมิอา* ความอดทน หรือความอดทนนานเป็นวิญญูณที่แบกรับการดูถูกและการบาดเจ็บโดยปราศจากความขมขื่นและการบ่น มันเป็นวิญญูณที่แบกรับความโง่เขลาเต็มทีของผู้คนโดยปราศจากความขุ่นเคือง มันเป็นวิญญูณที่ซึ่งสามารถอดทนต่อผู้คนที่ไม่พึงพอใจด้วยความกรุณาปราณีและต่อคนโง่เขลาโดยปราศจากการบ่นได้”²³³

ผู้เชื่อควรปฏิบัติคุณความดีเหล่านี้ด้วยความอดกลั้นที่มีความรักต่อซึ่งกันและกัน (เปรียบเทียบ รม. 2:4)

4:3 คริสเตียนต้อง “รักษาเอกภาพ” ระหว่างผู้เชื่อที่พระเจ้าได้สถาปนาไว้ในคริสตจักร เปาโลได้ถือว่า “สันติสุข” เป็นสิ่งที่รักษาพวกต่างๆ ที่มีศักยภาพไว้ด้วยกัน สิ่งที่มีในความคิดของท่านก็คือสันติสุขระหว่างกลุ่มต่างๆ ที่หลากหลายทุกประเภทในคริสตจักร ซึ่งโดยพื้นฐานอย่างมากก็คือ คนยิวและคนต่างชาติ

4:4 องค์ประกอบทั้งเจ็ดของเอกภาพก็ติดตามสิ่งที่ทำให้ผู้เชื่อเป็นหนึ่งเดียวในคริสตจักร ผู้เชื่อควรระลึกถึงสิ่งเหล่านั้นเมื่อถูกทดลองให้ทำลายเอกภาพ อีกครั้งหนึ่ง สมาชิกทั้งสามของตรีเอกภาพก็ถูกกล่าวถึงที่นี่และทำหน้าที่ในขบวนการนี้

“ตอนนี้เปาโลให้พื้นฐาน [สำหรับเอกภาพ] โดยการอธิบายในรายละเอียดมากขึ้นถึงการที่องค์ประกอบต่างๆ ของความเชื่อแบบคริสเตียนมุ่งไปที่บุคคลทั้งสามแห่งตรีเอกภาพ เอกภาพถูกเน้นโดยการใช้ทั้งเจ็ดของ ‘หนึ่ง’ (*เอสซ มิวา เอน*)”²³⁴

“กายเดียว” คือ คริสตจักร ซึ่งเป็นกายสากลของผู้เชื่อในยุคปัจจุบัน (1:23; 2:16; 3:6) “พระวิญญูณองค์เดียว” คือ พระวิญญูณบริสุทธิ์ผู้ซึ่งสถิตอยู่ในคริสตจักรในฐานะส่วนรวม เช่นเดียวกับผู้เชื่อแต่ละบุคคลในคริสตจักร (2:2; 1 คร. 12:13) “ความหวังใจอันเดียว” คือ ความหวังเกี่ยวกับอนาคตที่คริสเตียนแต่ละคนมีและที่คริสตจักรส่วนรวมมี (เปรียบเทียบ 1

ปด. 1:3; 3:15) ความหวังนี้ได้เริ่มต้นเมื่อพระเจ้าได้เรียกเราสู่ความรอด (1:4, 18; 2:7; 4:1) การระบุเหล่านี้ดูเหมือนชัดเจนจากการปรากฏของสิ่งเหล่านั้นในที่อื่นๆ ในจดหมายฝากนี้

4:5 “องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว” คือพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเป็นศิระษะของคริสตจักร (1:22-23; คส. 1:18) “ความเชื่อเดียว” บางทีคือความเชื่อที่คริสเตียนแต่ละคนและคริสตจักรส่วนรวมได้วางหรือใช้ในพระคริสต์มากกว่าคริสตศาสนาที่ถูกถือว่าเป็นความเชื่อ (เปรียบเทียบ คส. 2:7)²³⁵ การระบุนี้เชื่อมโยงความเชื่อกับพระคริสต์ในบริบท (2:8)

“บัพติศมาเดียว” อาจเป็นการบัพติศมาที่รวมผู้เชื่อทุกคนไว้ในพระกายของพระคริสต์ นี่เป็นการบัพติศมาของพระวิญญาณ ซึ่งการบัพติศมาด้วยน้ำเป็นสัญลักษณ์ การบัพติศมาสองประเภทนี้บางทีอยู่ในความคิดของเปาโล²³⁶ อย่างไรก็ตาม การบัพติศมาอยู่ในสองในสามขององค์ประกอบต่างๆที่เชื่อมโยงกับพระคริสต์ แทนที่จะเชื่อมโยงกับองค์ประกอบแรกที่เชื่อมโยงกับพระวิญญาณในข้อนี้ ดังนั้น มันอาจอ้างอิงถึงบัพติศมาในน้ำมากกว่าบัพติศมาของพระวิญญาณ ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่า มันอ้างอิงถึงการบัพติศมาของผู้เชื่อเข้าสู่การตายของพระคริสต์ในเชิงเปรียบเทียบ ในกรณีนี้ “บัพติศมาเดียว” จะอ้างอิงถึงความเป็นจริงภายในของการได้รับบัพติศมาไปสู่ (เข้าส่วนกับ) “องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว” โดยวิธีของ “ความเชื่อเดียว”²³⁷

4:6 “คนทั้งปวง” อ้างอิงถึงผู้เชื่อทุกคน พระเจ้าทรงเป็น “พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดา” ของผู้เชื่อผู้ซึ่งเป็นลูกๆของพระองค์ พระองค์ทรงอยู่ “เหนือ” พวกเขาในแง่ของผู้มีอำนาจสิทธิ์ขาดของพวกเขา พระองค์ทรงดำเนินชีวิต “ผ่านทาง” พวกเขาและสำแดงพระองค์เอง “ใน” พวกเขา

เป็นที่ชัดเจนว่า เปาโลได้เริ่มต้นรายการขององค์ประกอบทั้งเจ็ดของเอกภาพด้วยงานของพระวิญญาณ เพราะว่าท่านได้กล่าวถึงเอกภาพของพระวิญญาณมาตลอด (ข้อ 3) จากนั้นท่านได้ดำเนินการที่จะอภิปรายถึงของประทานต่างๆของพระวิญญาณ (ข้อ 7-13; เปรียบเทียบ 1 คร. 12:4-6)

“เอกภาพของคริสตจักรก็ขึ้นอยู่กับพระคุณ ซึ่งก็คือพระคุณของพระเจ้าที่ได้ทำให้เราคืนดีกับพระองค์เอง แต่ความหลากหลายของคริสตจักรก็ขึ้นอยู่กับของประทาน ซึ่งก็คือของประทานจากพระเจ้าที่ได้ให้แก่สมาชิกของคริสตจักร”²³⁸

การรักษาเอกภาพไว้ 4:7-16

จากการที่ได้อธิบายพื้นฐานของเอกภาพของคริสเตียน ถัดไปเปาโลได้อธิบายวิธีที่คริสเตียนสามารถรักษามันไว้ได้ นั่นคือ ของประทานต่างๆที่พระวิญญาณทรงประทาน การเน้นของเปาโลได้อยู่ที่การเติบโตของพระกายของพระคริสต์ ซึ่งก็คือคริสตจักรในส่วนนี้มากกว่า การเติบโตของคริสเตียนแต่ละคน ผู้เชื่อแต่ละคนก็ส่งเสริมการเติบโตของคริสตจักรเมื่อเขาหรือเธอใช้ความสามารถต่างๆที่เจาะจงของเขาหรือของเธอในการรับใช้

4:7 ในขณะที่ผู้เชื่อแต่ละคนได้รับ “พระคุณ” (ความโปรดปรานที่ไม่สมควรได้รับและการให้ความสามารถของพระเจ้า) จากพระเจ้า (3:2) พระเจ้าไม่ได้ให้ “ขนาด” ของพระคุณอย่างเดียวกันแก่คริสเตียนแต่ละคน เปาโลได้กล่าวถึง “ของประทาน” แห่งพระคุณของพระเจ้าในที่นี้ว่าเป็นความสามารถที่ได้รับการจัดเตรียมไว้โดยเฉพาะเพื่อจะรับใช้พระเจ้า แม้ว่าคนยิวและคนต่างชาติได้รับพระคุณที่ให้ความสามารถจากพระเจ้า พระองค์ก็ให้ความสามารถนี้แก่แต่ละบุคคลที่แตกต่างกันในประเภทและจำนวนที่แตกต่างกัน (เปรียบเทียบ ข้อ 11; โรม. 12:4-6; 1 คร. 12:4-6)²³⁹

“มันเป็นเช่นนั้นในการสร้างทางวัตถุ สิ่งเล็กน้อยก็สำคัญต่อความสมมาตรอย่างเช่นสิ่งใหญ่ คือดวงดาวเช่นเดียวกับดวงอาทิตย์ หยาดฝนก็เท่าเทียมกับมหาสมุทร และต้นหุสบกก็ไม่น้อยกว่าต้นสนสีดาร์ กรวดมีที่ของมันอย่างเหมาะสมเช่นเดียวกับภูเขา และรูปแบบต่างๆที่ใหญ่โตของชีวิตถูกล้อมรอบโดยแมลงเล็กๆซึ่งระยะของการมีชีวิตอยู่ของมันนั้นก็จำกัดต่อช่วงเวลาสุดท้ายของฤดูร้อน”²⁴⁰

“ของประทานต่างๆไม่ใช่ของเล่นที่จะเล่นด้วย สิ่งเหล่านั้นเป็นเครื่องมือที่จะใช้สร้าง และถ้าสิ่งเหล่านั้นไม่ได้ถูกใช้โดยความรัก พวกมันก็จะกลายเป็นอาวุธเพื่อจะใช้ในการต่อสู้... (1 คร. 12:14)”²⁴¹

4:8 การถอดความของเปาโลจากสดุดี 68:18 ก็ยืนยันถ้อยคำของท่านที่ว่าพระเจ้าให้ “ของประทานต่างๆ” แก่ผู้คน ผู้มีชัยทางกองทัพมีสิทธิ์ที่จะให้ของขวัญต่างๆแก่บรรดาผู้ที่ได้เข้าส่วนกับเขา พระคริสต์พระผู้มิชัยเหนือผู้คนที่บาปก็มีสิทธิ์ที่จะให้บรรดาคนเหล่านั้นแก่คริสตจักรในฐานะ “ของประทานต่างๆ”²⁴² ในโรม 12 และ 1 โครินธ์ 12 เปาโลได้

กล่าวถึงของประทานต่างๆที่ได้ให้แก่ผู้คน (เปรียบเทียบ ข้อ 7) แต่ที่นี้ท่านได้กล่าวถึงผู้คนที่ได้ถูกให้แก่คริสตจักรในฐานะของประทานต่างๆ

“บางคนได้กล่าวหาว่าเปาโลผิดพลาดในการอ้างอิงของท่านจากสดุดี 68:18 อย่างน้อยสองครั้ง คือ (1) ท่านได้เปลี่ยนคำกริยาของสดุดีนั้นจาก ‘ได้รับ’ ไปสู่ ‘ได้ให้’ ดังนั้นก็เลยเปลี่ยนความหมายของมัน และ (2) ท่านได้ให้การตีความแก่ตอนหนึ่งของพระคัมภีร์เดิมที่ไม่ได้รับการรับรอง เกี่ยวกับประเด็นแรกนั้น ที่มาของการอ่าน ‘ได้ให้’ ไม่ได้พบในเอเฟซัส 4:8 ตรงกันข้าม นี่เป็นการอ่านที่แปรออกไปสำหรับสดุดี 68:18 ที่มีรากศัพท์สมัยโบราณ อย่างที่อาจเป็นที่เห็นได้โดยปัจจุบันของมันในทั้งทาร์กุ่มอาร์เมคและเพชชิตาซีเรีย อย่างไรก็ตาม เปาโลไม่จำเป็นที่จะอ้างด้วยหนึ่งในแหล่งเหล่านี้ในความคิด บางทีการอ่านนั้นก็มิประวัติศาสตร์ที่ไม่ได้จำกัดต่อการปรากฏของมันในแหล่งที่เจาะจงเหล่านี้ เป็นที่ชัดเจนว่ามันเป็นการอ่านที่แปรออกไปซึ่งเป็นที่รู้จักกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายในแวดวงของรับบีชาวยิว ยิ่งกว่านั้น เปาโลต้องได้รับอนุญาตการแสดงความคิดเห็น ในการอ้างอิงของท่าน จุดประสงค์ของท่านไม่ใช่ที่จะจัดเตรียมตัวแทนที่เป็นรูปแบบและแก่นยำของการใช้ถ้อยคำของพันธสัญญาเดิม ตรงกันข้าม ที่จะอธิบายและประยุกต์ใช้เนื้อหาต่องานของพระคริสต์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าของคริสตจักรที่อัครทูตนี้ได้ใช้การอ่านที่แปรออกไปของสดุดีนั้น ไม่ควรเป็นที่ประหลาดใจมากเกินไปในตัวของมันเอง

“เกี่ยวกับประเด็นที่สองนั้น มันดูเหมือนชัดเจนว่าเปาโลได้ใช้รูปแบบที่คล้ายคลึงกันของคำสอนของพันธสัญญาเดิมภายในบริบทของพันธสัญญาใหม่ นี่เป็นสังฆกรรมคาทอลิกกลางผู้เขียนของพันธสัญญาใหม่ การปฏิบัติเช่นนั้นไม่ได้ลบล้างบริบทของพันธสัญญาเดิม หรือไม่ได้มีความหมายว่าจะจัดเตรียมความสำเร็จของเนื้อหาจากพันธสัญญาเดิมเท่านั้น ตัวอย่างเช่น เมื่อมัทธิวได้เชื่อมโยงโฮเซยา 11:1 (‘เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากอียิปต์’) กับการหนีไปของครอบครัวที่บริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้ท่านก็ไม่ได้ปฏิเสธว่าโฮเซยา 11:1 อ้างอิงถึงการอพยพของคนอิสราเอลจากอียิปต์ ท่านเพียงแคได้บรรยายความคล้ายคลึงกันระหว่างสองเหตุการณ์ ในทำนองเดียวกัน ในเอเฟซัส 4:8 การประยุกต์ใช้ของสดุดี 68:18 กับ

พระเยซูในฐานะผู้ให้ของประทานต่างๆสำหรับพันธกิจภายในคริสตจักรก็ไม่ได้จัดหรือขัดแย้งการประยุกต์ใช้ของพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับถ้อยคำกับกษัตริย์อิสราเอลที่มีชัยชนะ ในความเหมาะสมกับเทคนิคของมิคไรซ์ เพชเชอร์โดยทั่วไป แต่ในแนวทางที่หลีกเลี่ยงความเลเยกิดที่ซึ่งวิธีกฎผลักดันโดยผู้เขียนสิ่งที่ไม่ใช่พระคัมภีร์บางคนนั้น เปาโลได้ทำการประยุกต์ใช้ที่ใช้ได้ของความสำคัญทางศาสนศาสตร์พระคริสต์กับเนื้อหาของพันธสัญญาเดิม ในด้านหนึ่ง ตามสดุดี 68:18 นั้น พระเจ้าได้เสด็จขึ้นสู่ศิโยนในฐานะกษัตริย์ที่มีชัยชนะซึ่งสมควรต่อการเป็นผู้รับของขวัญต่างๆของการแสดงความนับถือ ในอีกด้านหนึ่ง ตามเอเฟซัส 4:8 พระเยซูได้เสด็จขึ้นสู่ศิโยนแห่งสวรรค์เช่นกันในฐานะ องค์พระผู้เป็นเจ้าที่มีชัยชนะผู้ซึ่งได้ให้ของประทานต่างๆแห่งพันธกิจแก่คริสตจักรของพระองค์ด้วยความรักซึ่งจำเป็นต่อความเป็นอยู่ในอนาคตของคริสตจักร พระคัมภีร์ตอนหนึ่งก็จัดเตรียมรูปแบบสำหรับพระคัมภีร์อีกตอนหนึ่ง”²⁴³

การตีความที่แตกต่างกันเล็กน้อยก็เป็นดังนี้

“... เป็นที่ชัดเจนว่า เปาโลทำตามการตีความของคนยิวแห่งสมัยนั้น (ทาร์กูม) ซึ่งถอดความข้อนี้ดังต่อไปนี้ ‘ท่านได้ขึ้นไปยังท้องฟ้า โอ ผู้เผยพระวจนะ โมเสส! ท่านได้นำเชลยให้เป็นเชลย ท่านได้สอนถ้อยคำแห่งธรรมบัญญัติ ท่านได้ให้ [ไม่ได้ ‘รับ’ อย่างเช่นในฮีบรู] ของประทานต่างๆ แก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์’ (การตีความนี้ได้เห็นโมเสสในฐานะตัวแทนของพระเจ้า) เปาโลได้ทำตามการตีความนี้ของคนยิวเพราะว่ามันได้อธิบายว่าผู้พิชิตได้ให้ของขวัญต่างๆแก่พลเมืองที่จงรักภักดีของเขา อัครทูตนี้ได้ประยุกต์ใช้แนวคิดนั้นกับชัยชนะของพระคริสต์เหนืออำนาจต่างๆของความชั่วและการให้ของประทานต่างๆฝ่ายวิญญาณของพระองค์ (เปรียบเทียบ 4:11) แก่บรรดาผู้ที่อยู่ฝ่ายพระองค์ โดยความคล้ายคลึงกันนี้ (ซึ่งขึ้นอยู่กับ การตีความของคนยิวถึงสดุดีนั้นมากกว่าการใช้คำฮีบรูอย่างแม่นยำ) เปาโลได้เน้นถึงความยิ่งใหญ่ที่สุดของชัยชนะฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อในพระคริสต์”²⁴⁴

ในความโบราณต่างๆของคนยิวของเขานั้น โจเซฟัสได้เขียนหลายครั้งว่าผู้คนที่จงรักภักดีที่หลากหลายได้รับและได้ให้ของขวัญต่างๆแก่เพื่อนๆของพวกเขา บางครั้งเพื่อจะแสดงถึง

การสำนึกคุณของพวกเขาหรือเพื่อจะพิชิตความโปครปราน นี่ก็เป็นจริงโดยเฉพาะอย่างยิ่งท่ามกลางคนจงรักภักดีในสมัยพันธสัญญาใหม่ ข้าพเจ้าคิดว่ามันเป็นไปได้ที่เปาโลได้มีธรรมเนียมนี้ในความคิดเมื่อท่านได้เขียนข้อนี้ พระคริสต์ทั้งได้รับของขวัญต่างๆ (การสรรเสริญ เกียรติ การยกยอ) จากหลายคนสำหรับการพิชิตซาตานของพระองค์ ฌองแกง และพระองค์ได้ให้ของประทานต่างๆ (ในกรณีนี้คือ ผู้คนที่มิของประทาน) แก่คริสตจักรในฐานะพระผู้พิชิต

4:9 ในข้อ 9-11 เปาโลได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับความหมายของ “ได้ขึ้นไป” และ “ได้ให้” ในการอ้างอิงของท่าน สำหรับพระคริสต์ที่จะได้เสด็จสู่สวรรค์นั้น ก่อนอื่นพระองค์ต้องได้เสด็จลงไปยัง “ส่วนที่ต่ำกว่าของโลก” บางทีนี่เป็นการอ้างอิงถึงอุโมงค์หรือสุสานของพระเยซู (คำแสดงความเป็นเจ้าของถึงการครอบครอง)²⁴⁵ แทนที่จะเป็นโลก (คำแสดงความเป็นเจ้าของถึงการวางข้างกัน)²⁴⁶ หรือ *เฮเดส* (คำแสดงความเป็นเจ้าของถึงการเปรียบเทียบ)²⁴⁷ เมื่อพิจารณาถึงบริบท ในการตายของพระเยซูคริสต์ พระองค์ได้รับชัยชนะเหนือความบาป และพระองค์ได้ไถ่บรรดาผู้ที่พระองค์จะให้เป็นของประทานต่างๆแก่คริสตจักร

4:10 เปาโลได้ระบุ พระคริสต์ที่ได้ “เสด็จลงไป” ในฐานะบุคคลเดียวกันกับพระคริสต์ที่ได้ “เสด็จขึ้นไป” ผู้ซึ่งตอนนี้ก็อยู่ในตำแหน่งที่ปกครองเหนือทุกคน (เปรียบเทียบ 1:22) พระองค์ทรง “เติมทุกสิ่ง” ด้วยความเต็มของพระองค์ (เปรียบเทียบ 1:18-19; 2:9; สภษ. 30:4)

4:11 ข้อนี้อธิบาย “ได้ให้” (ข้อ 8) และเริ่มต้นประโยคที่ดำเนินไปตลอดข้อ 16 ในตัวบทกรีก หลังจากที่ได้ที่พระเยซูคริสต์ได้เสด็จขึ้นไป ในฐานะพระผู้มิชยเหนือความตาย “พระองค์ได้ให้” ของประทานต่างๆแก่คริสตจักรที่ได้ทำให้คริสตจักรสามารถทำหน้าที่ได้ ลำดับนี้ของเหตุการณ์ต่างๆก็สอดคล้องกับการเปิดเผยที่ว่าคริสตจักรเป็นเอกลักษณ์ใหม่ที่ได้นำสู่การมีชีวิตหลังจากการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู²⁴⁸

พระคริสต์ได้ให้ผู้ที่มิของประทานแก่คริสตจักรในฐานะของประทานต่างๆแก่คริสตจักร พระองค์ได้ให้บางคนที่จะเป็น “อัครทูต” ในคริสตจักร “อัครทูต” หมายถึงใครคนหนึ่งที่ถูกส่งออกไปในฐานะตัวแทนที่มีสิทธิอำนาจ ชายสิบสองคนรวมเปาโลก็

เป็นอัครทูตที่เป็นทางการ ผู้ซึ่งได้เห็นพระคริสต์ที่ได้เป็นขึ้นและได้รับการแต่งตั้งส่วนตัวจากพระองค์ (กจ. 1:21-22; 1 คร. 15:8-9; กท. 1:1; 2:6-9) อย่างไรก็ตาม มีคนอื่นๆ ในขณะที่ไม่ได้เป็นอัครทูตในแง่ที่จำกัดนี้ ก็ได้ทำหน้าที่ในฐานะอัครทูต บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ได้เรียกพวกเขาเองว่า “อัครทูต” เช่นกัน (1 คร. 15:7; กท. 1:19; กจ. 14:4, 14; 1 คร. 9:6; รม. 16:7; เปรียบเทียบ 1 ธส. 1:1; 2:7; 1 คร. 4:6, 9) หน้าที่ของพวกอัครทูตก็คือที่จะก่อตั้งคริสตจักรและคริสตจักรต่างๆ (2:20; 3:5) คำว่า *อะพอสโทโลส* ยังอธิบายถึงผู้รับใช้คนใดผู้ซึ่งได้ถูกส่งไปโดยเจ้านายของเขาในพันธกิจใดก็ตาม (ยน. 13:16) “มิชชั่นนารี” เป็นศัพท์เท่าเทียมกันสมัยใหม่²⁴⁹ บางทีมันเป็นตามของประธานต่างๆฝ่ายวิญญาณของพวกเขา แทนที่จะเป็นตำแหน่งของพวกเขาที่เปาโลได้คิดถึงแต่ละบุคคลเหล่านี้²⁵⁰

“ผู้เผยพระวจนะ” ของพันธสัญญาใหม่ (คำกรีก *โพรเพทเทส* หมายถึง ผู้ที่กล่าวออกไป) ได้จัดเตรียมการเสริมสร้าง การกระตุ้น และการปลอบโยนแก่คริสตจักร (1 คร. 14:3) พวกเขาบางคนได้สื่อสารการเปิดเผยที่มีสิทธิอำนาจใหม่แก่คริสตจักร (2:20; 3:5; กจ. 11:28; 21:10-11) ส่วนใหญ่ของสิ่งนี้ก็คือการเปิดเผยที่เรามีพระธรรมเล่มต่างๆของพันธสัญญาใหม่ อย่างไรก็ตาม ผู้เผยพระวจนะส่วนใหญ่เพียงแค่ว่า “ได้กล่าว” ความจริงที่พระเจ้าได้เปิดเผยก่อนหน้านี้ (เปรียบเทียบ กจ. 13:1; 1 คร. 11:5; 14:26-33)²⁵¹ ผู้เผยพระวจนะได้นำในการนมัสการพระเจ้าอีกด้วย รวมถึงการนำในการอธิษฐานในที่สาธารณะ (เปรียบเทียบ 1 พศด. 25:1; 1 คร. 11:5) ด้านนี้ของการเผยพระวจนะได้ถูกถือว่าเป็นหน้าที่ที่มีสิทธิอำนาจน้อยกว่าในคริสตจักรเมื่อเทียบกับการสอนเนื่องจากว่าครูสอนได้ดีความพระวจนะที่ได้เขียนขึ้นของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1 คร. 11:5; 1 ทธ. 2:12)

“ทุกวันนี้คริสเตียนไม่ได้รับความรู้ฝ่ายวิญญาณจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทันที แต่ผ่านทางวิญญาณที่สอนพระวจนะ”²⁵²

“ผู้เผยแพร่ข่าวประเสริฐ” ได้ประกาศข่าวประเสริฐที่บ้านและต่างประเทศ (กจ. 21:8; 8:6-40; 2 ทธ. 4:5) เปาโลไม่ได้ระบุว่าคนเหล่านี้เป็นรากฐานต่อคริสตจักรอย่างที่ท่านได้ระบุถึงพวกอัครทูตและพวกผู้เผยพระวจนะ (2:20) อย่างไรก็ตาม พันธกิจของพวกเขาได้จำเป็นและจำเป็น พวกเขาได้เสริมสร้างผู้คนเพื่อการรับใช้ (ข้อ 12-13) อย่างน้อยโดยการนำพวกเขาไปสู่ความเชื่อในพระคริสต์

เราอาจแปลวลีกรีกที่ว่า “ศิษยาภิบาลและอาจารย์” เป็น “ศิษยาภิบาลที่เป็นอาจารย์” จะดีกว่า โครงสร้างของคำกรีกบ่งบอกว่าคนหนึ่งประเภทไม่ใช่คนสองประเภทที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ คำนำหน้ากรีกที่แปลว่า “เดอะ” ปรากฏหน้า “ศิษยาภิบาล” เท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้นอีก คำเชื่อมของคำกรีกที่แปลว่า “และ” ระหว่าง “ศิษยาภิบาล” และ “อาจารย์” ก็แตกต่างจาก คำเชื่อมของคำกรีกที่ถูกใช้ในที่อื่นในข้อนี้ (*ไค* ไม่ใช่ *เด*) บางทีวลีนี้อธิบายถึงผู้ดูแลคริสตจักรท้องถิ่นผู้ซึ่งทั้งอภิบาลและสอน (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 3:2; ทด. 1:9; 1 ปด. 5:1-13)²⁵³ อย่างไรก็ตาม โครงสร้างของกรีกอาจอธิบายผู้คนที่มิใช่ของประเภทสองประเภทผู้ซึ่งพันธกิจของพวกเขาขึ้นอยู่กับท่ามกลางที่ประชุมที่ตั้งรกรากอยู่แล้ว ในความตรงกันข้ามกับพันธกิจที่เดินทางไปตามที่ต่างๆของพวกเขาอัครทูต ผู้เผยพระวจนะและผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

“... เพราะว่าการคำนาม [“ศิษยาภิบาล” และ “อาจารย์”] เป็นพหูพจน์ มันก็เป็นไปได้มากมายที่ว่าคำนามเหล่านี้อ้างอิงถึงกลุ่มเดียวกัน แต่เปาโลกำลังเชื่อมคำเหล่านี้เข้าด้วยกันอย่างใกล้ชิด มันคิดว่าที่จะถือว่าศิษยาภิบาลเป็นกลุ่มย่อยของอาจารย์ ในอีกนัยหนึ่ง ศิษยาภิบาลทั้งหมดเป็นอาจารย์ แต่ไม่ใช่อาจารย์ทั้งหมดที่เป็นศิษยาภิบาล”²⁵⁴

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐสามารถเปรียบได้กับสฤติแพทย์ ส่วนศิษยาภิบาลที่เป็นอาจารย์ก็เป็นกุมารแพทย์

“ใน 1 โครินธ์ 12:8-28 ก็เป็นที่ประจักษ์ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ความสามารถแก่สมาชิกของพระกายของพระคริสต์ด้วยของประทานต่างๆฝ่ายวิญญาณ หรือการให้ความสามารถสำหรับการรับใช้ที่หลากหลาย ที่นี่ ผู้คนที่ได้รับความสามารถจากพระวิญญาณ นั่นคือ อัครทูต ผู้เผยพระวจนะ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ศิษยาภิบาล และอาจารย์นั่นเองเป็นของประทานต่างๆผู้ซึ่งพระคริสต์ที่ได้รับการยกย่องให้แก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร ใน 1 โครินธ์ ของประทานต่างๆคือความสามารถต่างๆฝ่ายวิญญาณสำหรับการรับใช้ที่เจาะจง ในพระธรรมเอเฟซัส ของประทานต่างๆก็คือผู้คนที่มีความสามารถต่างๆเช่นนั้น”²⁵⁵

“... บิชอป บาทหลวง [ผู้ปกครอง] และมัคทายกเป็นเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเป็นหลัก และที่นี้นักบุญเปาโลคิดถึงคริสตจักรในฐานะทั้งหมด พวกอัครทูต ผู้เผยพระวจนะและผู้ประกาศเป็นผู้คนที่ได้รับของประทานจากพระเจ้าผู้ซึ่งรับใช้คริสตจักรโดยทั่วไป และถ้าพันธกิจท้องถิ่นขาดไปถึงนั้นก็อยู่ภายใต้การกำหนดที่คลุมเครือมากขึ้นถึง ‘ศิษยาภิบาลและอาจารย์’”²⁵⁶

(กาลวินได้เชื่อว่าพวกอัครทูต ผู้เผยพระวจนะ และผู้ประกาศข่าวประเสริฐได้ถูกมอบไว้ในฐานะของประทานต่างๆที่ชั่วคราวต่อคริสตจักรระหว่างยุคอัครทูต และศิษยาภิบาลและอาจารย์เท่านั้นที่ถูกมอบให้มาในทุกวันนี้ อย่างไรก็ตาม เขาได้ยอมรับว่าพระเจ้าก่อให้เกิดคนสามกลุ่มแรกที่จะตอบสนองต่อความจำเป็นพิเศษในคริสตจักร²⁵⁷)

4:12

จุดประสงค์ของผู้นำที่ได้รับของประทานเหล่านี้ทั้งหมดก็คือที่จะเตรียม (โดย “การเสริมสร้าง”) ส่วนที่เหลือของชนรมิกชนที่จะรับใช้ และเพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ ซึ่งก็คือคริสตจักร “การเสริมสร้าง” (คำกรีก *คาทาทีสโมน*) หมายถึง การเตรียมการแก้ไข หรือการรื้อฟื้นผู้คนไปสู่การใช้ที่เหมาะสมของพวกเขา (กท. 6:1; เปรียบเทียบ มธ. 4:21; 2 โครินธ์ 13:11; ฮบ. 13:21) บทบาทของผู้นำเหล่านี้คือที่จะรับใช้ในพันธกิจแห่งพระวจนะต่อชนรมิกชนในคริสตจักร เพื่อว่าชนรมิกชนสามารถรับใช้ในพันธกิจแห่งพระวจนะในโลกได้ (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 3:15) ชนรมิกชนทั้งหมดควรมีส่วนร่วมในการรับใช้ ไม่ใช่แค่พวกผู้นำเท่านั้น นักเขียนคนหนึ่งได้เตือนต่อการมองว่าพวกผู้นำเท่านั้นที่ทำพันธกิจแห่งการเสริมสร้าง²⁵⁸ คริสเตียนทุกคนมีของประทานหรือของประทานต่างๆที่ซึ่งเขาหรือเธอสามารถและควรรับใช้ได้ (4:7; 1 ปต. 4:10)²⁵⁹

“ณ เวลาหนึ่ง ดร. ลูอิส สเพอร์รี่ เชฟเฟอร์ได้นำการร้องเพลงของเขาเองและได้ทำการเทศนาเมื่อเขาได้เริ่มต้นในฐานะผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ผู้หญิงที่รักคนหนึ่งได้มาหาเขาในคืนหนึ่งและกล่าวว่า “ดร. เชฟเฟอร์ คุณกำลังทำมากเกินไป คุณไม่ควรนำการร้องเพลงและทำการเทศนา ทำไมคุณไม่ให้คนอื่นทำการเทศนาล่ะ?””²⁶⁰

4:13

ผลลัพธ์ที่ถูกกล่าวถึงที่นี่คือความสมบูรณ์ (ความเป็นผู้ใหญ่) ในพระคริสต์ ในขณะที่ผู้เชื่อแต่ละคนใช้ของประทานต่างๆ (ความสามารถต่างๆที่พระเจ้าได้ให้แก่เขาหรือเธอ ข้อ 7)

สามสิ่งก็เกิดขึ้น คือ หนึ่ง พระกายชั้นชมเอกภาพ (ข้อ 3-6) ประการที่สอง คริสตจักรก็เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณมากขึ้น (ข้อ 15) ประการที่สาม คริสตจักรก็เป็นเหมือนพระคริสต์มากขึ้น (เปรียบเทียบ 1:23; 3:19) เอกภาพของความเชื่อ (เปรียบเทียบ ข้อ 5) ความรู้ที่เต็มเปี่ยม (เปรียบเทียบ 1:17) และความเป็นผู้ใหญ่อำนาจทำให้เกิดเป้าหมายสามอย่างที่ถูกล่าถ่วงที่นี่ สิ่งนี้เท่าเทียมกับ “ความสมบูรณ์ของพระคริสต์”

“พระเจ้าไม่ใช่กำลังพยายามที่จะก่อให้เกิดผู้คนทางธุรกิจคริสเตียนที่ประสบความสำเร็จผู้ซึ่งสามารถให้ความประทับใจแก่โลกด้วยเงินและอิทธิพลของพวกเขาได้ พระองค์กำลังพยายามที่จะปั้นพวกผู้นำคริสตจักรที่ประสบความสำเร็จผู้ซึ่งสามารถกระทบผู้คนด้วยทักษะการจัดการและบริหารจัดการของพวกเขาได้ พระองค์ไม่ใช่กำลังพยายามที่จะปั้นนักพูดผู้ซึ่งสามารถเคลื่อนไหวด้วยถ้อยคำที่ชักจูงได้ พระองค์ต้องการที่จะก่อให้เกิดคุณลักษณะแห่งพระบุตรของพระองค์ในบรรดาผู้ติดตามของพระองค์คือ ความรัก ความกรุณา ความเมตตา สงสาร ความบริสุทธิ์ ความถ่อมใจ ความไม่เห็นแก่ตัว ทำหน้าที่แห่งการเป็นผู้รับใช้ ความเต็มใจที่จะทนทุกข์โดยมิชอบ ความสามารถที่จะยกโทษ และสิ่งเช่นนั้นมากขึ้นที่ได้แสดงถึงชีวิตของพระองค์บนโลก”²⁶¹

“หลายคนกล่าวว่า ‘ดร. แมกกี เราไม่พูดภาษาแปลกๆ ในคริสตจักร เราพูดมันในการภาวนาส่วนตัวของเรา’ ข้าพเจ้าสามารถกล่าวต่อพวกเขาอย่างเด็ดขาดจากพระวจนะของพระเจ้าว่าพวกเขาเหล่านั้นผิด ของประทานต่างๆ ก็ถูกใช้ให้มาเพื่อทำให้คริสตจักรได้รับประโยชน์ ไม่มีของประทานอันใดที่ถูกใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวอย่างเห็นแก่ตัว ที่จริง มันไม่ใช่ของประทานถ้ามันถูกใช้ในแนวทางนั้น ของประทานถูกใช้ให้มาแก่สมาชิกทุกคนของพระกายเพื่อทำให้เขาสามารถที่จะทำหน้าที่สำหรับเหตุผลที่เจาะจงอย่างมากในตำแหน่งของเขาในพระกายได้”²⁶²

4:14

ผลลัพธ์อย่างหนึ่งของผู้คนที่มิชอบของประทานซึ่งเสริมสร้างธรรมิกชนให้รับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าและคนอื่นๆ ก็คือว่า ผู้เชื่อจะมั่นคงในความเชื่อของพวกเขา ทารก (เด็กๆ) ถูกแหว่งไป และสับสนได้ง่าย อย่างที่ “คลื่น” ถูกพัดไปโดย “ลม” พวกครูสอนเท็จก็สร้างลมเช่นนั้น (แห่งความสับสนทางหลักคำสอน) บางครั้งด้วยพลังเฮอริเคนหรือทอร์นาโดโดยคำสอนของพวกเขาและแสวงหาที่จะออกอุบายให้ผู้คนที่ติดตามพวกเขา

4:15

ผลลัพธ์อีกอย่างหนึ่งก็คือว่า ผู้เชื่อสามารถรักษาไว้ซึ่ง “ความจริงในความรัก” ทั้งในถ้อยคำ และการประพฤติได้ เปาโลได้เปรียบเทียบการหลอกลวงของความเห็นนอกคริสตกับความ สัตย์สุจริตของข้าวประเสริฐ

“ในจดหมายฝากนี้ นักบุญเปาโลไม่ใช่ชอบโต้เถียง ท่านไม่ได้โจมตีรูปแบบใดๆ ของหลักคำสอนเท็จ แต่เพียงแค่ว่าให้คำเตือนโดยทั่วไปต่อความละเอียดล่อที่ ประสงค์ร้ายของพวกครูสอนเท็จที่แยบยลเกิน”²⁶³

“ความห่วงใยที่เป็นพื้นฐานนี้สำหรับความจริงคือเคล็ดลับของความเป็นผู้ใหญ่ใน คริสตจักร”²⁶⁴

คริสตจักรที่เน้นทั้ง “ความจริง” และ “ความรัก” จะก่อให้เกิดผู้เชื่อที่เป็นเหมือนพระคริสต์ ที่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ

การเผชิญหน้าที่มีประสิทธิภาพ มีความรักก็เรียกร้อง “การพูดความจริงด้วยความรัก” ความจริงอาจเป็นเหมือนยาต่อบุคคลที่ต้องการมัน แต่ความรักเป็นน้ำตาลที่ถูกเพิ่มเข้ากับยา ทำให้มันอร่อย จงจดจำถึงการแนะนำของมารีย์ ปอบปิ้น ว่า “น้ำตาลหนึ่งช้อนโต๊ะทำให้ ยาลงไป”

“การเติบโตของเราควรก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณอยู่เสมอ ภาวะที่แคระแกร็นคือสภาพ ที่ผิดปกติและอับอาย หนึ่ง ขณะที่ผู้เชื่อเติบโต อำนาจฝ่ายวิญญาณของพวกเขา ก็พัฒนา และความรู้สึกฝ่ายวิญญาณของพวกเขาได้ถูกใช้ เพื่อว่าพวกเขาจะ สามารถปฏิเสธการล่อลวงของพวกครูสอนเท็จและมีเล่ห์เหลี่ยมได้มากยิ่งขึ้น”²⁶⁵

4:16

พระเยซูคริสต์เป็นทั้งผู้ที่เราแต่ละบุคคลเติบโตสู่ (ข้อ 15) และเป็นผู้ที่เราในฐานะคริสตจักร “ทั้งสิ้น” เติบโตจาก “ร่างกายทั้งสิ้น” เติบโตเมื่อ “แต่ละส่วน” ทำหน้าที่ที่เหมาะสมของมัน อวัยวะทั้งหมดของกายที่ถูกพาดพิงถึงในข้อนี้ คือคริสตเตียนยกเว้นสำหรับศิษยาซึ่งก็คือ พระเยซูคริสต์²⁶⁶

ดังนั้นคริสตจักรเป็นกายที่หลากหลาย ซึ่งประกอบด้วยผู้คนที่แตกต่างกันมากมายซึ่งต้องให้ความสนใจแก่ การรักษาไว้ซึ่งเอกภาพของพวกเขา (ข้อ 7-16) การเน้นของเปาโลอยู่ที่ “การเติบโต” ของร่างกายมากกว่า

การเติบโตของแต่ละส่วนในพระคัมภีร์ตอนนี้ ผู้เชื่อแต่ละคนส่งเสริมการเติบโตของร่างกายขณะที่เขาหรือเธอใช้ของประทานต่างๆ (ความสามารถต่างๆ) ที่เจาะจงของเขาหรือของเธอในการรับใช้พระคริสต์

2. การดำเนินในความบริสุทธิ์ 4:17-32

ในส่วนแรกของบทนี้ เปาโลได้เน้นถึงความสำคัญของการดำเนินในเอกภาพในคริสตจักร ถัดไปท่านได้เปลี่ยนไปสู่ความสำคัญของการดำเนินในความบริสุทธิ์

“พระคัมภีร์ได้ถูกเขียนขึ้นเพื่อจะได้รับการเชื่อฟัง ไม่ใช่ได้รับการศึกษาเท่านั้น และนี่คือเหตุที่คำว่า “เหตุฉะนั้น” และ “ด้วยเหตุนี้” ก็ถูกกล่าวซ้ำบ่อยครั้งมากในส่วนที่สองของพระธรรมเอเฟซัส (4:1, 17, 25; 5:1, 7, 14, 24)”²⁶⁷

ตัวเก่า 4:17-19

อัครทูตนี้ได้เริ่มต้นโดยการย้ำเตือนผู้อ่านของท่านถึงการที่จะไม่ดำเนินอย่างที่พวกเขาเคยดำเนินก่อนการกลับใจเชื่อของพวกเขาต่อคริสตศาสนา

“เรามีเรื่องของอำนาจของการคิดในเชิงบวกมากเกินไปในทุกวันนี้ เราต้องมีอำนาจของการคิดในเชิงลบสักเล็กน้อย คุณเคยคิดไว้ในสวนเอเดนนั้น คำสั่งหลักคือคำสั่งในเชิงลบไหม? ‘เว้นแต่ต้นไม้แห่งความสำนึกในความดีและความชั่ว ผลของต้นไม้ผู้น้อยอย่ากิน เพราะในวันใดที่เจ้าขึ้นกิน เจ้าจะต้องตายแน่’ (ปฐมก. 2:17) จากนั้นคุณก็มาสู่พระบัญญัติสิบประการ พระบัญญัติเหล่านั้นก็เป็นเชิงลบอย่างมากแต่ก็ได้อย่างมาก ตอนนี้อยู่ในพระธรรมเอเฟซัส เราเห็นการคิดเชิงลบบางอย่าง คือ ข้อห้ามอย่างอย่างสำหรับลูกของพระเจ้า เราจะต้องไม่ดำเนิน ‘อย่างคนต่างชาติคนอื่นๆดำเนิน’ นี้เป็นด้านลบ”²⁶⁸

4:17 “เหตุฉะนั้น” ในข้อนี้ก็เข้ากันกับเหตุฉะนั้นในข้อที่ 1 ที่นี่เรามีคำแนะนำมากขึ้นเกี่ยวกับการดำเนินอย่างเหมาะสม การกระตุ้นของเปาโลที่ตามมาคือกล่าวซ้ำคำสอนของพระเยซูในเรื่องความสำคัญของความบริสุทธิ์ คริสเตียนเองไม่ควรประพฤติ (“ดำเนิน”) อย่างคนต่างชาติ ผู้ซึ่งไม่รู้จักพระเจ้า ผู้ไม่เชื่อเหล่านั้นตามปกติแล้วก็ไม่มีความหมายหรือจุดประสงค์ที่ควรค่าในชีวิต ซึ่งก็คือแนวคิดที่อยู่เบื้องหลัง “ความไร้ประโยชน์ของความคิด [การคิด] ของพวกเขา”

“สิ่งที่ควรพึงเอาใจใส่ทันทีก็คือการเน้นของอัครทูตนี้ที่องค์ประกอบทางสติปัญญา
ในแนวทางแห่งชีวิตของทุกๆคน [เปรียบเทียบ รม. 12:2]. . . พระคัมภีร์มีพยานที่
ไม่หวั่นไหวต่ออำนาจของความไม่รู้และความผิดพลาดที่จะทำให้เสื่อมทรามและ
อำนาจของความจริงที่จะปลดปล่อย ทำให้มีเกียรติ และทำให้บริสุทธิ์”²⁶⁹

4:18 ที่นี้เปาโลได้สืบเสาะหาที่พื้นฐานของคนต่างชาติที่ยังไม่ได้รับความรอดถึงแหล่งของมัน
คือ การขาดจุดประสงค์ที่ควรค่าซึ่งขึ้นอยู่กับ “ความเข้าใจ” ที่ไม่ชัดเจน (“ถูกทำให้มีดมน”
เปรียบเทียบ รม. 1:21; 2 คร. 4:4) ตามลำดับแล้ว สิ่งนี้เป็นผลจากการแยกออก (การกัน
ออกไป) “จากชีวิตซึ่งมาจาก (ของ) พระเจ้า” (เปรียบเทียบ 2:12) การแยกออกเกิดขึ้นจาก
“ความไม่รู้” ตามธรรมชาติถึงพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1 ปต. 1:14) ตามลำดับแล้ว สิ่งนั้น
ขึ้นอยู่กับ การไม่มีความรู้สึกต่อ (“ความแข็งกระด้างของใจของพวกเขา”) ต่อพระเจ้าและ
ทางต่างๆของพระองค์ (เปรียบเทียบ รม. 1)

4:19 ในฐานะผลลัพธ์ของสภาพนี้ โดยพื้นฐานแล้ว คนต่างชาติที่ยังไม่ได้รับความรอดก็ “ได้
มอบตัวของพวกเขาเองต่อการหลงในเรื่องทางโลก” คือที่จะดำเนินชีวิตแห่งการหมกมุ่นใน
ตนเองเกี่ยวกับตัณหาราคะ (“ความไม่บริสุทธิ์ทุกประเภท” จงเปรียบเทียบ รม. 1:24-28)
คำกรีก *อะเซลเจียว* ที่แปลว่า “การหลงในเรื่องทางโลก” มีแนวคิดของความรุนแรงที่เต็มไปด้วย
ด้วยราคะ²⁷⁰ “การละโมภ” (*พลิโอะเนกซีอา*) อ้างอิงถึงความปรารถนาที่เพิ่มขึ้นเพื่อสิ่งต่างๆ
มากขึ้น

“การละทิ้งตนเองสู่บาปที่ลึกซึ้งคือการลงโทษอย่างผู้พิพากษาของพระเจ้าถึงบาป
[เปรียบเทียบ รม. 1:24-32]”²⁷¹

ตัวใหม่ 4:20-32

ที่นี้เปาโลได้เปลี่ยนจากการที่จะไม่ดำเนิน ไปสู่ความรับผิดชอบเชิงบวกที่คริสเตียนจะต้องดำเนินในความ
บริสุทธิ์

4:20 ในความตรงกันข้ามกับคนต่างชาติที่ยังไม่ได้รับความรอด ความคิดของคริสเตียนก็ไม่
มีดมนอีกต่อไป พวกเขาไม่ใช่คนแปลกหน้า (ถูกกันออกไป) จากพระเจ้าอีกต่อไป และใจ
ของพวกเขาก็ไม่แข็งกระด้างและไม่บริสุทธิ์อีกต่อไป พวกเขาไม่ได้ “เรียนรู้” ที่จะติดตาม

พระคริสต์โดยขบวนการความคิดตามธรรมชาติที่โดยพื้นฐานแล้วได้นำไปสู่ความเสื่อม
เสียของคนต่างชาติที่ยังไม่ได้รับความรอด พวกเขาไม่ได้เรียนรู้พระคริสต์ในแนวทาง
เช่นนั้นเกี่ยวกับการรู้สึกอิสระที่จะดำเนินเหมือนกับคนต่างชาติที่ยังไม่ได้รับความรอด
พวกเขาได้เรียนรู้ที่จะติดตามพระองค์ในฐานะสาวกของพระองค์จากข่าวประเสริฐ

“ตามปกติเราเรียนรู้วิชาไม่ใช่บุคคล แต่หนังสือบทเรียนที่ดีที่สุดของคริสเตียนคือ
องค์พระผู้เป็นเจ้าที่สมควรรักของเขา”²⁷²

4:21 “ถ้าจริงๆ” (NASB) หมายถึง “แน่นอน” (NIV เปรียบเทียบ 3:2) ผู้เชื่อชาวเอเฟซัสได้รับคำ
สอนเกี่ยวกับพระคริสต์และได้เรียนรู้ที่จะดำเนินในขอบเขตของน้ำพระทัยของพระองค์
นี่คือ “ความจริง... ในพระเยซู” ที่ถูกกล่าวถึง เมื่อใดก็ตาม เปาโลได้ใช้ชื่อ “พระเยซู” ใน
พระธรรมเอเฟซัสอย่างเช่นที่นี่ ท่านได้ดึงความสนใจไปยังการตายและการเป็นขึ้นจากตาย
ของพระผู้ช่วยให้รอด ท่านได้ทำอย่างนั้นที่นี่เพื่อจะย้ำเตือนผู้อ่านของท่านถึงแก่นสาร
ของเนื้อหาข่าวประเสริฐว่าเป็นเครื่องกระตุ้นที่จะดำเนินชีวิตเพื่อพระคริสต์

4:22 นี่เป็นสิ่งทีคริสเตียนชาวเอเฟซัส “ได้ยิน” คือ คริสเตียนควรเลิก “วิถีแห่งชีวิตเดิม” ของพวก
เขาเสีย “ตัวเก่า (หรือมนุษย์)” คือ บุคคลที่คริสเตียนได้เป็นก่อนการบังเกิดใหม่ของเขา
หรือของเธอ บุคคลนั้นได้ประสบการเสื่อมทรามอย่างต่อเนื่อง (การแย่งอย่างต่อเนื่อง)
เนื่องจากความปรารถนาต่างๆที่ดึงดูดต่อความรู้สึกต่างๆทางกายภาพ ตัณหาต่างๆนั้นก็
หลอกลวงเพราะว่าสิ่งเหล่านั้นสัญญาถึงความยินดีแต่กลับเหลวที่จะนำมาให้

4:23 โดยพื้นฐานแล้ว ข้อนี้ไม่ใช่คำสั่ง คำกริยานี้ไม่ใช่คำสั่ง แต่เป็น “รูปกริยาที่มี to นำหน้า
และทำหน้าที่เป็นนาม” ในตัวบทกรีก ข้อนี้เป็นคำอธิบายถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในชีวิตของผู้
เชื่อทุกคนแล้ว (เปรียบเทียบ คส. 3:9-10) อย่างไรก็ตาม ข้อนี้ก็ทำการวิงวอนต่อผู้เชื่อ
แม้ว่าประเด็นหลักของมันคือการเปิดเผย รูปกริยาที่มี to นำหน้าและทำหน้าที่เป็นนามมี
พลังแห่งคำสั่ง²⁷³

แทนที่จะไร้ผล มีดมนและไม่รู้ (ข้อ 18-19) คริสเตียนได้รับเอาทำที่ใหม่ (“ได้รับการเปลี่ยน
ใหม่ในวิญญาณแห่งจิตใจของคุณ” จงเปรียบเทียบ รม. 6:2-10; 2 คร. 5:17) การเปลี่ยน
ใหม่นี้เป็นขบวนการต่อเนื่องในชีวิตของคริสเตียน (นั่นคือ การชำระให้บริสุทธิ์ที่ต่อเนื่อง)

คำกริยานี้เป็นเชิงรับ (“จงรับการเปลี่ยนใหม่”) ซึ่งเน้นว่าพระเจ้าทำการในเรา (เปรียบเทียบ
รม. 12:20

4:24 เปาโลได้ระบุถึงความรับผิดชอบของเราในข้อนี้ เราจะต้อง “สวมตัวใหม่” เหมือนกับการ
สวมใหม่เสื้อผ้า “ตัว (หรือมนุษย์) ใหม่” คือบุคคลที่คริสเตียนเป็นหลังจากเขาหรือเธอ
ประสบการณ์บังเกิดใหม่ เรา “สวมตัวใหม่” ขณะที่เราติดตามสิ่งต่างๆของพระคริสต์ไม่ใช่
ความปรารถนาต่างๆของเนื้อหนัง พระเจ้าได้สร้างตัวใหม่ (คริสเตียน) ณ การบังเกิดใหม่
ตามฉายาของ (“ในความเหมือนของ”) พ่อแม่ฝ่ายวิญญาณของเรา คือ “พระเจ้า” เอง
“ความชอบธรรม” และ “ความบริสุทธิ์” แสดงถึงชีวิตใหม่ของเราไม่ใช่การหลงในเรื่อง
ทางโลก ความไม่บริสุทธิ์ และความโลภ (ข้อ 18-19) ยิ่งไปกว่านั้นอีก มันคือชีวิตที่ตั้งอยู่
บน “ความจริง” ไม่ใช่ความไม่รู้ (ข้อ 18)²⁷⁴

4:25 อย่างที่การประพุดติของตัวเก่าทำตามสภาพของเขา (ข้อ 17-19) ดังนั้นการประพุดติของตัว
ใหม่ควรทำตามสภาพของเขา (ข้อ 20-24) ในข้อ 25-32 เราพบการกระตุ้นทั้งห้าต่อคริส
เตียนเกี่ยวกับความประพุดติของเรา แต่ละอย่างก็มีสามส่วน คือ คำสั่งในเชิงลบ คำสั่งใน
เชิงบวก และเหตุผลสำหรับคำสั่งในเชิงบวก

การกระตุ้นอย่างแรกก็คือที่จะหยุดหลอกหลวง (“ความเท็จ”) การหลอกหลวงเป็นหน้ากากที่
พวกครูสอนเท็จ (ข้อ 14) และตัวเก่า (ข้อ 22) สวมใส่ ตรงกันข้าม คริสเตียนควร “พูด
ความจริง” นั่นคือ สิ่งที่สอดคล้องกับความเป็นจริง (เปรียบเทียบ คส. 3:8-9; ศคย. 8:16)
เหตุผลก็คือว่าคริสเตียนเป็นของกลุ่ม นั่นคือ คริสตจักรและต้องทำหน้าที่อย่างซื่อตรงใน
กลุ่มนั้น ถ้อยคำที่สัตย์จริงก็จำเป็นต่อเอกภาพในพระกาย เป็นที่ชัดเจนว่า มันสำคัญ
สำหรับเหตุผลอื่นๆอีกด้วย

“การโกหกอาจเป็นอาวุธที่ยอมรับได้ในสงครามที่ทำการต่อสู้โดยคนในทางโลก
แต่มันไม่มีที่ในชีวิตของคริสเตียน”²⁷⁵

“การโกหกเป็นการแทงเข้าไปในส่วนที่สำคัญของพระกายของพระคริสต์”²⁷⁶

4:26 การกระตุ้นอย่างที่สองคือที่จะหลีกเลี่ยงการทำบาปเมื่อโกรธ และที่จะจัดการกับบาปอย่าง
รวดเร็วถ้ามันมากับความโกรธ (เปรียบเทียบ สดด. 4:4) อารมณ์โกรธไม่ใช่บาปในตัวของ

มันเอง (เปรียบเทียบ ยน. 2:13-16) มีสิ่งที่เรียกว่า ความโกรธเคืองที่ชอบธรรม (เปรียบเทียบ 5:6; มก. 3:5)²⁷⁷

“ความโกรธที่ชอบธรรมถูกยอมรับในพระคัมภีร์ว่าเป็นบางสิ่งที่ไม่เพียงแต่ควรจะเป็นเท่านั้น แต่เป็นที่เห็นได้ในพระคริสต์เอง (มก. 3:5)”²⁷⁸

แม้กระนั้น มันง่ายที่จะสูญเสียการควบคุมความโกรธของเรา คือที่จะปล่อยให้มันควบคุมเราแทนที่จะควบคุมมัน ความโกรธกลายเป็นบาปเมื่อมันไม่เหมาะสม

“แต่มันจะต้องเป็นอารมณ์สั้นๆ ดิ้นเด่นอย่างช้าๆ และหายไปอย่างรวดเร็ว”²⁷⁹

วิธีที่จะจัดการกับความโกรธที่เป็นบาปคือที่จะสารภาพว่ามันเป็นบาป (1 ยน. 1:9) ถ้าการขอโทษต่อคนอื่นนั้นจำเป็น เราควรทำการขอโทษอย่างรวดเร็วเช่นกัน การปล่อยให้ดวงอาทิตย์ตกในเรื่องความโกรธของบุคคลหนึ่งเป็นคำเปรียบเทียบที่เน้นถึงความจำเป็นที่จะจัดการกับบาปอย่างรวดเร็ว (เปรียบเทียบ ฉธบ. 24:13-15) การที่เราไม่จำเป็นที่จะถือมันตามตัวอักษรก็ชัดเจน เนื่องจากว่าดวงอาทิตย์ไม่ได้ตกในเรื่องความโกรธของบุคคลหนึ่งอย่างที่ว่าความโกรธไม่ใช่วัตถุทางกายภาพ

4:27 มันสำคัญที่จะจัดการกับความโกรธอย่างเหมาะสม เพราะว่าถ้าเราไม่ทำอย่างนั้น ซาตานจะมี “โอกาส” ที่จะนำเราไปสู่บาปที่มากขึ้นได้

“วลี ‘ให้ที่แก่มาร’ หมายถึง ให้ห้องหรือขอบเขตสำหรับการกระทำ”²⁸⁰

“ฮอเรสนั้นถูกต้องเมื่อเขาได้กล่าวว่า ‘ความโกรธเป็นความบ้าชั่วคราว’....

‘ใครก็ตามสามารถโกรธได้’ เขียนโดยอริสโตเติล ‘แต่ที่จะโกรธกับบุคคลที่ถูกต้อง ในระดับที่ถูกต้อง สำหรับจุดประสงค์ที่ถูกต้อง และในทางที่ถูกต้องนั้นไม่ใช่ง่าย”²⁸¹

4:28 การกระตุ้นอย่างที่ดีสามคือที่จะละเว้นจากการขโมย แต่ที่จะทำงาน (“ทำงานหนัก”) เพื่อว่า “เราจะมีบางสิ่งที่จะแบ่งปัน” กับคนขัดสน เปาโลไม่ได้อ้างอิงถึงผลประโยชน์อื่นๆของการทำงานที่นี้ อย่างเช่น การจัดเตรียมเพื่อความจำเป็นของบุคคลหนึ่งและการทำบางสิ่งที่เป็นประโยชน์ ท่านได้เน้นถึงสิ่งสูงที่สุดของแรงจูงใจ การขโมย (คำกรีก *เคลบตัน*)

ครอบคลุมทุกรูปแบบของการทุจริต ข้อนี้เป็นที่ยืนยันอีกครั้งหนึ่งของคำสอนของพระบัญญัติข้อที่เจ็ด (อพย. 20:15; ฉธบ. 5:19)

4:29 การกระตุ้นอย่างที่ดีคือ ที่จะพูดถึงต่างๆที่ “ดี” เช่นเดียวกับที่จะทำสิ่งต่างๆที่ดี (ข้อ 28) สิ่งใดก็ตามที่ทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บหรือก่อให้เกิดความขัดแย้งกันในพระกายก็ “ไม่ดี” (คำกรีก *สับรอส* คือ เน่าเสีย แผลเปื้อน) คริสเตียนควรรู้ถ้อยคำที่จะสร้างผู้อื่นขึ้น (“เสริมสร้าง”) แทนที่จะทำลายพวกเขา ถ้อยคำสามารถ “ให้พระคุณ” (การช่วยเหลือ ความพึงพอใจ) ในแง่ที่ว่าถ้อยคำเหล่านั้นสื่อสารการหนุนใจและคำแนะนำ และดังนั้นก็ช่วยให้ผู้ฟังที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง (เปรียบเทียบ คส. 4:6)

“... ถ้อยคำที่ ‘เสื่อมเสีย’ ที่ถูกประณามที่นี่คือถ้อยคำที่หยาบคาย และไม่ใช่แค่ถ้อยคำที่ไร้สาระเท่านั้น [เปรียบเทียบ คส. 4:6]”²⁸²

“มีการกล่าวว่ครั้งหนึ่งมีชายคนหนึ่งได้ไปหาโมฮัมหมัดและถามว่าเขาสามารถทำการแก้ไขสำหรับการกล่าวหาเพื่อนคนหนึ่งอย่างผิดๆได้อย่างไร โมฮัมหมัดได้บอกให้เขาที่จะวางขนนกไว้บนทุกๆบันไดหน้าประตูบ้านในหมู่บ้านนั้น วันถัดไปเขาได้บอกให้เขาที่จะเก็บขนนกเหล่านั้น ‘แต่นั้นเป็นไปไม่ได้’ กล่าวโดยชายคนนั้น ‘ลมได้กระจายพวกมันไปเกินกว่าที่จะเอากลับมาได้’” ผู้เผยพระวจนะนั้นได้ตอบว่า ‘มันก็เป็นอย่างนั้นกับถ้อยคำที่ไม่ยังคิดของคุณ’”²⁸³

4:30 “และ” เชื่อมโยงข้อนี้กับข้อที่ผ่านมา ฉบับภาษาอังกฤษบางฉบับไม่ได้แปลการเชื่อมโยงนี้ แต่มันปรากฏในฉบับกรีก เราสามารถ “ทำให้” (นำความโศกเศร้าหรือความเจ็บปวดไปยัง) พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัยได้โดยถ้อยคำของเรา มันไม่เหมาะสมสำหรับเราที่จะทำ เพราะว่าพระองค์เป็นผู้ที่เรา “ได้รับการประทับตรา” โดยพระองค์ (1:13-14; เปรียบเทียบ 2 คร. 1:21-22; 5:5) พระองค์ยังทรงเป็นเครื่องประกัน (มัดจำ) ของ “การไถ่” เราครั้งสุดท้ายของพระเจ้าอีกด้วย ซึ่งจะเกิดขึ้น ณ การเป็นขึ้นจากตายของเรา (ฟป. 3:20-21) การทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัยเปรียบเสมือนการปฏิเสธของประทานที่ล้ำค่าจากพระเจ้า²⁸⁴

“สิ่งที่ทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัยนั้นเป็นบาป”²⁸⁵

“พระวิญญาณที่นี้ถูกถือว่าสามารถมีความรู้สึกได้ และก็เป็นเช่นบุคคล”²⁸⁶

4:31 การกระตุ้นอย่างที่ทำคือที่จะขจัดความชั่วร้ายหกออย่างและรับเอาคุณความดีสามอย่าง
ตอนนี้เปาโลได้กล่าวรายชื่อบาปบางอย่างที่ทำให้พระวิญญาณเสียดพระทัย “ความขมขื่น”
เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความหวานชื่นและความกรุณา (เปรียบเทียบ คส. 3:19) มันเก็บ
ความขุ่นเคืองและจดจำความผิดไว้ (เปรียบเทียบ 1 คร. 13:5)

“คริสเตียนทุกคนควรจะอธิษฐานเช่นกันที่พระเจ้าจะสอนเขาถึงวิธีที่จะลืม”²⁸⁷

“ความกริ้ว” หรือ ความเดือดดาลไหลมาจากความขมขื่น และอ้างอิงถึงการระเบิดออกของ
ความสับสนที่หลงไหลซึ่งควบคุมไม่ได้ “ความโกรธ” เป็นการถือสิทธิ์และการละเมิดที่
เสียงอีกทีก็อย่างไม่เหมาะสม “การเถียงกัน” หรือ การวิวาทอธิบายการโห่ร้อง “การพูด
ให้ร้าย” อ้างอิงถึงถ้อยคำที่ทำให้อีกบุคคลหนึ่งเจ็บปวด “การมุ่งร้าย” เป็นความรู้สึกแค้นต่อ
อีกบุคคลหนึ่งหรือผู้คน และเป็นแหล่งแห่งความชั่วร้ายอื่นๆทั้งห้า²⁸⁸ ใครคนหนึ่งได้จำกัด
ความของ “การมุ่งร้าย” ว่า “ความเกลียดชังที่เข้มข้น”²⁸⁹

ข้อนี้ดูเหมือนจะขัดแย้งกับข้อที่ 26 ที่นั่นเปาโลได้อนุญาตความโกรธ แต่ที่นี้ท่านดู
เหมือนว่าจะประณามมัน (เปรียบเทียบ ยก. 1:19-20) การอธิบายสองอย่างที่เป็นไปได้คือ
หนึ่ง เราอาจถือว่าคำสั่งในข้อที่ 26 เป็นการควบคุมอุปนิสัยที่โกรธ แม้ว่าความโกรธไม่ใช่
น้ำพระทัยของพระเจ้าเลย (ข้อ 31) ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับใคร
ที่คนอิสราเอลซึ่งได้หย่าร้างควรแต่งงานด้วย แม้ว่าการหย่าร้างไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้า
เลย (ฉธบ. 24:1-14; มลค. 2:16) ความเป็นไปได้ที่สองก็คือว่าข้อที่ 26 หมายถึงความ
โกรธที่เหมาะสมในสถานการณ์บางอย่าง แต่ตามปกติแล้ว เราควรหลีกเลี่ยงมัน สำหรับ
ข้าพเจ้าแล้วสิ่งนี้ดูเหมือนเป็นคำอธิบายที่ดีกว่า พระเยซูเองได้โกรธเป็นบางครั้ง
(เปรียบเทียบ มก. 3:5) ความโกรธไม่ได้ก่อให้เกิดชีวิตชอบธรรมที่พระเจ้าทรงปรารถนา
ดังนั้นในฐานะกฎ เราควรหลีกเลี่ยงมัน (ยก. 1:20)

4:32 เรา “กรุณา” เมื่อเราพูดหรือทำสิ่งที่เหมาะสมหรือสอดคล้องกับความจำเป็นด้วยอารมณ์ที่
หวานชื่นและใจกว้าง เรา “เห็นอกเห็นใจ” หรือ เมตตาสงสารเมื่อเรารู้สึกถึงความรักใคร่
สำหรับคนอื่น เรา “ขกโทษ” เมื่อเราปล่อยให้ความคิดและข้อข้องใจไปอย่างมีอิสระและ

อย่างมีเมตตากรุณา เหตุผลที่เราควรยกโทษที่เน้นคำสั่งทั้งหมดในข้อนี้ก็คือว่า พระเจ้าได้ยกโทษให้แก่เราอย่างเปล่าๆในพระเยซูคริสต์

การแสดงถึงท่าทีแห่งการยกโทษทันทีที่จะบำรุงชีวิตสมรสอย่างใหญ่หลวง มันช่วยให้คู่สมรสที่จะพัฒนาความโปร่งใสและความเป็นหนึ่งเดียวกับคู่ของเขาหรือของเธอ ที่จะแก้ไขความขัดแย้งนั้น มันจะต้องมีความเต็มใจที่จะยกโทษ เราต้องแสวงหาการยกโทษเมื่อเราทำผิดต่อคู่ของเรา และที่จะสื่อสารความเข้าใจต่อบุคคลนั้น จงพยายามที่จะกล่าวซ้ำหรือกล่าวถ้อยคำต่อคู่ของคุณว่าเขาหรือเธอรู้สึกอย่างไร และจากนั้นก็ขอการยกโทษ จงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าผิดไป ข้าพเจ้าเสียใจ คุณจะยกโทษแก่ข้าพเจ้าได้ไหม?” มันสำคัญที่จะเจาะจงในขบวนการนี้

“จดหมายฝากถึงคนฮีบรูถูกแสดงลักษณะ โดยการเปรียบเทียบที่เกิดขึ้นระหว่างลักษณะต่างๆของบัญญัติของโมเสสและลักษณะเหล่านั้นของคริสตศาสนา ส่วนจดหมายฝากถึงชาวเอเฟซัสถูกแสดงลักษณะ โดยการเปรียบเทียบระหว่างมรดกของผู้หลงหายและมรดกของผู้ได้รับความรอด”²⁹⁰

3. การดำเนินในความรัก 5:1-6

นอกเหนือไปจากการเรียกให้ผู้อ่านของท่านที่จะดำเนินในเอกภาพ (4:1) และ ความบริสุทธิ์ (4:17) เปาโลได้กระตุ้นให้พวกเขาที่จะดำเนินในความรัก (5:2) แรกสุดท่านได้สนับสนุนความรักเชิงบวก (ข้อ 1-2) และจากนั้น ในเชิงลบแล้วก็ได้เตือนให้ละเว้นจากความชั่ว (ข้อ 3-6)

5:1 “เหตุฉะนั้น” ในข้อนี้ไม่ได้แนะนำการสรุปต่อสิ่งที่ได้มาก่อน แต่ให้เหตุผลสำหรับสิ่งที่จะติดตามมา มันเป็นธรรมดาและธรรมชาติสำหรับเด็กๆที่จะเลียนแบบพ่อแม่ของพวกเขา ดังนั้น “บุตร” ของพระเจ้าควร “เป็นผู้เลียนแบบของ” พระบิดาในสวรรค์ของพวกเขาเช่นกัน (เปรียบเทียบ มธ. 5:48; ลก. 6:36) เราจะต้องเลียนแบบท่าทีที่กรุณาและการกระทำที่ใจกว้างของพระเจ้าที่มีต่อเรา

5:2 ข้อนี้อธิบายวิธีที่เราจะเลียนแบบพระเจ้า นั่นคือ โดยการรัก ขนาดและต้นแบบแห่งความรักของเราควรเป็นความรักของพระคริสต์ที่มีต่อเรา พระองค์ได้รักเราจนถึงขนาดของการตายเพื่อเรา การเสียสละตนเองของพระองค์ได้เป็นที่โปรดปรานและเป็นที่ยอมรับได้ต่อพระเจ้า “ในฐานะกลิ่นหอม (หวาน)” การตายของพระคริสต์เป็นทั้งการถวายของการ

นมัสการต่อพระเจ้า เหมือนกับเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชาในลัทธิยิว และเครื่องบูชาแห่งการล้างบาป เหมือนกับเครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องบูชาไถ่กรรมบาป เราแสดงออกถึงความรักของเรามากที่สุดอีกด้วยเมื่อเราสละชีวิตของเราเพื่อบรรดาคนที่เรารัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อพระเจ้า (1 ยน. 3:16)

“... ไม่มีสักที่เดียวในงานเขียนของเปาโลหรือในพันธสัญญาใหม่โดยทั่วไปที่ที่การตายของพระคริสต์สามารถถูกกล่าวถึงได้ในฐานะแบบอย่างที่จะต้องทำตามเท่านั้น โดยปราศจากการแสดงออกต่อไปถึงความสำคัญที่ไถ่โทษของมัน”²⁹¹

5:3 การปฏิบัติต่างๆที่เอาตนเองเป็นศูนย์กลางที่ถูกแนะนำที่นี่ (“การผิดศีลธรรม” คัมภีร์) ก็เป็นสิ่งตรงกันข้ามกับความรัก การหมกมุ่นในตนเองเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับการเสียสละตนเอง มันไม่ควรมึนงงหรือรอยของการบิดเบือนเหล่านี้แห่งความรักในชีวิตของผู้เชื่อแม้กระทั่งในถ้อยคำของเรา (เปรียบเทียบ อพย. 23:13; ฉธบ. 12:30; สดด. 16:4) “การผิดศีลธรรม” ทางเพศเป็นเรื่องธรรมดาท่ามกลางคนต่างชาติที่ยังไม่ได้รับความรอด แต่มันไม่เหมาะสมอย่างสิ้นเชิง (“ต้องไม่แม้กระทั่งถูกเอ่ยถึง”) สำหรับ “ชนมิกชน” “ความไม่บริสุทธิ์” เป็นคำศัพท์ที่กว้างกว่าซึ่งรวมถึงความไม่บริสุทธิ์ทุกประเภท (เปรียบเทียบ 4:19) “ความโลก” คือ คัมภีร์ (ความปรารถนาที่เป็นบาป) เพื่อสิ่งของมากขึ้น และโดยพื้นฐานแล้วเป็นการนับถือรูปเคารพ (ข้อ 5) ความโลกที่ถูกกล่าวถึงที่นี่บางทีเป็นการโลภร่างกายของคนอื่นเพื่อความพึงพอใจที่เห็นแก่ตัว

“การผิดศีลธรรม’ (RSV) และการบิดเบือนทางเพศของเกือบทุกประเภทอาจรวมอยู่ภายใต้ คำกรีก *พอร์เนอา* ซึ่งแปลว่า การผิดประเวณีใน AV มันเกี่ยวข้องกับทุกสิ่งที่ทำการต่อต้านการรวมกันที่ยาวนานของชายหนึ่งคนและหญิงหนึ่งคนภายในความศักดิ์สิทธิ์แห่งความผูกพันทางการสมรส”²⁹²

5:4 เปาโลได้กล่าวต่อไปจากการผิดศีลธรรมสู่ความหยาบคาย ถ้อยคำของคริสเตียนควรแสดงถึงความรักอีกด้วย (เปรียบเทียบ 4:29) “ความสกปรก” หรือ ความลามกอ้างอิงถึงถ้อยคำที่สกปรก “คำพูด” ที่ “โง่เขลา” หรือขาดสติ (ตามตัวอักษรหมายถึง ถ้อยคำที่โง่เขลา) บางทีอธิบายถึงการพูดที่ทำให้เสียเวลา ไม่จำเป็นจะต้องเป็น “การพูดไร้สาระ” “การพูดตกหยาบโลน” ไม่จำเป็นต้องหมายถึง การพูดตก แต่หมายถึงการพูดตกที่หยาบคายที่ใช้

การเล่นคำที่ฉลาดเช่นการพูดเป็นสองนัย การพูดแบบนี้ไม่เหมาะสมสำหรับชนผู้ซึ่งควรเต็มไปด้วยการขอบคุณเนื่องจากว่าพวกเขาได้รับอย่างมาก การขอบคุณเป็นการเสริมสร้างอีกด้วย

ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้ไปร่วมงานแต่งงานที่ซึ่งแขกทุกคนได้แต่งตัวในชุดเสื้อผ้าที่ดีที่สุดของพวกเขา ข้าพเจ้าได้แนะนำตัวข้าพเจ้าเองต่อคู่สมรสที่น่าดึงดูดใจอย่างมากที่ข้าพเจ้าไม่เคยพบมาก่อน เราได้อภิปรายถึงงานแต่งงานที่สวยงามเพียงไร จากนั้นภรรยาได้อธิบายว่าเหตุผลของการมีชื่อเสียงของเธอก็คือว่า เธอเป็นบุคคลแรกที่ได้ทำให้เจ้าบ่าวมาในโอกาสก่อนหน้านั้น ความขะเขวข่งเล็กน้อยเกี่ยวกับข้อมูลนั้นได้ก่อให้เกิดความสับสนเหนือโอกาสทั้งสิ้นสำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าระลึกถึงมันว่าเป็นตัวอย่างของการที่ถ้อยคำที่ไม่เหมาะสมสามารถทำลายบางสิ่งที่สวยงามได้เพียงไร ถ้อยคำเช่นนั้นไม่ควรแสดงถึงลักษณะของคริสเตียน

“ของประทานทั้งหมดของพระเจ้ารวมถึงเพศก็เป็นเรื่องสำหรับการขอบคุณไม่ใช่การพูดตลก การพูดตลกเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นก็ถูกผูกมัดที่จะทำให้สิ่งเหล่านั้นด้อยค่า ที่จะขอบคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งเหล่านั้นก็เป็นวิธีที่จะรักษาคุณค่าของสิ่งเหล่านั้นไว้ในฐานะพระพรต่างๆของพระเจ้าผู้สร้างที่ทรงรัก”²⁹³

“ชีวิตคริสเตียนเป็นชีวิตแห่งการรับที่ต่อเนื่อง ซึ่งควรกระตุ้นการสรรเสริญที่ต่อเนื่อง”²⁹⁴

5:5 เปาโลได้เตือนผู้อ่านของท่านถึงการประพฤติที่ไม่เหมาะสม โดยการย้ำเตือนพวกเขาว่าผู้ที่ปฏิบัติสิ่งต่างๆเช่นนั้นก็สละ “มรดกในอาณาจักร” ที่จะมาถึง นั่นคือ อาณาจักรพันปี (เปรียบเทียบ 1 คร. 6:9-10; กท. 5:21) ฉบับ AV NKJV และ NIV มี “มรดกใดๆ” และ NASB มี “มรดก” แต่ตัวบทกรีกละเว้นคำนำหน้า “ไม่มีมรดก” เนื่องจากว่าเปาโลได้กล่าวไปแล้วว่าผู้เชื่อทุกคนมีมรดกในพระคริสต์ (1:13-14) เป็นที่ชัดเจนว่าท่านกำลังเปรียบเทียบผู้ไม่เชื่อกับผู้เชื่อ (เปรียบเทียบ ข้อ 6; 1 คร. 6:9-11; กท. 5:21; มธ. 19:16; มก. 10:17; ลก. 18:18) ประเด็นของท่านดูเหมือนจะเป็นที่ว่ารูปแบบอุปนิสัยนี้ที่แสดงถึงผู้ไม่เชื่อไม่ควรแสดงถึงผู้เชื่อ

บรรดาผู้แปลผู้ซึ่งถือว่าข้อนี้เป็นหลักฐานที่ว่าบุคคลที่ได้รับความรอดอย่างแท้จริงไม่สามารถและจะไม่ปฏิบัติความชั่วร้ายเหล่านี้ก็มองข้ามความเป็นจริงที่ว่า ผู้เชื่อที่แท้จริงบางคนก็ดำเนินชีวิตแบบเนื้อหนัง (เปรียบเทียบ 1 คร. 3:1-4)²⁹⁵

5:6 ข้อนี้เน้นต่อไปถึงความเร่งด่วนของการดำเนินชีวิตแห่งความรักแทนที่การเห็นแก่ “คำพูดที่เหลวไหลที่นี้คงเป็นการสอนที่ว่า การดำเนินชีวิตคริสเตียนที่มีศีลธรรมก็ไม่สำคัญถ้อยคำเหล่านั้น “เหลวไหล” เพราะไม่มีเนื้อหา ไม่มีความจริง ถ้า “พระอาชญาของพระเจ้า” กำลังมายัง “ผู้ที่ไม่เชื่อฟัง” ในปัจจุบัน (เปรียบเทียบ 2:2) แน่แน่นอนว่าบรรดาบุตรของพระองค์เองสามารถคาดหวังการติสอนของพระองค์เมื่อพวกเขาปฏิบัติสิ่งต่างๆอย่างเดียวกัน เนื่องจากพระเจ้าทรงบริสุทธิ์ พระองค์ทรงจัดการกับความบาปที่ใดก็ตามที่พระองค์ทรงพบมันในผู้ไม่เชื่อหรือผู้เชื่อเช่นกัน

4. การดำเนินในความสว่าง 5:7-14

คำช่วยเกี่ยวกับการสรุปที่แปลว่า “เหตุฉะนั้น” แสดงถึงการเริ่มต้นของย่อหน้าใหม่ในความคิดของเปาโล (เปรียบเทียบ 4:1, 17; 5:1, 15) ท่านได้เชื่อมโยงคำสั่งสามประการเกี่ยวกับ “การดำเนิน (การดำเนินชีวิต) ในความสว่าง” ในข้อเหล่านี้และได้เพิ่มเหตุผลและการอธิบายเพื่อจะกระตุ้นและช่วยเหลือผู้อ่านของท่าน

5:7 มันไม่สอดคล้องสำหรับเป้าแห่งความรักของพระเจ้า (ข้อ 2) ที่จะกลายมาเป็น “ผู้มีส่วนร่วม” ด้วยกัน (3:6) กับเป้าแห่งพระพิโรธของพระเจ้า (ข้อ 6) โดยการร่วมกันในการประพฤติที่เห็นแก่ตัว ผิดศีลธรรม และไม่บริสุทธิ์ ข้อนี้ประกอบด้วยคำสั่งแรก

5:8 เหตุผลที่เราในฐานะคริสเตียนไม่ควรมีส่วนร่วมกับผู้ไม่เชื่อในการกระทำต่างๆที่ชั่วร้ายก็คือว่าเราได้เป็น “ความมืดก่อนหน้า” (เปรียบเทียบ 4:17-19) แต่ตอนนี้เป็น “ความสว่างในพระเจ้า” ซึ่งได้วางใจในพระเยซูคริสต์ (2:103; 3:17-24; เปรียบเทียบ มธ. 5:14; คส. 1:12-13) คำสั่งประการที่สองคือที่จะ “ดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง” เป็นที่ชัดเจนว่า มันเป็นไปได้สำหรับลูกของความสว่างที่จะไม่ดำเนิน (ดำเนินชีวิต) ในฐานะ “ลูกของความสว่าง” (เปรียบเทียบ 1 ยน. 1:6-7) หาไม่แล้ว คำสั่งนี้จะไม่จำเป็น

“ความเสียหายที่รุนแรงที่สุดที่มนุษย์คนใดก็ตามสามารถทำต่อเพื่อนมนุษย์ได้ก็คือที่จะทำให้เขาคิดเกี่ยวกับบาปอย่างไม่จริงจัง”²⁹⁶

- 5:9 “ผลของความสว่าง” คือ คุณสมบัติเหล่านั้นที่แสดงถึงชีวิตของพระเจ้า (นั่นคือ ผลที่พระวิญญาณผลิต จงเปรียบเทียบ กท. 5:22-23) คุณสมบัติสามอย่างที่ถูกล่ามถึงที่นี่ (“ความดี” “ความชอบธรรม” “ความจริง”) เป็นสิ่งตรงกันข้ามกับผลของความมืด (4:18-19) ถ้าลูกของความสว่างไม่ได้ดำเนินในความสว่าง เขาจะไม่เกิดผลแห่งความสว่างมาก (เปรียบเทียบ ยน. 15:1-6) แม้กระทั่งในภายนอกนั้น เขาอาจไม่สามารถถูกจำแนกได้จากลูกของความมืด (เปรียบเทียบ มธ. 13:24-30)
- 5:10 ในขณะที่ลูกของความสว่างดำเนินในฐานะของลูกของความสว่าง (ข้อ 8ข) เขาจะ “พยายาม” ที่จะค้นพบสิ่งที่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า (“สิ่งที่เป็นที่ขอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า”) เพื่อว่าเขาหรือเธอสามารถทำมันและเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าได้
- 5:11 ลูกของความสว่างควรละเว้นจากการร่วมกันกับลูกที่ไม่เชื่อฟังใน “การกระทำต่างๆ” ของพวกเขาอีกด้วย แต่ควรว่ากล่าว (“เปิดเผย”) ผู้เชื่อที่ทำการเหล่านั้น เพราะว่าการกระทำเหล่านี้ “ไม่เกิดผล” (เปรียบเทียบ ข้อ 9)²⁹⁷ นี่เป็นคำสั่งประการที่สามของเปาโลในส่วนนี้ มันเป็นการกระทำต่างๆของผู้ไม่เชื่อที่คริสเตียนต้องหลีกเลี่ยง ไม่ใช่ผู้ไม่เชื่อผู้ซึ่งทำการเหล่านั้น เราว่ากล่าวการกระทำต่างๆของผู้เชื่อที่ปฏิบัติการกระทำต่างๆที่ชั่วร้ายเช่นนั้น เมื่อเรานำความสว่าง (ข้อ 9) ไปอยู่ใกล้พวกเขา สิ่งนี้เปิดเผยพวกเขาถึงสิ่งที่พวกเขาเป็น
- 5:12 ผู้เชื่อไม่ควรแม้กระทั่งอภิปรายถึงการกระทำต่างๆอันมืด “ในที่ลับ” ของผู้คนในการสนทนาโดยทั่วไป การอภิปรายถึงสิ่งเหล่านี้จะนำความสนใจไปยังพวกเขา และอาจทำให้พวกเขาสนใจที่ความคิดแบบเนื้อหนัง มันดีกว่าที่จะรักษาสิ่งที่พวกเขาทำในความมืดไว้ในความมืด
- 5:13 ในอีกด้านหนึ่ง เมื่อความสว่างส่องแสงไปยังการกระทำต่างๆที่ชั่วร้าย คนอื่นๆก็เห็นสิ่งที่สิ่งเหล่านั้นเป็นนั่นคือ ความชั่ว ข้อนี้ไม่ได้ขัดแย้งกับข้อก่อนหน้านี้ เปาโลได้ทำให้ผู้อ่านของท่านแน่ใจว่าวันหนึ่งพระเจ้าจะนำความชั่วร้ายไปยังความสว่าง (“เป็นที่มองเห็นได้”) และแสดงให้เห็นว่ามันเป็นอะไร พระองค์เองจะนำ “สิ่งต่างๆ” ที่ชั่วร้าย “ทั้งสิ้น” ไปยังความสว่างในที่สุด ทุกสิ่งที่กลายมาเป็นที่เห็นได้ “คือความสว่าง” ในแง่ที่ว่ามันกลายมาเป็นความชัดเจน แต่นั่นจะต้องกลายมาเป็นสิ่งดีอีกด้วย

“นี่อาจหมายถึงว่า ด้วยเหตุนี้ คริสเตียนผู้ซึ่งนำชีวิตที่ชอบธรรมก็ยับยั้งและแก้ไข ผู้กระทำชั่ว และแม้กระทั่งทำให้พวกเขากลับใจเชื่อ”²⁹⁸

“... โดยการกระทำแห่งความสว่าง ความมืดเองสามารถถูกเปลี่ยนเป็นความสว่างได้”²⁹⁹

“จงเปิดไฟ บ่อยครั้งนักเทศน์เป็นคนเดียวเท่านั้นที่กล้าหาญพอที่จะเปิดโปงบาปต่างๆที่ลับของบรรดาชายและหญิงและแม้กระทั่งความบาปเหล่านั้นของชุมชน”³⁰⁰

5:14 เนื่องจากว่าพระเจ้าจะนำทุกสิ่งไปยังความสว่าง (ข้อ 13) มันสำคัญที่ว่าคุณเชื่อตื่นขึ้นและลุกขึ้นจากความตายแห่งวิถีชีวิตที่ยังไม่ได้รับความรอดแต่ก่อนของพวกเขา “จงตื่นขึ้น... และจงฟื้นขึ้นมาจากความตาย” ถ้าพวกเขาทำ “พระคริสต์จะทรงส่องสว่างแก่” พวกเขาด้วยพระพร อย่างที่ดวงอาทิตย์ทำให้สิ่งที่รังสีของมันสัมผัสนั้นอบอุ่น แหล่งของสิ่งที่เปาโลได้อ้างอิงดูเหมือนจะเป็นบทกวีหรือเพลงนมัสการของคริสเตียนเริ่มแรกที่ขึ้นอยู่กับอิสยาห์ 60:1³⁰¹

5. การดำเนินในปัญญา 5:15-16:9

เปาโลได้แนะนำความคิดใหม่ด้วยการกล่าวซ้ำของ “เหตุฉะนั้น” และ “จงดำเนิน” ถึงห้าครั้ง (เปรียบเทียบ 4:1, 25; 5:1-2, 7-8) เราสามารถดำเนิน (ดำเนินชีวิต) อย่างฉลาดได้โดยการยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ควบคุมชีวิตของเรา

“สำหรับเปาโล ความเชื่อของคริสเตียนไม่ใช่การใช้ที่เป็นนามธรรมในการอภิปรายทางศาสนศาสตร์ ตรงกันข้าม มันได้เรียกหาวิถีที่แตกต่างเพื่อจะเชื่อมโยงกับคนอื่นๆ”³⁰²

การตัดเตือนพื้นฐาน 5:15-21

เปาโลได้เริ่มต้นส่วนนี้ด้วยการตัดเตือนพื้นฐาน (ข้อ 15-21) จากนั้นท่านได้ประยุกต์ใช้คำแนะนำนี้กับคริสเตียนหลายกลุ่ม (5:22-6:9)

5:15 ลำดับและการใช้คำในดัวบทกรีกบ่งบอกว่า “ระมัดระวัง” ขยาย “ดำเนิน” แทนที่จะเป็น “จงเป็น” เราสามารถแปลอนุประโยคนี้ว่า “จงคอยดูว่าท่านดำเนิน (ดำเนินชีวิต) อย่างระมัดระวัง การดำเนินชีวิตที่ “ระมัดระวัง” นั้นจำเป็นต่อการที่จะ “ฉลาด” (มีทักษะ) และ

เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า (ข้อ 10) บุคคลที่ “ฉลาด” คือบุคคลที่ดูและมองสิ่งต่างๆ อย่างที่พระเจ้าดูและมอง

มารีย์และข้าพเจ้าได้อาศัยอยู่ในอังกฤษตลอดปี 1992 ในขณะที่อยู่ที่นั่น ข้าพเจ้าได้สังเกตว่าคนอังกฤษบางคนได้สร้างกำแพงอิฐที่สูงรอบๆ อาคารเพื่อจะปกป้องพวกเขาจากผู้บุกรุก ส่วนบนของคอนกรีตของพวกเขาบ่อยครั้งก็ถูกฝังด้วยเศษกระจกแตก พร้อมกับปลายแหลมที่เป็นหยักซึ่งยื่นขึ้นข้างบน ที่ดูความที่จะแทงผู้บุกรุกคนใดๆ ก็ตาม มันน่าสนใจที่จะเฝ้าดูแมวเดินบนกำแพงเช่นนั้น ด้วยการระมัดระวังอย่างเต็มที่และการเคลื่อนที่ที่รอบคอบนั้น มันได้วางอุ้งเท้าของมันอย่างคล่องแคล่วและระมัดระวังระหว่างขอบที่แหลมคม นั่นคือการเดินอย่างระมัดระวัง คุณและข้าพเจ้าต้องดำเนินอย่างนั้น เราไม่สามารถดำเนินไปในวันหนึ่งอย่างไม่ระมัดระวังได้ เราต้องดำเนินทุกอย่างก้าวอย่างระมัดระวัง

5:16 เราดำเนินอย่างฉลาดเมื่อเราใช้ทุกๆ โอกาส (“ใช้ประโยชน์จากเวลา [ของเรา] มากที่สุด”) ที่จะเป็นที่พอพระทัยและยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้า ทุกๆ วันและทุกๆ ชั่วโมงก็จัดเตรียมโอกาสต่างๆ และเราควรฉวยโอกาสเหล่านั้นไว้เพื่อจุดประสงค์เหล่านี้ สิ่งนี้สำคัญเพราะว่าเราดำเนินชีวิตใน “วันเวลา” ที่อิทธิพลต่างๆ ที่ “ชั่วร้าย” และบุคคลที่ชั่วร้ายครอบงำ

ใครคนหนึ่งได้คำนวณตารางเวลาในทางคณิตศาสตร์ที่เปรียบเทียบช่วงชีวิตโดยเฉลี่ยกับหนึ่งวัน ซึ่งเริ่มต้นที่ 7 น. ถ้าอายุของคุณคือ 15 เวลา ก็คือ 10:25 น. ถ้าอายุของคุณคือ 25 เวลา ก็คือ 12:42 น. ถ้าอายุของคุณคือ 35 เวลา ก็คือ 15:00 น. ถ้าคุณอายุ 45 เวลา ก็คือ 17:16 น. ถ้าอายุของคุณคือ 55 เวลา ก็คือ 19:34 น. ถ้าอายุของคุณคือ 65 เวลา ก็คือ 21:55 และถ้าอายุของคุณคือ 70 เวลา ก็คือ 23:00 น.

5:17 คนไม่ฉลาด (ข้อ 15) เพียงแค่ขาดปัญญา แต่ “คนโง่เขลา” (ข้อ 17) ประพฤติตรงกันข้ามกับสิ่งที่พวกเขารู้ว่าถูกต้อง ที่จะฉลาด เราต้องเข้าใจในทางสติปัญญา (คำกรีก *ซุนิเอเต้* คือเข้าใจ) สิ่งที่เป็น “น้ำพระทัย” ของพระเจ้า หลังจากที่เรทำอย่างนั้นเท่านั้น เราสามารถทำให้พระเจ้าโปรดปรานได้ (ข้อ 10) “น้ำพระทัย” ขององค์พระผู้เป็นเจ้าควรเป็นพิมพ์เขียวหลักของคริสเตียน เนื่องจากว่าพระองค์ทรงเป็นศีรษะของพระกาย น้ำพระทัยของพระเจ้ารวมถึงการยอมให้พระองค์ที่จะควบคุม (เติมเต็ม) เรา การขอบพระคุณอยู่เสมอ และการ

ยอมฟังซึ่งกันและกันอย่างที่ข้อที่ติดตามมาระบุไว้ คนฉลาดใช้ประโยชน์จากเวลาของพวกเขามากที่สุด (ข้อ 16) แต่พวกเขาก็แสวงหาที่จะค้นพบและทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอีกด้วย

5:18

อย่างเจาะจงแล้ว เราไม่ควรยอมให้ “เหล้าองุ่น” ควบคุมเรา แต่ยอมให้ “พระวิญญาณ” บริสุทธิของพระเจ้าควบคุม พลังทั้งสองอย่างก็อยู่ภายใน “จงเต็มเปี่ยม” เป็นคำสั่งซึ่งรับมันเปรียบเสมือนการยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ในเราควบคุมเราอย่างสิ้นเชิง เราทำอย่างนี้โดยการวางใจและเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าขณะที่พระวาระของพระองค์แนะนำเรา “เหล้าองุ่น” ที่เต็มเต็มบุคคลหนึ่งก็ควบคุมทุกๆด้านแห่งชีวิตของเขาหรือของเขอตราบเท่าที่บุคคลนั้นดื่มมัน การเมาเหล้าส่งผลต่ออุปนิสัยที่ไม่สามารถแก้ไขได้ ในทำนองเดียวกัน ผู้เชื่อผู้ยอมให้ “พระวิญญาณ” ที่จะมีอิทธิพลและนำพาความคิดและอุปนิสัยของเขาจะประสบการควบคุมของพระองค์ตราบเท่าที่เขารักษาความสัมพันธ์นั้นกับพระวิญญาณไว้ (เปรียบเทียบ ลก. 1:15; กจ. 2:12-21) การแปลอีกอย่างหนึ่งของคำสั่งนี้คือ “จงรับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณเรื่อยไป”³⁰³ นี่เป็นความรับผิดชอบ (กาลปัจจุบัน) ที่ต่อเนื่องของเราและมันเป็นพันธะสำหรับคริสเตียนทุกคนไม่ใช่ทางเลือก

“บัพติศมาของพระวิญญาณหมายถึงว่าข้าพเจ้าเป็นของพระกายของพระคริสต์ การเติมเต็มของพระวิญญาณหมายถึงว่าร่างกายของข้าพเจ้าเป็นของพระคริสต์”³⁰⁴

5:19

เปาโลได้อ้างอิงถึงผลลัพธ์ที่สื่ออย่างจากผลลัพธ์หลายอย่างของการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณ ท่านได้จัดตั้งสิ่งเหล่านี้ในฐานะรูปแบบของคำกริยาที่เติม ing แต่โดยแท้จริงแล้ว สิ่งเหล่านั้นเทียบเท่ากับคำสั่งในพลังของพวกเขา ทั้งสี่นี้เกี่ยวข้องกับการสรรเสริญ และทั้งหมดก็เป็นกิจกรรมต่างๆโดยส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว “เพลงสดุดี” อ้างอิงถึงสดุดีของพันธสัญญาเดิมที่คริสเตียนเช่นเดียวกับคนยิวได้ใช้ในการนมัสการของพวกเขา “เพลงนมัสการ” เป็นเพลงต่างๆที่สรรเสริญเ็นขอบางบุคคลหรือบางพระในวัฒนธรรมกรีก และพระเจ้าแท้ในการนมัสการของคริสเตียน (ข้อ 14) “เพลงฝ่ายวิญญาณ” เป็นคำศัพท์โดยทั่วไปที่บางทีครอบคลุมการสรรเสริญทางเสียงประเภทอื่นๆทุกประเภท เมื่อพระเจ้าควบคุมเราเราก็ยินดี³⁰⁵

นอกเหนือไปจากการสื่อสารกับซึ่งกันและกันโดยการใช้วิธีต่างๆที่ได้ถูกอธิบายไว้นั้น คริสเตียนควรใช้วิธีเหล่านี้ที่จะสื่อสารกับองค์พระผู้เป็นเจ้าอีกด้วย การสรรเสริญควรพุ่งออกมาจากใจ ไม่ใช่แค่ริมฝีปาก “การร้อง” อ้างอิงถึงการสรรเสริญทางเสียง และ “การร้องเพลงสดุดีจากใจของท่าน” บ่งบอกถึง การสรรเสริญที่ไม่ได้ยิน

5:20 ประการที่สาม เราควรขอบคุณพระเจ้าพระบิดา “สำหรับทุกสิ่ง” (เปรียบเทียบ คส. 3:17; 1 ธส. 5:18) คริสเตียนสามารถมีส่วนร่วมในการขอบคุณได้แม้กระทั่งเมื่อพวกเขาไม่ได้ถวายเป็นการสรรเสริญโดยส่วนรวมก็ตาม การอธิษฐาน “ในพระนามของ...พระเยซูคริสต์” หมายถึง การอธิษฐานเนื่องจากคุณความดีและงานของพระองค์และในความสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระองค์ (เปรียบเทียบ ยน. 14:13-14; 15:16; 16:23-24; 1 ยน. 5:14-15) มันเป็นไปได้ที่จะขอบคุณใน “ทุกสิ่ง” เมื่อเราตระหนักว่าพระเจ้ากำลังทำงานในชีวิตของเราเพื่อพระสิริของพระองค์และสิ่งดีของเรา (รม 8:28) ใครคนหนึ่งได้เขียนว่า “ข้าพเจ้าได้บ่นเพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีรองเท้า จนกระทั่งข้าพเจ้าได้พบชายคนหนึ่งผู้ไม่มีเท้า” เมื่อพระเจ้าควบคุมเรา เราก็ขอบคุณ

5:21 ผลลัพธ์อันดีของการเติมเปี่ยมด้วย (ควบคุมโดย) พระวิญญานก็คือความเต็มใจที่จะจำนน (“อยู่ภายใต้”) คนอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เชื่อ สิ่งตรงกันข้ามก็จะเป็นที่จะควบคุมคนอื่นๆ และยกย่องตนเองเหนือพวกเขา ทำที่ของการจำนนนี้มีเหตุผล และเป็นผลมาจากการนับถือ (“ยำเกรง”) “พระคริสต์” เท่านั้น เมื่อพระเจ้าควบคุมเรา เรามีวิญญานที่จำนน (สนับสนุน)

จากการที่ได้อธิบายการดัดเตอนพื้นฐานที่จะเติมเปี่ยมด้วยพระวิญญานนั้น (ข้อ 15-21) ถัดไปเปาโลได้ประยุกต์ใช้ความหมายโดยนัยของการกระตุ้นนี้ต่อคริสเตียนหลายกลุ่ม

“สิ่งที่ไม่ต้องสงสัยก็คือว่าสามย่อหน้าที่ติดตามมานั้นก็ได้ถูกให้มาในฐานะตัวอย่างของการจำนนของคริสเตียน และที่ว่าการเน้นตลอดก็อยู่ที่การจำนน”³⁰⁶

ท่านได้กล่าวถึงหกกลุ่ม คือ ภรรยาและสามี (5:22-33) ลูกและพ่อแม่ (6:1-4) และทาสและนาย

(6:5-9) ในแต่ละสามคู่นั้น หุ่นส่วนแรกมีความรับผิดชอบที่จะจำนนหรือเชื่อฟัง (5:22; 6:1, 5) อย่างไรก็ตาม หุ่นส่วนที่สองจะต้องสำแดงวิญญาณที่จำนนเช่นกัน ทั้งหมดจะต้องเชื่อมโยงต่อกันและกัน “อย่างที่เราต้องพึ่งพระเจ้า”

“บรรดาผู้ที่เชื่อฟังต้องเชื่อฟังราวกับว่าพวกเขากำลังเชื่อฟังพระคริสต์ บรรดาผู้ที่ได้รับการเชื่อฟังจะต้องค้นพบรูปแบบแห่งการประพฤติของพวกเขาในความรักและการเอาใจใส่ของพระคริสต์ และต้องจดจำไว้ว่าพวกเขาเองเป็นหนี้การเชื่อฟังในการเชื่อฟังของพวกเขาต่อพระคริสต์”³⁰⁷

นี่เป็นหนึ่งในรายชื่อ “กฎในบ้าน” ในพันธสัญญาใหม่ (เปรียบเทียบ อฟ. 5:22 -6:9; 1 ทธ. 2:8-15; 6:1-2; ทต. 2:1-10; 1 ปต. 2:18-3:7) งานเขียนของบรรพบุรุษที่เป็นอัครทูตบางคนก็มีรายชื่อเช่นนั้น ลูเธอร์ได้อ้างอิงถึงส่วนเหล่านี้ว่าเป็น *เฮาซทافل* (ตารางเรื่องบ้าน – ผู้แปล) และนักวิชาการบางคนยังใช้คำศัพท์ทางวิชาการนี้อยู่เมื่ออ้างอิงถึงรายชื่อเหล่านี้³⁰⁸

“สิ่งที่เรียกว่า ‘คำสอนบริสุทธิ์’ อย่างมากนั้นก็เน้นความสัมพันธ์กับพระเยซูคริสต์โดยปราศจากความพยายามใดๆที่จะบ่งบอกถึงผลลัพธ์ต่างๆของมันในแง่ของความสัมพันธ์กับผู้คนที่เราดำเนินชีวิตและทำงานด้วย ในความตรงกันข้ามกับความบริสุทธิ์ในความว่างเปล่าเช่นนั้น ซึ่งยกย่องประสบการณ์ต่างๆ และลดจริยธรรม พวกอัครทูตได้ชี้แจงถึงหน้าที่ของคริสเตียนในสถานการณ์ต่างๆ ที่เห็นประจักษ์ของชีวิตและงานประจำวัน”³⁰⁹

เมื่อพระเจ้าควบคุมเราแต่ละคน เราสามารถประสบความสำเร็จความกลมกลืนในบ้านและในที่ทำงานได้แม้จะมีความกระตือรือร้น ความตึงเครียด และการต่อต้านที่เป็นไปได้ที่นั่น

หน้าที่ของภรรยา 5:22-24

“หลังจากหลายศตวรรษของคำสอนแบบคริสเตียน เราแทบจะไม่ชื่นชมธรรมชาติที่ปฏิวัติของมุมมองของเปาโลในเรื่องครอบครัวที่ได้จัดตั้งไว้ในพระคัมภีร์ตอนนี้ ท่ามกลางคนยิวในสมัยของท่าน และท่ามกลางคนโรมันและคนกรีก ผู้หญิงได้ถูกมองว่าเป็นพลเมืองชั้นสองพร้อมกับสิทธิ์เล็กน้อยหรือไม่มีสิทธิ์เลย คนยิวที่เคร่งศาสนาได้กล่าวประจำวันในคำอธิษฐานที่ซึ่งเขาได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับการที่ไม่ได้ทำให้เขาเป็นผู้หญิง และเขาสามารถหย่าภรรยาของเขาได้โดยการเขียน ‘ใบหย่า’ (ซึ่งต้องรวมถึงการจัดเตรียมที่ว่าเธอเป็นอิสระที่จะแต่งงานกับใครก็ได้ที่เธอต้องการ) ภรรยาไม่มีสิทธิ์เช่นนั้น”³¹⁰

เปาโลได้กล่าวถึงภรรยา ก่อน “ภรรยา” ที่เป็นคริสเตียนจะต้อง “ยอมเชื่อฟัง” “สามีของพวกเขาเอง” ในฐานะการแสดงออกถึงการยอมเชื่อฟังของพวกเขาต่อพระเยซูเจ้า เปาโลไม่ได้กล่าวว่าพวกเขาจะต้องยอมเชื่อฟังสามีของพวกเขาเองในสัดส่วนอย่างที่พวกเขายอมเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า ในการยอมเชื่อฟังสามีของเธอ ภรรยากำลังเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้บัญชาให้เธอที่จะทำอย่างนั้น ในส่วนนี้ เปาโลได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ในชีวิตสมรส อย่างที่บริบทกล่าวไว้ (ข้อ 22-23) ท่านไม่ได้กล่าวว่าผู้หญิงทุกคนจะต้องยอมเชื่อฟังผู้ชายทุกคน หรือท่านไม่ได้กล่าวว่าผู้หญิงนั้นคือดีกว่าผู้ชาย (เปรียบเทียบ 1 ปต. 3:7)

ผู้คนเข้าใจการยอมเชื่อฟังผิดไปอยู่บ่อยๆ มันไม่ได้บ่งบอกถึงความด้อยกว่าหรือเกี่ยวข้องกับ การสูญเสียอัตลักษณ์ของบุคคลหนึ่งและกลายมาเป็นไม่ใช่บุคคล ผู้หญิงบางคนกลัวว่าการยอมเชื่อฟังจะนำไปสู่การละเมิดและหรือความรู้สึกแห่งการถูกใช้ การยอมเชื่อฟังไม่ได้หมายถึงการเชื่อฟังที่ขาดเหตุผลหรือการไม่คิดรน มันหมายถึงการยอมตนเองต่ออีกบุคคลหนึ่ง

“คำกรีกสำหรับการงานมีที่มาจากทหารซึ่งเน้นถึงการอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของอีกบุคคลหนึ่ง คำนี้ไม่ได้หมายถึงการงานแบบถูกบังคับ ตรงกันข้าม มันเป็นการงานแบบสมัครใจต่อสิทธิอำนาจที่เหมาะสม ดังนั้นดูเหมือนเปาโลจะกล่าวว่าภรรยาควรวางตัวของพวกเขาเองอย่างสมัครใจภายใต้สิทธิอำนาจของสามีของพวกเขา”³¹¹

“ความเท่าเทียมของคุณค่าไม่ใช่อัตลักษณ์ของบทบาท”³¹²

เราดำเนินชีวิตในจักรวาลที่มีระเบียบ ที่ซึ่งมีสิทธิอำนาจและการงานต่อสิทธิอำนาจในทุกๆที่ (เปรียบเทียบ รม. 13:1) ดังนั้น ความสัมพันธ์แบบสิทธิอำนาจและการงานก็เป็นธรรมชาติและจำเป็นต่อการรักษาระเบียบ พระเจ้ามีสิทธิอำนาจเหนือมนุษย์ (ยก. 4:5) มนุษย์มีสิทธิอำนาจเหนือธรรมชาติ (ปฐม. 1:28) บรรดาสามีมีสิทธิอำนาจเหนือภรรยาของพวกเขา (อฟ. 5:22) พ่อแม่มีสิทธิอำนาจเหนือลูกๆของพวกเขา (อฟ. 6:1) บรรดาผู้ปกครองมีสิทธิอำนาจเหนือบรรดาผู้ที่พวกเขาปกครอง (1 ปต. 2:13-14) นายจ้างมีสิทธิอำนาจเหนือลูกจ้างของพวกเขา (1 ปต. 2:18) ผู้นำฝ่ายวิญญาณมีสิทธิอำนาจเหนือบรรดาผู้ที่พวกเขานำในฝ่ายวิญญาณ (1 ปต. 5:2)

การจําานนหมายถึง การจัดการอย่างสมัครใจที่จะเติมเต็มรูปแบบที่ก่อให้เกิดความสมบูรณ์ คำว่า “สนับสนุน” เป็นคำเหมือนที่ดีสำหรับแนวคิดรวบยอดตามพระคัมภีร์ของ “จําานน” ภรรยาจําานนต่อสามีของเธอเมื่อเธอ “จัดการ” ตัวเธอเองอย่างสมัครใจเพื่อว่าเธอสามารถทำให้สามีของเธอสมบูรณ์ได้ ตัวอย่างที่ดีของสิ่งนี้ก็ถูกอธิบายโดยการร่วมมือของเธอกับเขา เมื่อพวกเขาวิ่งแข่งสามขา พวกเขาจะต้องทำงานร่วมกันเพื่อจะสำเร็จ การจําานนนั้นจําเป็นสำหรับการบรรลุความเป็นหนึ่งในชีวิตสมรส³¹³

การจําานนเกี่ยวข้องกับความรักที่มอบให้อย่างหนึ่ง มันเริ่มต้นด้วยท่าทีแห่งการมอบตนเองแก่พระเจ้า จุดจุดจ่อของชีวิตต้องอยู่ที่พระเยซูคริสต์ ความสามารถที่จะจําานนมาจากพระองค์ (เปรียบเทียบ 1 ปด. 2:24) พระองค์ทรงเป็นเหมือนสายเคเบิลที่ช่วยให้สะพานแขวนทำตามจุดประสงค์ของมันได้ ประการที่สอง การจําานนเรียกร้องอุปนิสัยที่มีความนบถื่อ (เปรียบเทียบ 1 ปด. 3:1-2) สิ่งนี้ตัดโอกาสการขี้น การขี้นก็คล้ายกับการมีเปิดที่จิกคุณจนถึงตาย ประการที่สาม การจําานนหมายถึงการพัฒนาคุณลักษณะในทางธรรม (เปรียบเทียบ 1 ปด. 3:3-5) ประการที่สี่ การจําานนเกี่ยวข้องกับการทำสิ่งที่ถูกต้อง (เปรียบเทียบ 1 ปด. 3:6) การจําานนไม่ควรขยายไปสู่การมีส่วนร่วมในการประพฤติที่ตรงกันข้ามกับพระคัมภีร์ ความรักที่มอบให้ของคริสเตียนทุกคนก็คือที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า³¹⁴

5:23

เหตุผลสำหรับการจําานนที่เต็มใจของภรรยาก็คือว่าพระเจ้าได้ตั้งภรรยาไว้ในตำแหน่งภายใต้สิทธิอำนาจของสามีของพวกเขา (เปรียบเทียบ 1 คร. 11:12) ในทำนองเดียวกัน พระองค์ได้เลือกที่จะตั้งพระเยซูคริสต์ไว้ในสิทธิอำนาจเหนือ (ในฐานะ “ศีรษะของ”) คริสตจักร ยิ่งกว่านั้น พระเยซูคริสต์ทรงเป็น “พระผู้ช่วยให้รอดของคริสตจักร (พระกาย)” อย่างที่คล้ายกัน สามีก็เป็นผู้ช่วยกู้ (ผู้ปกป้อง) แห่งภรรยาของเขา อย่างเพิ่มเติมแล้ว ความเป็นหัวหน้าของสามีเกี่ยวข้องกับการรัก การรับใช้ การเอาใจใส่ และการนำภรรยาของเขา สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ต่าง ๆ ทั้งหมดที่พระเยซูคริสต์ทรงทำเพื่อคริสตจักร

“ที่จะกล่าวในแง่ของความเท่าเทียมกันทางหน้าที่สำหรับสามีและภรรยาที่จัดคุณสมบัติที่เสริมกันของความสัมพันธ์อย่างผิดพลาดและหักล้างการเปรียบเทียบพระคริสต์และคริสตจักรผู้ซึ่งไม่เท่าเทียมกันในหน้าที่”³¹⁵

การเป็นผู้นำควรเกี่ยวข้องกับการตระหนักว่าพระเจ้าได้ตั้งสามิไว้ในตำแหน่งแห่งความ
รับผิดชอบ สามิครอบครองบทบาทของเขาโดยการแต่งตั้งของพระเจ้า การรับเอาบทบาท
นี้ก็ไม่ได้หมายถึงว่าสามิต้องกระทำความรับผิดชอบของเขาทั้งหมดอย่างสมบูรณ์แบบ
เนื่องจากว่านั่นจะเป็นไปไม่ได้ มันหมายถึงว่า เขาต้องเสนอรายงานต่อพระเจ้าสำหรับ
ภรรยาและลูกๆของเขา แม้ว่าเอวาได้กินผลไม้ก่อน พระเจ้าได้เข้าหาอาดัมก่อนเพื่อจะถาม
เขาเกี่ยวกับสิ่งที่เขาและเอวาได้ทำไป (ปฐมก. 3:9) การเป็นผู้นำของสามิทำให้การงานของ
ภรรยามีเหตุผล มันเรียกร้องการทำการริเริ่ม ความสัตย์สุจริต และการปรนนิบัติภรรยา
(นั่นคือ การทำให้ภรรยาของบรรดาผู้ที่ติดตามนั้นเบา จงเปรียบเทียบ มธ. 11:28-30; มก.
10:42-45) การเป็นผู้นำเกี่ยวข้องกับการจัดการบ้าน ไม่ใช่ควบคุมมันอีกด้วย ผู้จัดการที่ดี
ก็สร้างสภาพแวดล้อมที่ซึ่งแต่ละบุคคลสามารถบรรลุศักยภาพที่สูงที่สุดของเขาและของเธอ
ได้ พ่อที่มีความรับผิดชอบทำให้ลูกๆของเขาอยู่ภายใต้การควบคุมอีกด้วย (1 ทธ. 3:4)
การนำเป็นหนึ่งในความรับผิดชอบหลักของสามิในชีวิตสมรส³¹⁶

“บรรดาผู้ที่ยุ่งอยู่กับการบ่อนทำลายความบริสุทธิ์ของชีวิตสมรสก็เป็นศัตรูที่แย่
ที่สุดของความสงบสุข [สิ่งดีของส่วนรวม] ความละเมิดมิได้ของมันไม่ใช่คำถาม
ที่จะถูกตั้งขึ้นบนฐานของความสะดวก ศิลามุมเอกของสังคมอยู่ในภาวะเสี่ยงใน
เรื่องนั้น”³¹⁷

5:24 ข้อนี้ก็ดำเนินการเปรียบเทียบต่อไป การงานเป็นการตอบสนองที่เหมาะสมต่อสิทธิ
อำนาจที่ได้ระบุไว้อย่างสิทธิ์ขาด ทั้งในความสัมพันธ์แบบคริสตจักรและพระคริสต์และ
ในความสัมพันธ์แบบภรรยาและสามิ³¹⁸ “ในทุกสิ่ง” หมายถึงในทุกสิ่งภายในความสัมพันธ์
แบบภรรยาและสามิ ซึ่งเป็นบริบทภายในที่อัครทูตนี้ได้กล่าวถึง บางทีเปาโลไม่ได้หมายถึง
ในทุกสิ่งอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากว่าภรรยามีความรับผิดชอบที่สูงกว่าที่จะเชื่อฟังองค์พระผู้
เป็นเจ้า เมื่อเธอเผชิญหน้ากับสิทธิอำนาจที่ขัดแย้งกัน คือองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยทางพระ
วณะของพระองค์นั้นกำลังบอกให้เธอทำสิ่งหนึ่งและสามิของเธอกำลังบอกให้เธอทำสิ่งที่
ตรงกันข้าม เธอควรเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า³¹⁹

“พระคัมภีร์เป็นคำแนะนำสำหรับความเชื่อและชีวิตในครอบครัวคริสเตียน สิทธิ
อำนาจของสามิในครอบครัวก็ได้รับมา ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า สิทธิอำนาจ
ของเขาก็มาจากพระเจ้า ดังนั้น เขาต้องงานต่อพระคัมภีร์ในทุกสิ่งที่เขาทำ และ

ไม่มีเสรีภาพที่จะนำพาครอบครัวของเขาไปในทางต่างๆ ที่ขัดแย้งกับพระคัมภีร์ เขาควรที่ทำอย่างนั้นอย่างชัดเจน สมาชิกแต่ละคนต้องติดตามพระเจ้าก่อนมนุษย์ ตัวอย่างของบาปที่เต็มใจของสัปไฟราและการเสนอรายงานส่วนตัวของเธอก็ทำให้ สิ่งนี้ชัดเจน (กจ. 5:9)”³²⁰

แล้วเกี่ยวกับภรรยาที่เป็นคริสเตียนผู้ซึ่งสามีที่ยังไม่ได้รับความรอดนั้นทุบัติหรือกระทำทารุณต่อเธอล่ะ? เธอจะต้องจำนนต่อเขาในทุกสิ่งไหม? เปโตรได้กล่าวถึงสถานการณ์ เช่นนั้นใน 1 ปต. 3:1-3 และสั่งให้บรรดาภรรยาในสถานการณ์เหล่านั้นที่จะ “จำนน” ท่าน ไม่ได้เพิ่ม “ในทุกสิ่ง” ข้าพเจ้าจะแนะนำให้ผู้หญิงเช่นนั้นที่จะรักษาทำที่ที่จำนนไว้ แต่ที่จะใช้มาตรการเพื่อจะปกป้องตัวเองจากอันตราย ในการสั่งการจำนน ไม่ว่าจะเปาโลหรือ เปโตรก็ได้กล่าวว่าการระยาต้องจำนนต่อสถานการณ์ต่างๆ ที่ซึ่งพวกเขาอยู่ในอันตราย พวกเขาทั้งสองต้องการให้พวกเขาที่จะจำนนต่อสามีของพวกเขาในฐานะหัวหน้าที่ได้รับ การแต่งตั้งของพระเจ้าเหนือพวกเขา พวกเขาอัครทูตได้จัดการกับหลักการต่างๆ แบบพื้นฐาน ที่ผู้เชื่อควรถือรักษา ไม่ใช่สถานการณ์ต่างๆ ทั้งหมดที่เป็นไปได้ที่อาจเกิดขึ้น

“การเพิ่มเติมสุดท้ายในทุกสิ่งดูเหมือนจะมากกว่าที่จะสามารถเป็นที่ยอมรับได้ใน สถานะจุดประสงค์ของพระเจ้า โดยชนรุ่นปัจจุบันนี้พร้อมกับการเน้นของมันที่ ความเป็นอิสระของความเป็นผู้หญิง และตำแหน่งของผู้หญิงนอกบ้านในทุก ขอบเขตของชีวิตที่ผู้ชายควบคุม ผู้หญิงไม่มีสิทธิ์เท่าเทียมกับผู้ชายต่อความตั้งใจ ของตนเองหรือ? ผู้หญิงที่ได้แต่งงานไม่อาจทำให้ตัวเองมีอาชีพเช่นเดียวกับ สามีของเธอหรือ? คำตอบที่พันธสัญญาใหม่จะให้ก็คือว่าเธอสามารถทำอย่างนั้น ได้ ซึ่งได้จัดเตรียมว่ามันไม่ได้หมายถึงการเสียดสีของรูปแบบของพระเจ้า สำหรับชีวิตครอบครัว สำหรับความสัมพันธ์ทางครอบครัวและสำหรับชุมชนของ คริสเตียนทั้งหมด เธออาจเต็มเต็มหน้าที่ใดก็ตามและความรับผิดชอบใดก็ตามใน สังคมได้ แต่ถ้าเธอได้ยอมรับความรับผิดชอบของชีวิตสมรสและของครอบครัว ต่อพระพักตร์พระเจ้านั้น สิ่งเหล่านี้ต้องเป็นความห่วงใยแรกของเธอและสิ่งนี้ถูก แสดงออกที่นี้ในแง่ของความสัมพันธ์ของเธอกับสามีของเธอในฐานะหัวหน้าของ ครอบครัว”³²¹

5:25

ในโลกกรีก-โรมันที่ซึ่งเปาโลได้มีชีวิตอยู่นั้น ผู้คนได้ตระหนักว่าภรรยามีความรับผิดชอบบางอย่างต่อสามีของพวกเขา แต่ไม่ใช่ในทางกลับกัน³²² เปาโลได้สรุปหน้าที่ของภรรยาว่าเป็นการจําานและหน้าที่ของสามีว่าเป็นความรัก คำที่ท่านใช้สำหรับ “ความรัก” (*อาภาพาเท่*) หมายถึงมากกว่าความรักใคร่ทางเพศ (*อีรอส*) หรือแม้กระทั่งความรักใคร่ทางครอบครัว (*ฟีเลีย*) มันหมายถึงการแสวงหาสิ่งดีสูงสุดเพื่ออีกบุคคลหนึ่ง (เปรียบเทียบ 2:4) สามีจะต้องรักภรรยาของพวกเขาในแนวทางอย่างเดียวกันที่พระคริสต์ได้รักคริสตจักร ขอบเขตที่ซึ่งพระองค์ได้ไปเพื่อสวัสดิภาพของคริสตจักร คือการสละพระองค์เองในความตายเพื่อจะจัดเตรียมความรอดสำหรับคริสตจักร (เปรียบเทียบ ข้อ 2; ฟป. 2:5-11) พระองค์ได้สละสิทธิ์ต่างๆ ของพระองค์ กระนั้นก็ได้รักษาความรับผิดชอบต่างๆ ของพระองค์ไว้ แนวคิดรวบยอดของพระคัมภีร์เกี่ยวกับสิทธิอำนาจเน้นถึงความรับผิดชอบไม่ใช่การใช้อำนาจคดี

“ความรัก” เรียกร้องท่าทีของการยอมรับที่ไม่มีเงื่อนไขต่อบุคคลที่ไม่สมบูรณ์แบบ ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับภาระกระทำของเธอ แต่ขึ้นอยู่กับคุณค่าอันแท้จริงในฐานะของขวัญจากพระเจ้าที่มีต่อสามีของเธอ การแสดงความรู้สึกเป็นคำพูดของการยอมรับนี้ก็เป็นส่วนของการรัก

ภาพการ์ตูนของคู่สมรสอาวูโสคู่หนึ่งที่นั่งบนระเบียงของบ้านในนิวอิงแลนด์ของพวกเขาก็พรรณนาถึงปัญหา สามีกำลังกล่าวว่า “ซาราห์ บางครั้งเมื่อผมคิดว่าคุณมีความหมายมากต่อผมเพียงไรนั้น ผมแทบจะไม่สามารถกันไว้จากการบอกคุณอย่างนั้นได้” เขาจำเป็นต้องนึกถึงความยินดีของการแสดงออกถึงความรักของเขาอีก

ความรักเรียกร้องการกระทำที่เสียสละอีกด้วย มันเกี่ยวข้องกับการทำบางสิ่งที่เจาะจง คือการตั้งความจําเป็นของภรรยาไว้ก่อนความจําเป็นของตัวเอง เช่น การทำบางสิ่งเพื่อเธอที่เธอเกลียดที่จะทำ มันเกี่ยวข้องกับการปฏิเสธตนเองอีกด้วย เช่น การสละบางสิ่งที่เขายินดีที่จะทำ ในการที่จะทำบางสิ่งที่ชอบที่จะทำ ความรักประเภทนี้เกิดจากการอุทิศตนแห่งความตั้งใจ ไม่ใช่แค่ความรู้สึกที่ผ่านไป

ผู้คนที่แตกต่างรู้สึกได้รับความรักในฐานะผลลัพธ์ของการได้รับการแสดงออกที่แตกต่างของความรัก การให้ถ้อยคำแห่งการรับรองก็สื่อสารความรักต่อบางคนอย่างมีประสิทธิภาพ

การให้เวลาที่มีคุณค่าก็ให้ความรักแก่คนอื่นๆ การให้ของขวัญ การให้การกระทำแห่งการปรนนิบัติ หรือการให้การสัมผัสทางกายก็สื่อสารความรักต่อคนอื่นๆ³²³ สามิผู้ซึ่งปรารถนาที่จะทำให้ภรรยาของเขารู้สึกได้รับความรักควรค้นพบว่าอันไหนของการแสดงออกของความรักเหล่านี้สื่อสารความรักของเขาต่อภรรยาของเขามากที่สุด

5:26 จุดประสงค์ที่พระเยซูคริสต์ได้มีในความคิดเมื่อพระองค์ได้เสียดสละพระองค์เองเพื่อเจ้าสาวของพระองค์ ซึ่งก็คือคริสตจักรก็เพื่อจะแยกเธอไว้ (“ชำระให้บริสุทธิ์” ทำให้เธอบริสุทธิ์) เพื่อพระองค์เองในฐานะคนของพระองค์ตลอดไป (เปรียบเทียบ ฮบ. 2:11; 10:10, 14; 13:12)³²⁴ ตามเหตุผลแล้ว การชำระมาก่อนการแยกไว้แต่ในความเป็นจริง สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นพร้อมกันเมื่อบุคคลหนึ่งวางใจในพระคริสต์ การชำระ (“การชำระด้วยน้ำ”) ที่นี้เป็นฝ่ายวิญญาณ (“ด้วยพระวจนะ”) มากกว่าทางกายภาพ พระวจนะของพระเจ้า “ชำระ” เราในแง่ที่ว่าเมื่อเราเชื่อข่าวประเสริฐ พระวจนะก็ชำระบาปต่างๆของเราไปอย่างที่น่าชำระดินออกไป (เปรียบเทียบ ทต. 3:5; 1 คร. 6:11) ดังนั้นการชำระเป็นการเปรียบเทียบที่ดีสำหรับการไถ่³²⁵ พระวจนะเป็นเครื่องมืออีกด้วยที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ใช้เพื่อชำระ คริสเตียนวันต่อวัน³²⁶

5:27 จุดประสงค์สูงสุดของพระเยซูคริสต์ในการให้พระองค์เพื่อคริสตจักรคืออะไร (ข้อ 25)? เพื่อจะ “นำเสนอ” คริสตจักร “ต่อพระองค์เอง...ในสง่าราศีทั้งสิ้นของคริสตจักร ในชั้นปลาย นั่นคือ “ปราศจาก” คำหิ (จุดด่างพร้อย) ใดๆ ผลลัพธ์ต่างๆของบาป (“ริ้วรอย”) หรือสิ่งใดก็ตามที่จะลดสง่าราศีของคริสตจักร ในเชิงบวกแล้ว ในที่สุดพระเจ้าจะนำเสนอคริสตจักรต่อพระบุตรของพระองค์ในฐานะของพระองค์เท่านั้นและปราศจากคำหิ (เปรียบเทียบ 1:4) สิ่งนี้จะเกิดขึ้น ณ การรับขึ้นไป เมื่อคริสเตียนทุกคนจะประสบการทำให้บริสุทธิ์อย่างเต็มที่ (นั่นคือ การได้รับศักดิ์ศรี) และจะร่วมกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตลอดไป (เปรียบเทียบ 2 คร. 11:2)

“คำหิถูกก่อให้เกิดขึ้นโดยความสกปรกภายนอก ส่วนริ้วรอยถูกก่อให้เกิดขึ้นโดยความน่าเบื่อภายใน”³²⁷

“งานแห่งความรักของพระคริสต์เพื่อเห็นแก่คริสตจักรก็เป็นสามอย่างคือ อดีต ปัจจุบัน และอนาคต (1) เพราะความรักนั้นพระองค์ได้ให้พระองค์เองเพื่อจะไถ่

คริสตจักร (ข้อ 25) (2) ในความรักนั้น พระองค์กำลังชำระคริสตจักรให้บริสุทธิ์ (ข้อ 26) และ (3) เพื่อรางวัลแห่งการเสียดสละของพระองค์และงานแห่งความรัก พระองค์จะนำเสนอคริสตจักรต่อพระองค์ในความสัมพันธ์แบบที่ไร้ตำหนิ ซึ่งก็คือ ‘ไข่มุกเม็ดหนึ่งแห่งราคาที่ยิ่งใหญ่’ (ข้อ 27; มธ. 13:46)”³²⁸

5:28 ข้อนี้และสองข้อที่ติดตามมาก็ประยุกต์ใช้ความจริงที่ได้กล่าวไว้ในข้อ 25-27 เนื่องจากว่า ในชีวิตสมรสนั้น คนสองคนกลายมาเป็นเนื้อเดียวกัน (ปฐมก. 2:24) ในแง่เปรียบเทียบนั้น ภรรยาของสามีก็กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายของเขาเอง³²⁹ ดังนั้น “สามี” ควร “รัก” และปฏิบัติต่อ “ภรรยาของพวกเขาเอง” อย่างที่พวกเขารักและปฏิบัติต่อ “ร่างกายของพวกเขาเอง” (เปรียบเทียบ ลนต. 19:18)

“อย่างที่เขาไม่ได้คิดเกี่ยวกับการรักตัวเขาเองเพราะว่ามันเป็นธรรมชาติ ดังนั้นความรักของสามีต่อภรรยาของเขาควรเป็นบางสิ่งที่เป็นธรรมชาติอย่างกับการรักตัวเขาเอง”³³⁰

นักอรรถาธิบายบางคนได้แปล “เช่น” ไปสู่ “เป็น” ที่นี้ในข้อ 33³³¹ การแปลแบบนี้ทำให้ความเข้าใจถึงส่วนแรกของข้อ 29 ง่ายขึ้น

“ดังนั้น สามีซึ่งเป็นหัวหน้าจะต้องรักภรรยาของเขาว่าเป็นร่างกายของเขา อย่างที่พระคริสต์ได้รักคริสตจักรที่ก่อตั้งพระกายของพระองค์”³³²

5:29-30 ความจริงที่ว่าไม่มีบุคคลธรรมดาคนใด “เคยเกลียดร่างกาย (เนื้อหนัง) ของเขาเอง” นั่นก็ชัดเจน เพราะว่าทุกคนที่มีจิตปกติก็รักษาร่างกายทางกายภาพของเขา แนวคิดที่ว่าเราทุกคนจะต้องเรียนรู้ที่จะรักตัวเราเอง ซึ่งนักจิตวิทยาบางคนเน้นนั้นก็แปลกต่อความคิดของอัครทูตเปาโลที่นี้ ในทำนองเดียวกัน พระคริสต์เลี้ยงดูและเอาใจใส่พระกายของพระองค์ [เอง] ซึ่งก็คือ “คริสตจักร” ความหมายโดยนัยที่ชัดเจนก็คือว่า เหมือนกับพระคริสต์นั้น สามีควรเอาใจใส่ภรรยาของพวกเขา เนื่องจากว่าภรรยาเป็น “อวัยวะ” ของร่างกายของเขาเอง บางทีเปาโลได้มีความคิดที่นี้ถึงความเป็นจริงที่ว่า เขาได้ถูกนำมาจากสี่ข้างของอาดัม และในแง่ที่นี้เป็นส่วนหนึ่งของร่างกายของเขาเอง

“การบำรุงเลี้ยง” เกี่ยวข้องกับการจัดเตรียมความมั่นคงให้ “การทูลถนอม” เกี่ยวข้องกับการปกป้องโดยการเฝ้าดูและเอาใจใส่ นี่คือความจำเป็นพื้นฐานอื่นๆที่ภรรยาส่วนใหญ่รู้สึก พวกเขาจำเป็นต้องรู้สึกเป็นที่ต้องการ ที่จะให้สามีของพวกเขายอมรับความเท่าเทียมของพวกเขา ที่จะรู้สึกมั่นคง และที่จะรู้สึกเติมเต็ม พวกเขาจำเป็นที่จะชื่นชมเพศโดยปราศจากการรู้สึกว่าเป็นสิ่งของ ที่จะมีลูกและรักลูกพร้อมกับสามีของพวกเขา และที่จะชื่นชมความเป็นเพื่อนกับสามีของพวกเขา³³³

“ไม่มีคำตักเตือนใดต่อสามีที่ได้สวนทางทางวัฒนธรรมต่อคนโรมัน คนกรีกหรือคนยิว แทนที่จะเป็นผู้ปกครองของครอบครัว เขาจะต้องเป็นผู้รับใช้ พันธะของสามีไปไกลกว่าการสัจซื่อทางเพศต่อภรรยาของเขา และไม่มีการสอนในที่ไหนๆในงานเขียนของโรมัน ของกรีกหรือของยิวที่การแก้ไขต่อปัญหาของความไม่เป็นเอกภาพภายในชีวิตสมรสได้ถูกกล่าวถึง แทนที่จะจดจ่อที่สิทธิ์ของสามีและภรรยา แทนที่จะจัดเตรียมเครื่องกระตุ้นทางการเงินเพื่อส่งเสริมชีวิตสมรส เปาโลได้ขับเคลื่อนไปสู่หัวใจของเอกภาพทางการสมรสโดยการนำเสนอการเสียดสีของพระคริสต์ที่บนกางเขนในฐานะต้นแบบสำหรับความสัมพันธ์ของสามีต่อภรรยา”³³⁴

5:31

อาดัมได้ยอมรับว่าเอวาเป็นส่วนหนึ่งของเขาเอง: “นี่แหละกระดูกจากกระดูกของเรา เนื้อจากเนื้อของเรา” (ปฐมก. 2:23) เมื่อผู้ชายและผู้หญิงรวมกันในการสมรส พวกเขาก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของกันและกัน (“เนื้อเดียวกัน”) คือ ในเอกภาพที่ใกล้ชิดมากเท่ากับเอกภาพที่ได้เกิดขึ้นก่อนที่พระเจ้าได้แยกเอวา (เมื่อพระองค์ได้สร้างเธอ) จากอาดัมทางกายภาพ พระคัมภีร์ถือว่าการผูกพันนี้เป็นพื้นฐานมากกว่า ผูกพันมากกว่า และถาวรมากกว่าการผูกพันใดๆที่รวมมนุษย์สองคนใดๆรวมถึงพ่อแม่และลูก³³⁵ โดยบางส่วนแล้ว มันก็เนื่องจากรูมมองที่สูงส่งของชีวิตสมรสที่คริสตศาสนาได้ถือจุดยืนที่หนักแน่นทางธรรมเนียม ไม่ใช่เพื่อการสมรสที่เล็กไม่ได้เท่านั้น แต่เพื่อต่อต้านการมีสามีหรือภรรยาหลายคนในขณะเดียวกัน การล่วงประเวณีและการหย่าร้าง

“ข้อความนี้จากเรื่องราวการทรงสร้างเป็นข้อความที่ลึกซึ้งและเป็นพื้นฐานมากที่สุดที่สุดในพระคัมภีร์ที่เชื่อมโยงกับแผนการของพระเจ้าสำหรับชีวิตสมรส”³³⁶

5:32

“ความล้าลึกนี้ที่ถูกกล่าวถึงคือความจริงที่ถูกปิดซ่อนไว้ก่อนหน้านี้แต่ตอนนี้ได้ถูกนำมาสู่ความสว่าง ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างสามีและภรรยาของเขาเป็นความสัมพันธ์อย่างเดียวกันที่เกิดขึ้นระหว่างพระคริสต์และคริสตจักรของพระองค์ คริสตจักรมีความผูกพันที่ใกล้ชิดกับพระคริสต์ทางฝ่ายวิญญาณมากเท่ากับการที่ภรรยามีกับสามีของเธอทางฝ่ายวิญญาณ เปาโลได้เปิดเผยว่าปฐมกาล 2:24 มีความจริงที่ลึกซึ้งมากกว่าที่ผู้คนได้ตระหนักก่อนหน้านี้ ความล้าลึกนั้น “ยิ่งใหญ่” เพราะว่ามันมีความหมายโดยนัยต่างๆที่แผ่ไปไกลบางที่เปาโลได้หมายถึงว่ามัน “ยิ่งใหญ่” เพราะว่าพระพรของ “ความล้าลึก” นี้เป็นที่รู้จักต่อผู้เชื่อเท่านั้น คือ บรรดาผู้ที่ชื่นชมการรวมกันกับพระคริสต์³³⁷

หนึ่งในจุดประสงค์ของชีวิตสมรสก็คือที่จะแสดงแบบความสัมพันธ์ของพระเยซูคริสต์กับคริสตจักร พระองค์ทรงนำ รักและปรนนิบัติคริสตจักร คริสตจักรจำนนต่ออย่างนับถือ และอยู่ภายใต้พระองค์ เมื่อสามีและภรรยาบรรลุความรับผิดชอบเหล่านี้ต่อกันและกัน ชีวิตสมรสของพวกเขาก็แสดงแบบความสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์และเจ้าสาวของพระองค์

5:33

แม้ว่าผู้อ่านดั้งเดิมของเปาโลไม่ได้เข้าใจความสำคัญของความสัมพันธ์ที่สนิทของพระคริสต์กับคริสตจักร สามีที่เป็นคริสเตียน “แต่ละคน” (คำกรีก *ฮูมิส ฮอย กาซ เฮนา* ทีละคน) ก็มีความรับผิดชอบที่จะรักภรรยาของเขาเอง...เหมือนรักตัวเขาเอง” ในทำนองเดียวกัน “ภรรยา” ที่เป็นคริสเตียน “ทุกคน” (วลีกรีกอย่างเดียวกัน ทีละคน) ควร “นับถือ” (คำกรีก *โพบะไท* ยำเกรง ความเคารพ) “สามีของเธอ” (ข้อ 21-22) เปาโลไม่ได้แนะนำให้ภรรยาที่จะนับถือสามีของพวกเขาเพราะว่าการจำนนเป็นการแสดงออกหลักของความรักที่พระเจ้าเรียกกร้อง ถ้าสามีรักภรรยาของเขาในแนวทางที่พระคริสต์สำแดงความรักของพระองค์สำหรับคริสตจักร โดยธรรมชาติแล้ว ภรรยาจะ “นับถือ” (ยำเกรง) และรักสามีของเธอเนื่องจากเหตุนี้

การนับถือหมายถึง การยกย่องอีกบุคคลหนึ่งอย่างสมัครใจเพื่อความเคารพ การปฏิบัติ และการเชื่อฟังที่พิเศษ มันเกี่ยวข้องกับมีการคิดพิจารณาถึงความรับผิดชอบและความจำเป็นต่างๆของเขา และการอธิษฐานเพื่อเขา ถ้อยคำแห่งการหนุนใจที่มีจุดจจจ่อทางบวก และเสริมสร้างเขาก็แสดงถึงการนับถือสำหรับสามี เหมือนกับการทำสิ่งต่างๆที่ทำให้เขาโปรดปราน

บางที่ผู้ชายส่วนใหญ่มีภาพลักษณ์แห่งตนที่แย่³³⁸ ผู้ชายต้องมี “การนับถือ” จากภรรยาของเขาเพื่อจะรู้สึกประสบความสำเร็จในฐานะผู้ชาย³³⁹

หน้าที่ของบุตร 6:1-3

ความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่เป็นพื้นฐานอันถัดไปที่ต้องการการกระทบ โดยการเติมเต็มของพระวิญญาณ (5:15-21) คือความสัมพันธ์ระหว่างบุตรและบิดามารดา

6:1 บุตรแสดงออกถึงการจําานของพวกเขาโดยการเชื่อฟัง “บิดามารดา” ของพวกเขา (พหูพจน์ จงเปรียบเทียบ สภษ. 30:17) หนึ่งในลักษณะของ “สมัยจะสิ้นยุค” ก็คือว่าบุตรจะไม่เชื่อฟังบิดามารดาของพวกเขา (เปรียบเทียบ รม. 1:30; 2 ทธ. 3:2) ในองค์พระผู้เป็นเจ้าชาย “เชื่อฟัง” ไม่ใช่ “บิดามารดา” บุตรไม่ควรเชื่อฟังบิดามารดาของพวกเขาถ้าบิดามารดาของพวกเขาบอกให้พวกเขาที่จะไม่เชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า³⁴⁰

“ดังนั้น ถ้าพวกเขากระตุ้นให้เราที่จะละเมิดธรรมบัญญัติ เรามีสิทธิ์ที่สมบูรณ์ที่จะถือว่าพวกเขาไม่ใช่บิดามารดา แต่เป็นคนแปลกหน้าผู้ซึ่งกำลังพยายามที่จะนำเราไปจากการเชื่อฟังต่อพระบิดาแท้ของเรา ดังนั้นเราควรกระทำต่อเจ้าชาย เจ้านาย และผู้เหนือกว่าทุกประเภท”³⁴¹

ความรับผิดชอบหลักของบุตรก็มีต่อพระเจ้า อย่างที่เป็นจริงเกี่ยวกับภรรยาเช่นกัน การเชื่อฟัง “ถูกต้อง” (เหมาะสม ชอบธรรม) ในแง่ที่ว่ามันอยู่ในการสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับบุตร (เปรียบเทียบ กส. 3:20)

“ . . . มัน [การเชื่อฟังต่อบิดามารดา] มีรากฐานของมันในแก่นแท้ของความสัมพันธ์ที่มีอยู่ระหว่างบิดามารดาและบุตร ธรรมชาติอย่างมัน ในขณะที่พระคัมภีร์ชื่นชมมัน และพระบุตรของพระเจ้าเป็นตัวอย่างของมัน”³⁴²

บุตรควร “เชื่อฟัง” บิดามารดาของพวกเขาตราบเท่าที่พวกเขายังเป็นบุตรที่อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของบิดามารดาของพวกเขา เมื่อบุตรกลายมาเป็นผู้ใหญ่ เขาหรือเธอไม่ต้องเชื่อฟังบิดามารดาของเขาหรือของเธออีกต่อไป แต่ควรให้เกียรติแก่พวกเขา³⁴³

“ดังนั้นตรารบเท่าที่พวกเขาถูกถือว่าเป็นเด็กหรือผู้เยาว์ในวัฒนธรรมของพวกเขา พวกเขาควรเชื่อฟังบิดามารดาของพวกเขาต่อไป”³⁴⁴

6:2 แม้ว่าในฐานะคริสเตียน เราไม่ได้อยู่ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสอีกต่อไปนั้น (รม. 7:6; 10:4; และข้ออื่นๆ) เปาโลก็ได้อ้างพระบัญญัติข้อที่ห้า (อพย 20:12; ฉธบ. 5:16) เพื่อจะเน้นถึงความสำคัญของบุตรที่เชื่อฟังบิดามารดาของพวกเขา ท่านกล่าวซ้ำพระบัญญัติข้อนี้ว่าตอนนี้เป็นส่วนหนึ่งของธรรมเนียมปฏิบัติของพระคริสต์ การให้เกียรติ (ข้อ 2) เป็นแนวคิดรวบยอดที่ใหญ่กว่าการเชื่อฟัง (ข้อ 1) มันเกี่ยวข้องกับท่าทีที่เหมาะสมเช่นเดียวกับอุปนิสัยที่เหมาะสม³⁴⁵

“การให้เกียรติมันครอบคลุมทั้งหมดคือ การนับถือ ความเคารพ ความรัก และการเชื่อฟัง ซึ่งความสัมพันธ์ของบุตรต่อบิดามารดานั้นบ่งบอกไว้อย่างเต็มที่มาก”³⁴⁶

“พระบัญญัติข้อแรก” ในพระบัญญัติสิบประการ “ที่มีพระสัญญาไว้ด้วย” แท้จริงแล้วเป็นพระบัญญัติข้อที่สอง ไม่ใช่ข้อที่ห้า เป็นที่ชัดเจนว่า เปาโลได้หมายถึงว่า สำหรับบุตรนั้นพระบัญญัติข้อที่ห้าเป็นพระบัญญัติหลัก และมันประกอบด้วยพระสัญญา

6:3 เมื่อเปาโลได้กล่าวซ้ำพระสัญญาที่ได้เชื่อมโยงกับการเชื่อฟังพระบัญญัติข้อที่ห้านี้ ท่านได้พูดซ้ำมัน พระเจ้าได้สัญญาแก่บุตรชาวยิวที่เชื่อฟังผู้ซึ่งดำเนินชีวิตภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสถึง “ชีวิตที่ยืนยาว” ในแผ่นดินแห่งพระสัญญา (อพย. 20:12; ฉธบ. 5:16) เนื่องจากว่าพระองค์ไม่ได้สัญญาแผ่นดินที่เจาะจงแก่คริสเตียน เปาโลได้กล่าวพระสัญญาโดยทั่วไปมากกว่าที่อยู่เบื้องหลังพระสัญญาที่เจาะจง นั่นคือ ชีวิตทางกายภาพที่ยืนยาว “บนแผ่นดินโลก” ตามปกติแล้ว บุตรที่เชื่อฟังบิดามารดาของพวกเขาก็ลงท้ายด้วยการหลีกเลี่ยงอันตรายหลายอย่างที่จะทำให้ชีวิตของพวกเขาสั้นลง

หน้าที่ของบิดา 6:4

เปาโลได้กล่าวถึง “บิดา” เพราะว่าพวกเขาเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ได้รับการแต่งตั้งของพระเจ้าผู้ซึ่งความรับผิดชอบหลักสำหรับการเลี้ยงดูบุตรนั้นขึ้นอยู่กับพวกเขา เมื่อบิดาขาดหายไป ครอบครัว ตามปกติแล้ว มารดาก็รับเอาความรับผิดชอบนี้ ในสังคมกรีก-โรมัน สิทธิอำนาจของบิดาเหนือบุตรของเขานั้นก็เด็ดขาด

“แนวคิดนี้คงได้เป็นการปฏิบัติในสมัยของมัน ในจักรวรรดิโรมันศตวรรษแรก บิดาสามารถทำสิ่ง
ที่พวกเขาชอบได้อย่างมากในครอบครัวของพวกเขา พวกเขาสามารถแม้กระทั่งประหารสมาชิกใน
ครอบครัวได้...”³⁴⁷

คริสต์ศาสนาได้นับถือการคิดพิจารณาถึงความรู้สึกของบุตรในความรับผิดชอบของบิดามารดา

โดยพื้นฐานแล้ว คำสั่งนี้ห้ามการทำการเรียกร้องที่ไร้เหตุผลต่อบุตรในเส้นทางประจำวันแห่งชีวิตครอบครัว
“ชั่ว” (คำกรีก *พารอกไฮเซเต้*) หมายถึง แห่ (เปรียบเทียบ รม. 10:19; คส. 3:21) การชั่วแหย่สามารถทำให้
ความโกรธของบุตรพุ่งขึ้นโดยไม่จำเป็น (เปรียบเทียบ 4:31) การศึกษาบ่งบอกว่าองค์ประกอบที่ก่อให้เกิด
ความเดือดดาลในวัยรุ่นมากกว่าสิ่งอื่นก็คือการที่จะต้องเผชิญชีวิตโดยปราศจากคำแนะนำที่เพียงพอจากบิดา
มารดาของพวกเขา แทนที่การไม่เกี่ยวข้องในการเลี้ยงดูบุตร บิดาควรอยู่ที่นั่นเพื่อ “อบรมพวกเขา” และ
จัดเตรียมเพื่อความจำเป็นต่างๆทางกายภาพและฝ่ายวิญญาณ (ที่ไม่ใช่วัตถุ) ของบุตรของพวกเขา
(เปรียบเทียบ 5:29) “สั่งสอน” หรือ “ฝึกฝน” อ้างอิงถึงการแนะนำและการติสอนบุตร (เปรียบเทียบ 2 ทธ.
3:16; ฮบ. 12:8) “การแนะนำ” หมายถึง การแก้ไขโดยถ้อยคำจากปาก ซึ่งรวมถึงคำแนะนำและการหนุนใจ
(เปรียบเทียบ 1 คร. 10:11; ทต. 3:10) บิดาจะต้องทำทุกสิ่งนี้พร้อมกับ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ที่อยู่ ณ ศูนย์กลาง
แห่งความสัมพันธ์และการอบรม

“สิทธิอำนาจที่มีความรับผิดชอบไม่ใช่ใช้อำนาจ แต่ปรนนิบัติพร้อมกับมัน”³⁴⁸

“... ทุกวันนี้บิดามารดาจำนวนมากยอมความเสียหายที่ซ่อนเร้นโดยนโยบายของการไม่แทรกแซง
ซึ่งตามใจเด็กชนที่ทะเลาะของพวกเขามือหนึ่งถึงผู้ซึ่งความคะนองต่างๆก็ให้ความสนุกสนาน
ดังเช่นความประหลาดที่ไร้ความรับผิดชอบถึงผลที่ตามมาที่จริงจัง เพราะปราศจากการติสอน คน
เกรที่อ่อนเยาว์ซึ่งไม่ได้ถูกควบคุมเช่นนั้นบ่อยครั้งก็พัฒนาไปสู่บุคคลที่หัวแข็ง อารมณ์ร้าย
แสวงหาเพื่อตนเอง นำอันตรายมาสู่ชุมชนที่พวกเขาอาศัยอยู่และการดำเนินก็อยู่ที่ผู้อาวุโสที่เกี่ยวข้อง
ครั้นและปิดความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของพวกเขา”³⁴⁹

“มี “การติสอนจากองค์พระผู้เป็นเจ้า” ซึ่งเป็นความรับผิดชอบของบิดามารดา อย่างที่การเชื่อฟัง
‘ในองค์พระผู้เป็นเจ้า’ เป็นหน้าที่ของคุณ”³⁵⁰

หน้าที่ของทาส 6:5-8

ชุดทางสังคมอันที่สามที่เปาโลได้กล่าวถึงคือทาสและเจ้านาย (เปรียบเทียบ 1 คร. 7:17-24) ทาสส่วนใหญ่ได้รับใช้ในบ้านในสมัยของเปาโล ดังนั้นส่วนนี้เข้าได้กับอย่างดีกับสิ่งที่มาก่อนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางครอบครัวอื่นๆ นักศึกษาประวัติศาสตร์ของโรมบางคนได้ประเมินว่าประมาณหนึ่งในสามของประชากรในจักรวรรดิโรมัน ณ เวลานั้นเป็นทาสซึ่งมีประมาณ 60 ล้านคน³⁵¹ คนเหล่านี้หลายคนก็เป็นคริสเตียน คนกรีกและคนโรมันสมัยโบราณส่วนใหญ่ได้ถือว่าทาสนั้นเล็กกว่าเครื่องมือที่มีชีวิต³⁵²

“อริสโตเติลประกาศอย่างชัดเจนว่ามันไม่สามารถมีมิตรภาพระหว่างเจ้านายและทาสได้ เพราะเจ้านายและทาสไม่มีอะไรที่เหมือนกัน ‘เพราะว่าทาสเป็นเครื่องมือที่มีชีวิต อย่างที่เครื่องมือเป็นทาสที่ไม่มีชีวิต’ ทาสไม่มีอะไรดีกว่าและไม่มีสิทธิ์มากกว่าเครื่องมือ ในการเขียนเกี่ยวกับเกษตรกรรมนั้น วาร์โรได้แบ่งเครื่องมือทางการเกษตรออกเป็นสามประเภท คือ สิ่งที่มีปากเสียง สิ่งที่ไม่มีปากเสียง และสิ่งที่ใบ้ สิ่งที่มีปากเสียงประกอบด้วยทาส สิ่งที่ไม่มีปากเสียงคือวัวควาย และสิ่งที่ใบ้คือพาหนะ ทาสก็ไม่ดีไปกว่าสัตว์ผู้ที่ดูเหมือนว่าสามารถจะพูดได้ คาโตให้คำแนะนำแก่คนที่เข้าควบคุมฟาร์ม เขาต้องตรวจตรามันและทิ้งทุกสิ่งที่ล่วงพ้นงานของมัน ไปแล้ว และทาสที่ขราเช่นกันจะต้องถูกโยนลงบนกองเศษเล็กเศษน้อยเพื่อให้อุดอาหาร เมื่อทาสป่วยมันก็เป็นความฟุ่มเฟือยที่สุดที่จะให้อาหารที่ธรรมดาแก่เขา ทาสที่ขราและเจ็บป่วยเป็นแค่เครื่องมือที่แตกหักและไร้ประสิทธิภาพ”³⁵³

6:5 เปาโลได้เปรียบเทียบ “ผู้ที่เป็นนายฝ่ายโลก” กับ ผู้ที่เป็นนายฝ่ายวิญญาณ นั่นคือ พระเยซูคริสต์ ทาสที่เป็นคริสเตียนได้เป็นหน้การเชื่อฟังต่อผู้ที่เป็นนายฝ่ายโลกของพวกเขา การเชื่อฟังได้แสดงถึงการจำนนของพวกเขาต่อพระคริสต์ (เปรียบเทียบ 5:22)

“บุคคลหนึ่งผู้สึกว่าตนเองมีความหายนะ ถูกลดค่าต่ำลง และเล็กน้อยกว่าทรัพย์ ถูกผลักคั้นให้ทำงาน และมีแนวโน้ม ณ เวลาใดก็ตามที่จะถูกส่งไปยังตลาดและถูกขายในฐานะวัวหรือม้า สิ่งที่พุ่งขึ้นอะไรของความทุมเทหรือแรงจูงใจต่อการเชื่อฟังสามารถเกิดขึ้นภายในเขาได้อย่างแท้จริง?”³⁵⁴

“คริสต์ศาสนาไม่ได้นำเสนอการหลีกเลี่ยงหนีจากสถานการณ์ต่างๆ ให้แก่เรา แต่นำเสนอการพิชิตสถานการณ์ต่างๆ ให้แก่เรา”³⁵⁵

คุณสมบัติเจ็ดอย่างอธิบายถึงการเชื่อฟังที่เหมาะสม การปรนนิบัติจะต้องนำนับถือ (“ด้วยความยำเกรง จงเปรียบเทียบ 5:33) ประการที่สอง มันจะต้อง “ตัวสั้น” นั่นคือ ด้วย “การเอาใจใส่” ที่ทาสไม่ได้ทำความผิดพลาด ประการที่สาม มันจะต้องด้วย “ความจริงใจ” จาก “หัวใจ” โดยปราศจากความหน้าซื่อใจคดหรือความไม่ซื่อตรง ประการที่สี่ การปรนนิบัติควรเป็นเหมือนการทำ “แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า (พระคริสต์)”

6:6 ประการที่ห้า การปรนนิบัติจะต้องสม่ำเสมอ (“ไม่ใช่โดยแนวทางของการปรนนิบัติที่กระทำภายใต้การตรวจสอบเท่านั้น”) ไม่ว่าเจ้านายจะเฝ้าดูหรือไม่ เปาโลอาจมีความคิดถึงการงานที่ผู้เป็นนายไม่สามารถตรวจสอบได้ ประการที่หก มันจะต้องเกิดขึ้นจากแรงจูงใจที่เหมาะสม ไม่ใช่เพื่อจะทำให้ชอบใจคนเท่านั้น (“ในฐานะคนที่ทำให้คนพอใจ”) แต่สำคัญมากกว่าก็คือ ที่จะทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าพอพระทัย (“ในฐานะทาสของพระคริสต์”)

6:7 ประการที่เจ็ด ทาสควรมีทำที่ของ “ความปรารถนาดี” ต่อเจ้านายของเขาหรือของเธอ เขาควรปรนนิบัติเพื่อเห็นแก่สวัสดิภาพของเจ้านาย ความปรารถนาดีเช่นนั้น “ไม่ต้องรอที่จะถูกผลักดัน”³⁵⁶ การปรนนิบัติประเภทนี้จะต้องถูกกระทำ “เหมือนกับทำแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า” องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ที่ทาสที่เป็นคริสเตียนปรนนิบัติอย่างแท้จริง ไม่ใช่แค่ฝ่ายโลกเท่านั้น

6:8 เปาโลได้ย้ำเตือนทาสที่สัตย์ซื่อว่าพวกเขาจะได้รับบำเหน็จจากพระเยซูคริสต์ในอนาคต ไม่ว่าเจ้านายฝ่ายโลกของพวกเขาได้ยอมรับการปรนนิบัติที่ดีของพวกเขาหรือไม่ก็ตาม (“ผู้ใดกระทำความดีประการใด ผู้นั้นจะได้รับบำเหน็จอย่างนั้นจากองค์พระผู้เป็นเจ้าอีก”) บำเหน็จนี้จะมา ณ บัลลังก์ของพระคริสต์ถ้าไม่ใช่ก่อนหน้านี้

“เหมือนพระเยซูเอง เปาโลไม่ได้หลีกเลี่ยงจากการอ้างอิงถึงบำเหน็จ”³⁵⁷

หลักการนี้ของบำเหน็จสำหรับการปรนนิบัติที่สัตย์ซื่อก็ประยุกต์ใช้กับทุกคนผู้ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า “ไม่ว่าเขาจะเป็นทาสหรือเป็นไท”

“... แม้ว่าทาสจำนวนมากผู้ได้เข้ามาสู่คริสต์ศาสนาได้อาศัยอยู่ในความคิดของอัครทูตเปาโลขณะที่ท่านได้เขียนคำเหล่านี้ หลักการต่างๆของส่วนนี้ทั้งหมดก็ประยุกต์ใช้กับนายจ้างและลูกจ้างในทุกสมัยไม่ว่าในบ้าน ในธุรกิจหรือในรัฐ”³⁵⁸

หน้าที่ของเจ้านาย 6:9

“เจ้านาย” ควรแสวงหาที่จะทำให้หิ้งค์พระผู้เป็นเจ้าโปรดปรานในการปฏิบัติของพวกเขาต่อทาสของพวกเขาอย่างที่เขาพยายามที่จะทำให้พระคริสต์โปรดปรานขณะที่พวกเขาปรนนิบัติเจ้านายของพวกเขา พวกเขาไม่ควรขู่เข็ญเพราะว่าเจ้านายในสวรรค์ของเราไม่ได้ขู่เข็ญเรา “การขู่เข็ญ” หมายถึง การข่มขู่ที่รุนแรงพร้อมทั้งคำสัญญาถึง การลงโทษที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ใกล้เคียงมาถึง และดุเดือดหรือรุนแรง (เปรียบเทียบ กจ. 4:17, 29; 9:1) มันไปไกลกว่าการเตือนเฉยๆ สิ่งตรงกันข้ามของการขู่เข็ญคือการปฏิบัติที่กรุณา ยุติธรรมและเที่ยงธรรม (เปรียบเทียบ คส. 4:1; ยก. 5:4) เจ้านายควรจดจำไว้ดีกว่าเจ้านายในสวรรค์ของพวกเขาจะไม่สำแดงความลำเอียง (“ไม่มีความลำเอียงกับพระองค์”) ต่อพวกเขาเนื่องจากสถานะทางสังคมหรือเศรษฐกิจของพวกเขา พระองค์จะประเมินผลพวกเขาโดยมาตรฐานอย่างเดียวกันที่พวกเขาได้ใช้เพื่อตัดสินคนอื่นๆ (มธ. 7:1-5)

“นี่เป็นการขู่เข็ญที่สุภาพว่ยศทางโลกไม่มีความสัมพันธ์กันในสวรรค์”³⁵⁹

สต้อทท์ได้ระบุและอภิปรายถึงเหตุผลหลักสามประการที่เขาได้เชื่อว่าพวกอัครทูตไม่ได้กระตุ้นการเลิกทาสหนึ่ง คริสเตียนเป็นกลุ่มที่ไม่สำคัญในจักรวรรดิโรมันระหว่างศตวรรษแรก และได้อำนาจทางการเมืองประการที่สอง มันง่ายพอสมควรที่จะทำการเปลี่ยนผ่านจากการเป็นทาสไปสู่เสรีภาพ และมันมีแนวโน้มที่มากขึ้นสำหรับคนโรมันที่จะปล่อยพวกทาสของพวกเขาให้เป็นอิสระและแม้กระทั่งสถาปนาพวกเขาในการค้าหรืออาชีพ ประการที่สาม ณ เวลานี้ สถานะทางกฎหมายของทาสได้เริ่มต้นที่จะสละ และมันได้แสดงถึงสัญลักษณ์ของการปรับปรุงต่อไป³⁶⁰

“การประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ตอนนี้กับเวลาร่วมสมัยต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง เปาโลได้เขียนอย่างเจาะจงสำหรับสังคมที่ที่การเป็นทาสเป็นสถาบันที่ถูกกฎหมาย อย่างไรก็ตาม แน่ใจว่ามีหลักการบางอย่างจากพระคัมภีร์ตอนนี้ที่สามารถถูกประยุกต์ใช้กับความสัมพันธ์ระหว่างลูกจ้างและนายจ้างในสมัยปัจจุบัน โดยพื้นฐานแล้ว ลูกจ้างที่เป็นคริสเตียนควรปรนนิบัตินายจ้างของพวกเขาด้วยความยำเกรง ความขยัน ความสัตย์สุจริต และความปรารถนาดี และนายจ้างที่เป็นคริสเตียนควรปฏิบัติต่อลูกจ้างของพวกเขาด้วยความสัตย์สุจริตและความปรารถนาดีโดยปราศจากการขู่

เจ็ญ ทั้งลูกจ้างที่เป็นคริสเตียนและนายจ้างที่เป็นคริสเตียนต้องตระหนักเช่นกันว่าพวกเขามี
เจ้านายในสวรรค์ผู้ซึ่งพวกเขาจะต้องให้การสำหรับทำที่และการประพุดิของพวกเขา ยิ่งไปกว่า
นั้นอีก อุปนิสัยของทั้งสองฝ่ายควรเป็นพยานต่อผู้ไม่เชื่อผู้ซึ่งพวกเขาทำงานด้วย³⁶¹

วิลเลียม เวนบ์ไม่ได้เชื่อว่าการกระตุ้นเหล่านี้ประยุกต์ใช้กับความสัมพันธ์ระหว่างลูกจ้างและนายจ้าง³⁶²
เวนย์ กรูเดมได้ปฏิเสธ “การตีความแบบกลุ่มเคลื่อนไหวทางการไถ่” ของเวบ์เพราะเขาได้เชื่อว่าโดย
หลักการแล้วมันลบล้างสิทธิอำนาจทางศีลธรรมของพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด³⁶³ ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับการ
วิเคราะห์ของกรูเดม

ขณะที่เราทบทวนส่วนนี้ของหน้าที่ต่างๆ เราต้องย้ำเตือนตัวเองว่าผู้เชื่อที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ
เท่านั้นจะสามารถบรรลุสิ่งเหล่านั้นได้ (5:15-20) โดยพื้นฐานแล้ว สิ่งที่เขาได้กระตุ้นคือความถ่อมใจที่
แสดงออกถึงตัวมันเองในการจำนนที่มีความรักต่อคนอื่นๆ แทนที่การถือสิทธิ์ของตนเองที่โอ้อวด

ดังนั้น ก็สิ้นสุดคำสั่งของเปาโลเกี่ยวกับวิธีที่จะคริสเตียนจะดำเนินชีวิต (มีชีวิต 4:1-6:9) คือในเอกภาพ ใน
ความบริสุทธิ์ ในความรัก ในความสว่างและในปัญญา

ข. สงครามฝ่ายวิญญาณ 6:10-20

การที่ส่วนนี้แตกต่างจากส่วนทั้งห้าที่มาก่อนมันก็ชัดเจนจากความเป็นจริงสองประการ เปาโลได้แนะนำ
มันอย่างแตกต่างออกไป และการเน้นในมันก็อยู่ที่แหล่งของพระเจ้า ก่อนหน้านั้นเปาโลได้กระตุ้นการ
เสริมกำลังและการเติบโตของพระกายของพระคริสต์ (4:12, 16) ตอนนี้ท่านได้อธิบายถึงความจำเป็น
สำหรับสิ่งนี้ คริสตจักรทำสงครามกับศัตรูฝ่ายวิญญาณ เราไม่เพียงแต่ดำเนินเท่านั้น แต่เราทำสงครามอีก
ด้วย

“ความรับผิดชอบสองอย่างเหล่านี้ (บ้านและงานในด้านหนึ่งและสงครามฝ่ายวิญญาณอีกด้านหนึ่ง)
ก็ค่อนข้างแตกต่างจากกันและกัน สามิและภรรยา บิดามารดาและลูก เจ้านายและทาสก็เป็น
มนุษย์ที่มองเห็นได้ จับต้องได้ ส่วน ‘เทพผู้ครองและศักดิ์เทพ’ ที่ตั้งแนวรบต่อต้านเราก็คือปีศาจที่
มองไม่เห็น จับต้องไม่ได้”³⁶⁴

“ไม่ช้าก็เร็ว ผู้เชื่อทุกคนก็ค้นพบว่าชีวิตคริสเตียนเป็นสนามรบ ไม่ใช่สนามเด็กเล่น และที่ว่าเขา
เผชิญหน้ากับศัตรูผู้แข็งแกร่งกว่าเขาอย่างมากถ้าปราศจากองค์พระผู้เป็นเจ้า”³⁶⁵

“ภาพลักษณ์ของการต่อสู้ที่ใหญ่โตหรือการเผชิญหน้ากับความชั่วร้ายก็มีบ่อยในหนังสือนี้ แต่มันไป ถึงจุดสูงสุดของมันที่นี่ (1:19-23; 2:1-7; 4:7-10; 5:7-14, 17)”³⁶⁶

ตามหนังสือกิจการของอัครทูตและแหล่งอื่นๆ นั้น ก็มีจำนวนที่ผิดปกติของกิจกรรมของปีศาจในเมือง เอเฟซัส และเปาโลได้เผชิญหน้ากับมันเมื่อท่านได้รับใช้ที่นั่น (เปรียบเทียบ กจ. 19:13-20)³⁶⁷ ดังนั้น มันเหมาะสมที่ท่านได้กล่าวถึงหัวข้อนี้ในความยาวพอสมควรในจดหมายถึงชาวเอเฟซัส

6:10 “สุดท้ายนี้” หมายถึง “สำหรับส่วนที่เหลือ” และแนะนำสิ่งอื่นๆ ที่ผู้อ่านจะต้องทำ “จง เข้มแข็ง” เป็นคำสั่งเชิงรับหรือเป็นกลางในดัวบทกรีก บางทีมันหมายถึงทั้ง “ยอมให้องค์ พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะเสริมกำลังท่าน” (เชิงรับ) และ “เสริมกำลังตัวท่านเองในองค์พระผู้เป็น เจ้า” (เป็นกลาง จงเปรียบเทียบ 1 ซมอ. 30:6) เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของที่จัดเตรียมอำนาจ ในทั้งสองกรณี หัวข้อ “อำนาจ” ที่ได้ถูกแนะนำก่อนหน้านี้ในจดหมายฝากนี้ก็ปรากฏที่นี่ อีกครั้ง (เปรียบเทียบ 1:19-20; 2:1; 3:16-21) สามคำที่แตกต่างกันสำหรับ “อำนาจ” ในข้อ นี้ (“อำนาจ” “กำลัง” และ “ฤทธิ์เดช”) ซึ่งทั้งหมดก็ปรากฏใน 1:19 ก็ย้ำเตือนเราว่า “อำนาจ” และ “กำลัง” อันมหัศจรรย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็มีไว้สำหรับเราในสงครามฝ่าย วิญญาณ

“กำลังแห่งอำนาจของพระองค์” เป็นการใช้ที่จับใจถึงสองถ้อยคำสำหรับฤทธิ์เดช บางทีไม่มีความแตกต่างที่ใหญ่ในความหมายที่นี่ แต่การรวมกันก็ใส่การเน้นที่ ความสำคัญของอำนาจของพระเจ้าที่ทำการในชีวิตของผู้เชื่อ”³⁶⁸

นี้อาจเป็นคำเปรียบเทียบที่หมายถึง กำลังที่มีอำนาจ แนวคิดที่แสดงออกโดยคำนามสอง คำเป็นการแสดงออกถึงแนวคิดเดียวที่ซับซ้อนโดยการรวมคำนามสองคำด้วยคำว่า “และ” แทนที่จะใช้คำคุณศัพท์และคำนาม อีกตัวอย่างหนึ่งของการเปรียบเทียบนี้คือ “การ เสียดสละและการรับใช้แห่งความเชื่อของท่าน” (ฟป. 2:17) ซึ่งหมายถึง “การรับใช้ที่ เสียดสละแห่งความเชื่อของท่าน”

6:11 “ที่จะเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า” (ข้อ 10) คริสเตียนต้อง “สวม” (เปรียบเทียบ 1 ธส. 5:8) “ยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า” (นั่นคือของพระเจ้า) พระองค์ทรงจัดเตรียมมันให้ผู้เชื่อ (เปรียบเทียบ อสย. 11:5; 59:17)

“ทั้งสองคำสั่งเป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนของคำสอนที่สมดุลของพระคัมภีร์ คริสเตียนบางคนก็มั่นใจในตนเองอย่างมากจนพวกเขาคิดว่าพวกเขาสามารถจัดการด้วยตัวของพวกเขาเองได้โดยปราศจากกำลังและยุทธภัณฑ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า คนอื่นๆก็ไม่วางใจในตนเองอย่างมากจนพวกเขาจินตนาการว่าพวกเขาไม่มีอะไรที่จะสนับสนุนต่อชัยชนะของพวกเขาในสงครามฝ่ายวิญญาณ ทั้งสองก็ผิดพลาด เปาโลแสดงออกถึงการรวมกันที่เหมาะสมของการให้ความสามารถของพระเจ้าและการร่วมมือของมนุษย์”³⁶⁹

โดยพื้นฐานแล้ว จุดประสงค์ของการรับเอาอุปกรณ์ (“ยุทธภัณฑ์ทั้งชุด”) ที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมสำหรับการทำสงครามฝ่ายวิญญาณก็เพื่อจะเสริมสร้างให้บุคคลหนึ่งที่จะต่อต้าน (“ยืนหยัดต่อสู้”) การโจมตีทั้งสี่ของซาตานได้ โดยหลักแล้ว ในบริบทของจดหมายฝากนี้ เป้าหมายของซาตานที่นี้ก็คือความไม่เป็นเอกภาพของพระกายของพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม อย่างไม่สงสัยแล้ว สิ่งที่เปาโลได้กล่าวที่นี้ก็คือประยุกต์ใช้กับเป้าหมายและการโจมตีของซาตานทั้งสี่ การโจมตี (“ยุทธอุบาย”) เหล่านี้มายังเราจากนักยุทธศาสตร์ที่ฉลาดและมีประสบการณ์และบ่อยครั้งแล้วสิ่งเหล่านั้นก็หลอกลวง (เปรียบเทียบ 4:14)

จากพระคัมภีร์ตอนอื่นๆ เรารู้ว่าซาตานก็อยู่เบื้องหลังการทดลองหลายอย่างของเรา ซึ่งได้รับการอนุญาตจากพระเจ้าที่จะโจมตีเรา (ตัวอย่างเช่น โยบ 1-2) มันใช้ระบบของโลกและเนื้อหนัง (ธรรมชาติที่เป็นบาป) ของเราในฐานะเครื่องมือของมัน มันโจมตีเราด้วยตัวของมันเองโดยตรงอีกด้วย และผ่านทางพวกทูตสวรรค์ที่ได้ล้มลงและประสังคราย พระเจ้าได้ให้คำแนะนำที่เจาะจงแก่เราในพระคัมภีร์เกี่ยวกับวิธีที่จะต่อสู้การโจมตีเหล่านี้ เราจะต้องต่อต้านมาร (1 ปต. 5:8-9) หนีจากการทดลองของระบบของโลก (คำหาของเนื้อหนัง คำหาของตา และความหยิ่งแห่งชีวิต 1 ยน. 2:15-17; 1 ทธ. 6:11; 2 ทธ. 2:22) และปฏิเสธเนื้อหนัง (รม. 6:12-13; 7:18-24; 8:13) อย่างไรก็ตาม เราไปถึงแหล่งแห่งการทดลองที่ได้ให้มาเพื่อว่าเราสามารถตอบสนองต่อมันได้อย่างเหมาะสมไหม?

ซาตานได้มุ่งการโจมตีส่วนตัวของมันไปที่การทำให้ผู้คนที่จะสงสัย ปฏิเสธ ไม่นับถือ และไม่เชื่อฟังน้ำพระทัยที่ได้เปิดเผยของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง (เปรียบเทียบ ปฐก. 3; มธ. 4) ระบบของโลกแสวงหาที่จะทำให้ผู้คนเชื่อว่าพวกเขาไม่ต้องการพระเจ้า แต่สามารถดำเนินชีวิตอย่างดีได้โดยปราศจากพระองค์ (1 ยน. 2) เนื้อหนังทดลองให้เราที่จะคิดว่าเรา

สามารถพบความพึงพอใจ ความยินดี และความสมปรารถนาในระดับทางกายภาพ ทาง
วัตถุของชีวิตเท่านั้นได้ (รม. 7)³⁷⁰

“ความรู้ที่ละเอียดเกี่ยวกับศัตรูและการนับถือที่มีต่ออำนาจของมันก็เป็นขั้นแรกที่ทำให้เป็นต่อ
ชัยชนะในสงคราม ในทำนองเดียวกัน ถ้าเราประเมินค่าศัตรูฝ่ายวิญญาณของเราต่ำไป เรา
จะไม่เห็นถึงความจำเป็นสำหรับยุทธภัณฑ์ของพระเจ้า เราก็ออกไปทำสงครามโดย
ปราศจากอาวุธ คือไม่มีอาวุธแต่มีกำลังที่ไม่เพียงพอของเราเอง และเราจะถูกทำให้พ่ายแพ้
อย่างรวดเร็วและอย่างน่าอาย”³⁷¹

“ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่ามารกำลังจذبที่สถานเริงรมย์ยามค่ำคืน หรือ ถนนที่มีแต่ร้านขายของ
ถูกๆ หรือหมู่คนเลว หรือ พวกมาเฟีย [มันได้มีสิ่งเหล่านี้อยู่ภายใต้การควบคุมของมัน
แล้ว] ข้าพเจ้าคิดว่ามันกำลังจذبที่คริสตจักรในเช้าวันอาทิตย์ มันกำลังทำการอยู่ที่แนว
รบฝ่ายวิญญาณ และคริสเตียนที่ซื่อหลายคนมากดูเหมือนจะไม่ตระหนักถึงสิ่งนั้นอย่าง
สิ้นเชิง คริสเตียนหลายคนมากเป็นห่วงเกี่ยวกับการปิดสถานบริการเครื่องดื่มเหล้าผสม
ผลไม้ เมื่อพวกเขาจำเป็นจะต้องปิดปากของพวกเขาจากการนินทาและการวิจารณ์ มาร
กำลังทำการในบริเวณที่เราคาดหวังน้อยที่สุดที่จะพบมัน มันไม่ได้อยู่ในเมืองในคืนวัน
เสาร์ มันได้เข้านอนแต่เนิ่นๆเพื่อว่ามันสามารถตื่นนอนและไปโบสถ์ในเช้าวันอาทิตย์ได้
สงครามฝ่ายวิญญาณกำลังเกิดขึ้นที่ใดก็ตามที่มนุษย์กำลังให้พระวณะของพระเจ้า ที่ที่
คริสตจักรกำลังยื่นหยัดเพื่อพระวณะของพระเจ้า นั่นคือที่ที่มารต้องการที่จะทำลาย และ
นั่นคือที่แห่งสงครามฝ่ายวิญญาณ”³⁷²

6:12

ถ้าเราต้องการที่จะเชื่อฟังพระเจ้าและต่อต้านมาร เราก็อยู่ในการคืนรนต่อสู้อย่างเต็มที่ มันไม่ง่ายที่จะ
มาเป็นคริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่หรือมันไม่ได้เป็นอัตโนมัติ มันใช้ความพยายามที่ยั่งยืน ที่
ต่อเนื่อง (เปรียบเทียบกับ ฟป. 2:12-13) นี่เป็นส่วนของความรับผิดชอบแบบมนุษย์ของเราใน
การชำระให้บริสุทธิ์ที่ต่อเนื่อง

“การต่อสู้” นี้ไม่ได้เกิดขึ้นในระดับทางกายภาพเป็นหลัก แม้ว่ากรกล่าว “ไม่” ต่อการ
ทดลองบางอย่างอาจเกี่ยวข้องกับอุปนิสัยทางกายภาพก็ตาม โดยพื้นฐานแล้ว มันอยู่ใน
ระดับฝ่ายวิญญาณกับศัตรูที่เราไม่สามารถมองเห็นได้ ศัตรูนี้คือซาตานและเหล่ากองทัพ
ของมันเช่นเดียวกับ ปรัชญาต่างๆและความรู้สึกต่างๆที่ผู้คนดำเนินการ สติอทที่ได้ปฏิเสธ

มุมมองที่ว่า “เทพผู้ครอง” (“ผู้ปกครอง”) และ “ศักดิ์เทพ” เป็นแค่โครงสร้างของความคิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ถูกทำให้เป็นตัวตนในรัฐและสถาบันต่างๆของมัน³⁷³

นักอรรถาธิบายบางคนเชื่อว่าเปาโลได้อธิบายลำดับที่แตกต่างกันสี่อย่างของทูตสวรรค์ที่นี้ บางที คำศัพท์สี่คำที่ถูกใช้เกี่ยวกับพวกศัตรูฝ่ายวิญญาณของเราในข้อนี้ไม่ได้ระบุถึงประเภทที่แยกกันสี่ประเภทของพวกศัตรู มากเท่ากับการชี้ถึงลักษณะที่สี่อย่างของสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด “เทพผู้ครอง” เน้นถึง สิทธิอำนาจของพวกเขา และ “ศักดิ์เทพ” หรือ “อำนาจ” เน้นถึงกำลังของพวกเขา “เทพผู้ครองพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้” ชี้ถึงอิทธิพลที่แผ่กว้างของพวกเขาในโลก “เหล่าวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ” เกี่ยวข้องกับลักษณะที่ชั่วร้ายของพวกเขา พวกเขาปฏิบัติกรย่นฟ้าอากาศ (1:3, 20; 2:6; 3:10) ปัจจุบันนี้ชาวดานและกองทัพของมันมีทางเข้าไปสู่พระเจ้าในแง่ที่ว่า พวกเขาสามารถสื่อสารกับพระองค์ได้ แต่ไม่ใช่ในแง่ที่ว่าพวกเขาสามารถมีการสามัคคีธรรมกับพระองค์ได้ (เปรียบเทียบ โยบ 1-2)

แนวคิดที่ว่าปีศาจบางคนมีสิทธิอำนาจเหนือเขตแดนทางการเมืองและภูมิศาสตร์ที่เจาะจงก็มาจากดาเนียล 10:13 ที่ที่เราอ่านพบว่า “เจ้าผู้พิทักษ์ [คำฮีบรู ซาร์ หมายถึง หัวหน้า เจ้าหน้าที่ ทัพตัน] แห่งเปอร์เซีย” ได้ขัดขวางมีคาเอล หนึ่งใน “เจ้าผู้พิทักษ์ชั้นหัวหน้า” [คำฮีบรูคำเดียวกัน] มันเป็นไปได้ที่จะรู้ไม่ว่าปีศาจทั้งหมดมีสิทธิอำนาจทางเขตแดนหรือไม่ว่าเขตแดนทั้งหมดมีหัวหน้าปีศาจ (ผู้ยู่เหนือ) อยู่ เพราะว่าเราไม่มีการเปิดเผยที่เพียงพอ เป็นที่ชัดเจนว่า ปีศาจบางคนมีการมอบหมายตามเขตแดน แต่ดูเหมือนว่ามันก็ไม่ได้รับรองที่จะสรุปว่าปีศาจทั้งหมดมีการมอบหมายอย่างนั้น

“ไม่มีที่ไหนในพันธสัญญาใหม่ที่เราพบมุมมองเกี่ยวกับเขตแดนของปีศาจ พระเยซูไม่เคยขับปีศาจแบบเขตแดนหรือถือว่าการต่อต้านของนาซาเร็ธหรือเยรูซาเล็มเป็นของเอกลักษณ์ต่างๆเช่นนั้น เปาโลไม่เคยอ้างอิงถึงวิญญาณแบบเขตแดนหรือท่านไม่ได้ถือว่าอำนาจเป็นของพวกเขาทั้งหมดที่มีลัทธินอกศาสนาของเมืองต่างๆ ที่ได้ก่อตั้งคริสตจักรต่างๆ”³⁷⁴

จากพระคัมภีร์นั้น จอห์น อาร์มสตรอง ได้ปฏิเสธคำสอนหลายอย่างของพันธกิจการปลดปล่อยสมัยใหม่ เขาได้เขียนดังต่อไปนี้:

“ต่อหน้ากลุ่มต่างๆของทหารกองหนุนที่เป็นพลเมืองที่มีมากขึ้น ซึ่งได้อุทิศตนที่จะติดอาวุธพวกเขาเองในการที่จะปกป้องเสรีภาพต่างๆที่เป็นส่วนตัวนั้น มันก็ดูเหมือนนำหัวเราะที่ว่าคริสตจักรได้ล้มไปว่าคริสตจักรได้ติดอาวุธฝ่ายวิญญาณเพื่อสงครามที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง ในการตอบสนองต่อสงครามทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย เมื่อคริสตจักรหันไปสู่สงครามมากมาย ‘กับเนื้อหนังและเลือด’ อย่างมากขึ้นแทนที่จะหันไปสู่สงครามหลักกับ ‘เหล่าวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ’ นั้น (อฟ. 6:12) บุคคลหนึ่งต้องประหลาดใจว่าเราได้ล้มคำสอนของพันธสัญญาใหม่เอง”³⁷⁵

6:13 ข้อนี้สรุปสิ่งที่เพิ่งได้มาก่อน มันไม่ได้อธิบายถึงคริสเตียนที่ยืนหยัดในชัยชนะหลังจากการต่อสู้ของเขาหรือของเธอ อย่างที่มันชัดเจนจากข้อ 14-18 บางทีเปาโลกล่าวซ้ำตัวท่านเองที่นี่ เนื่องจากความเร่งด่วนของการรับเอาการจัดเตรียมของพระเจ้าเมื่อพิจารณาถึงการต่อสู้ที่จริงจางข้างหน้าที่เผชิญหน้า (“เพื่อว่าท่านจะได้ต่อต้าน...เพื่อจะอยู่อย่างมั่นคงได้”)

“วันอันชั่วร้าย” ที่นี้บางทีอธิบายวันใดก็ตาม (เวลาใดก็ตาม) ในยุคชั่วร้ายในปัจจุบันในระหว่างที่พลังอันชั่วร้ายกำลังโจมตี ความเป็นไปได้ที่น้อยที่สุดก็คือว่า มันเป็นวันหนึ่งในอนาคตที่ชั่วร้ายมากกว่าที่เหลือ เช่น วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทุกๆวันของการทดลองเป็น “วันอันชั่วร้าย” สำหรับคริสเตียน

6:14 ข้อนี้เริ่มต้นประโยคที่ยาวอันที่แปด (ในภาษากรีก) ในจดหมายฝากนี้และมันดำเนินไปจนถึงข้อที่ 20 (เปรียบเทียบ 1:3-14, 15-23; 2:1-7; 3:1-13, 14- 19; 4:1-7, 11-16) คำกริยาหลักในประโยคนี้คือ “ตั้งมั่น” (ข้อ 14) และ “เอา” (ข้อ 17) สองคำนี้เป็นคำสั่งซึ่งบ่งบอกถึงความเร่งด่วน (เปรียบเทียบ ข้อ 11, 13) รูปแบบของคำกริยาที่เติม ing สี่คำที่ติดตามมาในข้อ 14-16 ที่อธิบายถึงวิธีที่จะตั้งมั่น

“นักรบฝ่ายวิญญาณผู้ได้รักษาตำแหน่งของเขาไว้อย่างมีชัยและได้ยืนอยู่เหนือศัตรูที่ถูกพิชิตใน ‘วันอันชั่วร้าย’ วันหนึ่งนั้นก็จะตั้งมั่นอีกครั้งหนึ่งพร้อมที่จะเผชิญกับวันที่วิกฤตเช่นนั้น เมื่อมันมา”³⁷⁶

อิสยาห์ได้อธิบายพระเจ้าในฐานะทหาร (ซึ่งถูกเรียกโดยบรรดานักวิชาการว่า “นักรบที่เป็นพระเจ้า” จงเปรียบเทียบ อสย. 11:5; 49:2; 52:7; 59:17) เปาโลอาจได้มีการอธิบายเหล่านี้ในความคิด แต่บางทีท่านได้ใช้การเปรียบเทียบนี้ที่จะอธิบายการปกป้องของพระเจ้า เพราะว่าพวกทหารราบของโรมที่ติดอาวุธก็ธรรมดาตลอดจักรวรรดินั้น ทหารคนหนึ่งอาจได้ปกป้องเปาโลเมื่อท่านได้เขียนจดหมายฝากนี้ (เปรียบเทียบ กจ. 28:16) ทุกคนรู้ว่าพวกเขาเป็นเช่นไร

เปาโลได้อธิบายสิ่งของที่ทหารราบของโรมได้สวมใส่ในลำดับที่เขาจะใส่พวกมัน ก่อนอื่นเขาได้ใส่เข็มขัดเหนื่อเสื้อชั้นนอกของเขา (เสื้อยาว) ที่จะยึดทั้ง “เครื่องป้องกันนอก” และ ผักดาบ (ปลอก) ไว้ให้อยู่กับที่

“เราได้รับการบอกกล่าวว่า สงครามยิ่งใหญ่ในอดีตได้ถูกพิชิตโดยนายพลที่ฉลาดผู้ได้บอกให้ทหารของเขาที่จะตัดเข็มขัดของศัตรูของพวกเขาในขณะที่พวกเขากำลังนอนหลับอยู่ เช้าวันถัดไป กองทัพของศัตรูก็ยุ่งอยู่กับการถือกางเกงของพวกเขา จนพวกเขาไม่สามารถที่จะยิงปืนของพวกเขาได้ และดังนั้นพวกเขาได้แพ้สงคราม”³⁷⁷

“ความจริง” อาจอ้างอิงถึงทั้งความจริงที่ได้เปิดเผยของพระเจ้าที่คริสเตียนได้เชื่อ และความจริงของคริสเตียนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง วิถีชีวิตที่สะท้อนถึงความจริง “ความจริงเต็มที่” ของพระเจ้า (นั่นคือ พระวาระของพระองค์และฤทธิ์ของพระวาระ) รวมกับความจริงสูงสุดที่ฝ่ายวิญญาณของคริสเตียนด้วยกันก็เป็นพื้นฐานที่เพียงพออันเดียวสำหรับการต่อต้านซาตาน (เปรียบเทียบ 4:25)

“... พระคุณที่เรียบง่ายของความตรงไปตรงมา ความสัตย์จริง ความเป็นจริง ความคิดที่จะไม่ปฏิบัติกรหลอกลวงและไม่พยายามที่จะปิดบังในการปฏิสัมพันธ์กันของเรากับพระเจ้าก็จำเป็นจริงๆต่อความปลอดภัยของคริสเตียนและจำเป็นต่อการปฏิบัติที่เหมาะสมของคุณสมบัติอื่นๆทั้งหมดของคุณลักษณะ”³⁷⁸

“บุคคลแห่งความสัตย์สุจริตพร้อมกับจิตสำนึกที่ชัดเจนสามารถเผชิญกับศัตรูโดยปราศจากความกลัวได้ ผ่าคาดเอาได้ยึดดาบอีกด้วย นอกจากเราปฏิบัติความจริง เราไม่สามารถใช้พระวาระแห่งความจริงได้ เมื่อการ โทกหกเข้าไปในชีวิตของผู้

เชื่อ ทุกสิ่งเริ่มต้นที่จะแตกเป็นเสี่ยงๆ เป็นเวลามากกว่าหนึ่งปีที่ดาวิดได้โกหกเกี่ยวกับบาปของเขากับบัทเชบาและไม่มีสิ่งใดได้ดำเนินไปอย่างถูกต้อง”³⁷⁹

“ผู้คนแห่งสมัยนั้นตามปกติแล้วไม่ได้สวมใส่เข็มขัดในบ้าน แต่เมื่อพวกเขาได้เผชิญหน้ากับการกระทำที่กระฉับกระเฉงบางอย่างเช่น การวิ่ง หรือเมื่อทหารกำลังเตรียมตัวเพื่อสงคราม พวกเขาได้ยกเชือกหลวมๆ ที่อยู่เหนือเข้าของพวกเขาและรัดเชือกเหล่านั้นให้อยู่กับที่ด้วยเข็มขัด... ดังนั้น ‘การคาดเอา’ ได้หมายถึง การเตรียมสำหรับกิจกรรมทางกายภาพหรือสำหรับการทำสงครามอย่างเช่นที่นี่”³⁸⁰

ในทำนองเดียวกัน การประพุดที่ชอบธรรม (ความชอบธรรมส่วนตัว) ดูเหมือนจะถูกกล่าวถึงที่นี่เช่นเดียวกับความชอบธรรมของพระคริสต์ที่กลายมาเป็นของเรา ณ การบังเกิดใหม่ ทั้งสองรูปแบบของความชอบธรรมก็ถูกแสดงถึงโดย “ทับทรวงแห่งความชอบธรรม” “ทับทรวง” ปกคลุมร่างกายของทหารตั้งแต่คอไปจนถึงขาอ่อน ตามปกติแล้วมันเป็นเกราะทองสัมฤทธิ์³⁸¹ มันมีชิ้นส่วนด้านหลัง แต่มันคือส่วนด้านหน้าที่ได้ให้ชื่อของมัน

6:15

พวกทหารราบของโรม ได้สวมรองเท้าที่แข็งแรงที่ได้ใส่ตะปูที่แหลมและหนาที่ด้านล่าง เพื่อจะเพิ่มการเสียดสี³⁸² “ข้าวประเสริฐ” ที่ได้นำ “สันติสุข” มาสู่คริสเตียนก็ช่วยให้เขาหรือเธอที่ยืนอย่างมั่นคงในการป้องกันต่อต้านการทดลอง ในทำนองเดียวกัน ข้าวประเสริฐคือสิ่งที่ช่วยให้เราเคลื่อนไปข้างหน้าในการต่อสู้พวกศัตรูของเรา (เปรียบเทียบ อสย. 52:7) “ความพร้อมพร้อมของข้าวประเสริฐแห่งสันติสุข” บางที่อ้างอิงถึงข้าวประเสริฐที่มีอำนาจแห่งความรอดและสันติสุขซึ่งทหารคริสเตียนได้เชื่อซึ่งช่วยให้เขาที่ตั้งมั่นเมื่อถูกโจมตี เราต้องคุ้นเคยกับข้าวประเสริฐจนเราสามารถแบ่งปันข้าวประเสริฐกับคนอื่น ๆ ได้ (เปรียบเทียบ 1 ปด. 3:15) การยึดเกาะที่ข้าวประเสริฐจะช่วยให้เราตั้งมั่นและแม้กระทั่งรูดหน้าไปเมื่อถูกทดลอง “ข้าวประเสริฐแห่งสันติสุข” ที่นี่คือข่าวสารของคริสเตียนทั้งหมดที่ถูกถือว่าเป็น “ข่าวดี” ไม่ใช่แค่วิธีที่จะมาเป็นคริสเตียน

“... การครอบครองสันติสุขกับพระเจ้าก็สร้างความสงบที่เป็นสุขแห่งหัวใจและหัวใจกับความคิดถึงการเตรียมพร้อมที่แปลกและต่อเนื่องของการกระทำและการเคลื่อนไหว”³⁸³

“ . . . การปกป้องมาจากการไคร่ครวญถึงเอกภาพที่ข่าวประเสริฐจัดเตรียมให้ ภายในชุมชน (เอาข่าวประเสริฐแห่งสันติสุขซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความปรองปรองมา สวมเป็นรองเท้า’ 6:15 ก็มองย้อนกลับไปยัง 2:11-22 มันไม่ใช่การอ้างอิงถึงการ ประกาศข่าวประเสริฐ)”³⁸⁴

6:16 “โล่” ของทหารของโรมเป็นไม้ที่หุ้มด้วยหนังเพื่อจะทำให้มันหน่วงเหนี่ยวไฟได้ รูปร่าง ของมันเป็นสี่เหลี่ยมมุมฉาก กว้างประมาณสองฟุตครึ่งและยาวสี่ฟุต ด้วยโล่ที่ใหญ่นี้ ทหารก็สามารถปกป้องร่างกายทั้งหมดของเขาได้

“ก่อนสงครามที่ซึ่งลูกศรเพลิงอาจถูกยิงมายังพวกทหารนั้น พวกเขาทำให้หนังที่ หุ้มนั้นเปียกด้วยน้ำเพื่อจะดับลูกศร พวกทหารโรมันสามารถปิดแฉกต่างๆด้วยโล่ เหล่านี้ แฉกแรกคือขอบของพวกมันขอบต่อขอบตรงหน้าและแฉกต่างๆที่อยู่ ด้านหลังก็ถือโล่เหนือศีรษะของพวกเขา ในรูปแบบนี้ ในเชิงปฏิบัติแล้วพวกเขาก็ ปลอดภัยจากลูกศร ก้อนหินและแม่กระแทงหอก”³⁸⁵

“ลูกศรเพลิงของพญามาร” คือ การโจมตีของซาตาน

“ลูกศรเหล่านี้บางครั้งก็ติดไฟเพื่อจะจุดไฟเสื้อผ้า หรือค่าย หรือบ้านของพวกศัตรู อย่างที่คนอินเดียอเมริกันเคยยิงลูกศรอาบยาพิษ”³⁸⁶

“ความเชื่อ” ที่จัดเตรียมการป้องกันเช่นกันสำหรับคริสเตียนในสงครามฝ่ายวิญญาณของเขา หรือของเธอ ซึ่ง “จะได้ดับลูกศรเพลิงของพญามารเสีย” ก็เป็นสองอย่าง หนึ่งในที่จะวางใจ ในทุกสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผย และประการที่สอง การประยุกต์ใช้ที่คล่องแคล่วของการ วางใจนั้น ณ เวลาของการโจมตีฝ่ายวิญญาณ

รูปแบบของคำกริยาที่เติม ing สามคำแรกที่อธิบายถึงวิธีที่จะยืนหยัดคือ: “ได้คาดเอา” หรือ “ได้รัดเข็มขัด” (ข้อ 14) “ได้สวมใส่” หรือ “ได้ใส่ในที่” (ข้อ 14) และ “ได้สวม” หรือ “ได้ ใส่” (ข้อ 15) รูปแบบของคำกริยาที่เติม ing คำที่สี่ “ได้ถือ” หรือ “ได้หยิบ” (ข้อ 16)

6:17 คำกริยาหลักที่สองในประโยคที่ยาวนี้ (ข้อ 14-20) คือ “เอา” หรือ น่าจะเป็น “รับเอา” หรือ “ยอมรับ” (คำกรีก *δεκχασθε*) นอกเหนือไปจากการตั้งมั่น ได้รับและได้สวมใส่อาวุธที่ ขึ้น เราต้องรับและสวมใส่อีกสองชิ้นอีกด้วย

เนื่องจากว่าคริสเตียนจะต้องสวมใส่ “ความรอด” นี้ ความรอดหรือการช่วยกู้ที่นี้ดูเหมือนจะอ้างอิงถึงการช่วยกู้ในปัจจุบันและอนาคตที่เราต้องการเมื่อถูกโจมตีโดยซาตาน (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 5:8) เราได้รับความรอดจากการลงโทษแล้ว ต่อมาเราก็รับเอาความรอดในปัจจุบันนี้ (การช่วยกู้) ขณะที่เรารับเอาความรอดทั้งหมดของเรา (รวมถึงส่วนทางกายภาพในร่างกายฝ่ายโลกของเรา) นั่นคือ โดยการร้องเรียกหาพระเจ้าและการร้องขอมัน (เปรียบเทียบ 1:15-23; ยอล. 2:32; กจ. 2:21; รม. 10:13).

เป็นที่ชัดเจนว่า ความรอดนี้คล้ายกับ “หมวกเหล็ก” เพราะว่าการช่วยกู้เกี่ยวข้องกับการเลือกทางความคิด นั่นคือ วางใจในพระเจ้ามากกว่าตนเอง และการเชื่อฟังพระองค์ ความมั่นใจในพระเจ้ากลายเป็น “ความรอด” ของเรา และดังนั้นปกป้องการคิดของเราขณะที่เราถูกโจมตี

“ผู้ที่รู้ว่าเขารอด ผู้ซึ่งรู้สึกว่าเขาได้รับการยกโทษและได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ก็ครอบครอง ‘หมวกเหล็กแห่งความรอด’ อย่างที่วิกคิลิพีแปลมัน และทำให้ ‘ศิระของเขากลับปกคลุมในวันแห่งสงคราม. . .’”³⁸⁷

“ดาบ” ที่ถือโดยพวกทหารราบของโรม (คำกรีก *มาคาริอา*) ก็สั้นและมีสองคม พวกทหารได้ใช้มันที่จะแทงและตัดในการต่อสู้อย่างใกล้ชิด ในคำอธิบายเกี่ยวกับยุทธภัณฑ์ของเปาโล ดาบนี้เป็นอาวุธต่อสู้อันเดียวของทหาร ตามปกติแล้ว พวกทหารราบได้ถือหอกยาวอีกด้วย แต่เปาโลไม่ได้อ้างอิงสิ่งนั้นในการเปรียบเทียบของเขา “พระวณะของพระเจ้า” ก็คล้ายกับดาบสั้นนี้สำหรับคริสเตียน “พระวณะ” (คำกรีก *เรม่า*) ที่นี้อ้างอิงถึงการตรัสของพระเจ้ามากกว่าพระวณะที่ถูกเขียนขึ้นหรือพระวณะแห่งชีวิตของพระเจ้า (คำกรีก *โลโกส*) มันดูเหมือนเป็นไปได้มากที่สุดที่จะอ้างอิงถึง “พระวณะ” ที่ได้กล่าวหรือถูกประยุกต์ใช้ของพระคัมภีร์ที่เราใช้เพื่อจะต่อต้านการทดลองที่เจาะจงซึ่งเราพบ ที่นี้มันเป็นข้อพระคัมภีร์ที่เหมาะสมที่ถูกกล่าวหรือถูกใช้โดยคริสเตียนในสถานการณ์ที่ให้มาของการทดลอง (เช่น มธ. 4:4, 6, 10)

“อย่างที่พระเยซูได้ใช้ถ้อยคำของพระคัมภีร์ที่จะขับไล่ผู้ทดลองนั้น คริสเตียนต้องใช้ถ้อยคำที่พระวิญญาณได้จิตใจที่จะขับไล่ซาตาน”³⁸⁸

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทั้งให้ “พระวจนะ” (เร่ม่า) และให้ฤทธิ์เดชแก่มันขณะที่เราใช้ มันคือ “ดาบ” ของพระองค์ (เปรียบเทียบ อสย. 49:2)

6:18

การอธิษฐานและการตื่นตัว (รูปแบบของคำกริยาที่เติม ing สองคำในคัวบทกรีก) อธิบายถึงวิธีที่เราควร “รับเอา” ความรอดในปัจจุบันของเราและใช้พระวจนะที่เหมาะสมต่อการทดลองของเรา เราควรอยู่ในการอธิษฐานที่ต่อเนื่อง ในการเตรียมเพื่อสงครามฝ่ายวิญญาณของเราและขณะที่เราต่อสู้ศัตรูของเรา (เปรียบเทียบ มก. 14:34-38; คส. 4:2) พระวิญญาณอธิษฐานเพื่อเรา (รม. 8:26) และช่วยให้เราที่จะอธิษฐานอย่างที่เราที่พระองค์ช่วยให้เราที่จะทำสิ่งอื่นๆ การอธิษฐาน “ในพระวิญญาณ” เกี่ยวข้องกับการอธิษฐานของการช่วยเหลือของพระเจ้าในความสอดคล้องกับความปรารถนาต่างๆของพระวิญญาณพร้อมกับการช่วยเหลือของพระวิญญาณและโดยพระคุณของพระองค์ (เปรียบเทียบ รม. 8:26-27; 1 คร. 12:3; กท. 4:6; ยค. 20) ที่จะใช้อุปประโยคนี้ “เราอธิษฐานในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์” ในฐานะเป็นวลี ณ ตอนจบของการอธิษฐานของบุคคลหนึ่งด้วยการหวังว่าการเพิ่มถ้อยคำเหล่านี้จะรับรองอำนาจและประสิทธิภาพของพวกเขาก็ไม่ใช่สิ่งที่การอธิษฐาน “ในพระวิญญาณ” เกี่ยวข้อง

“มนุษย์นำความยุ่งยากต่างๆของเขาไปยังเพื่อนมนุษย์ของเขาอย่างง่ายดายมาก แทนที่จะนำไปยังพระเจ้า”³⁸⁹

“การอธิษฐาน” อ้างอิงถึงการสื่อสารของเรากับพระเจ้าโดยทั่วไป และ “การอ้อนวอน” อ้างอิงถึงการวิงวอนของเราอย่างเจาะจง สิ่งที่มาก่อน “นี้” เป็นอุปประโยคแรกของข้อนี้: “ด้วยการอธิษฐานและการวิงวอนทุกอย่าง จงขอโดยพระวิญญาณทุกเวลา” นอกเหนือไปจากการอธิษฐานเพื่อความจำเป็นต่างๆของเราเอง ในฐานะทหารที่ดีเราควรตื่นตัวต่อความจำเป็นต่างๆของเพื่อนทหารคนอื่นๆอีกด้วย นั่นคือ “ธรรมิกชนทุกคน” เราต้องไม่ทำให้พวกเขาล้มเหลว แต่อธิษฐานเพื่อพวกเขาอย่างพากเพียร (“ด้วยความเพียรทุกอย่าง”) ความจำเป็นที่ยิ่งใหญ่สำหรับการอธิษฐานที่เกิดขึ้นก็ชัดเจนในการใช้ถ้อยคำของเปาโลคือ “ทุก” ถึงสี่ครั้งในข้อนี้ (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 2:1)

“การอธิษฐานเป็นเครื่องจักรที่ใช้เป็นเครื่องมือโดยผู้เชื่อทุกคน ซึ่งยิ่งใหญ่กว่าปืนใหญ่ที่พร้อมรบทั้งหมดของนรก”³⁹⁰

“... สงครามนิวเคลียร์ไม่สามารถถูกพิชิตได้โดยปืนไรเฟิล ในทำนองเดียวกัน สงครามเกี่ยวกับซาตานไม่สามารถถูกพิชิตได้โดยพลังงานของมนุษย์”³⁹¹

คอนนอร์ เรนฮาร์ดได้ชี้ประเด็นว่าในการไหลของข้อโต้แย้งของเปาโลในพระธรรมเอเฟซัส นั้น เราควรเข้าใจว่าสงครามฝ่ายวิญญาณมีอิทธิพลต่อชีวิตพระกายภายในคริสตจักรไม่ใช่แค่เรื่องราวส่วนตัว³⁹²

“ซาตานตัวสั้นเมื่อมันเห็นธรรมิกชนที่อ่อนแอที่สุดคุกเข่าอธิษฐาน”³⁹³

6:19-20

เปาโลได้รู้สึกถึงความจำเป็นที่ยิ่งใหญ่ของท่านเองสำหรับการสนับสนุนทางการอธิษฐาน จากผู้อ่านของท่าน มันดูเหมือนไม่สอดคล้องกันที่ “พูด” ของพระคริสต์ต้องคิด “ใช่” ท่านได้อยู่ในสวรรค์สถาน แต่ท่านก็อยู่ในการจำกัดทางโลกอีกด้วย การเผชิญหน้ากับพวกศัตรูฝ่ายวิญญาณได้รอคอยท่านเมื่อท่านจะสู้คดีของท่านต่อหน้าซีซาร์ เนโร เปาโล ต้องการ “การพูด” และ “ความกล้าหาญ” ที่จะแสดงถึงพยานของท่าน บางที “การพูด” อ้างอิงถึงความชัดเจนของการสื่อสาร และ “ความกล้าหาญ” อ้างอิงถึง ความใจกล้า ท่าน ต้องการการพูดที่กล้าหาญและความชัดเจนที่อาจหาญใน โอกาสทางพันธกิจทั้งสิ้นของท่าน แต่โดยเฉพะอย่างยิ่งในการสู้คดีที่ท่านได้คาดหวังในศาลของจักรพรรดิ (เปรียบเทียบ กจ. 28:30-31) มีการอ้างอิงแก่ครั้งในพระธรรมกิจการของอัครทูตถึงผู้คนที่หลากหลายที่เป็นพยาน “อย่างกล้าหาญ” (กจ. 4:13, 29, 31; 9:27-29; 14:3; 18:26; 19:8; 13:46) รวมทั้งที่อื่นๆในพันธสัญญาใหม่ (เปรียบเทียบ 2 คร. 3:12)

“คำว่า ‘ความกล้าหาญ’ ประกอบด้วยสองคำซึ่งหมายถึง ‘ทั้งหมด’ และ ‘ถ้อยคำ’ มันบ่งบอกถึงท่าทีเมื่อบุคคลหนึ่งรู้สึกสุขสบายอย่างสิ้นเชิงและถ้อยคำก็ไหลอย่างอิสระ ดังนั้นมันอาจหมายถึง ‘การพูดจาเปิดเผย’ หรือ ‘ความตรงไปตรงมา’ เมื่อบุคคลหนึ่งกำลังพูดในแนวทางนี้ อย่างน้อยแล้วเขาหรือเธอก็ไม่กลัว และดังนั้น การแสดงออกนี้ก็มาเพื่อจะบ่งบอก ‘อย่างกล้าหาญ’”³⁹⁴

“จงสังเกตว่าเปาโลไม่ได้ขอให้พวกเขาที่จะอธิษฐานเพื่อความสะดวกหรือความปลอดภัยของท่าน แต่เพื่อประสิทธิภาพแห่งการเป็นพยานและพันธกิจของท่าน”³⁹⁵

“ข้อลับอีกแห่งข่าวประเสริฐ” (นั่นคือ การจัดเตรียมของพระเจ้าเกี่ยวกับความรอดผ่านทางพระเยซูคริสต์) ต้องการการแก้ต่างในโรมเพราะว่าชาวโรมันได้ถือว่าคริสตศาสนาเป็นแค่นิกายหนึ่งในลัทธิยิว (เปรียบเทียบ กจ. 18:12-17) คนยิวได้เห็นว่ามันเป็นศาสนา นอกรีต (เปรียบเทียบ กจ. 21:27-28)

หลายปีมาแล้ว ในระหว่างการนมัสการในเช้าวันอาทิตย์ ผู้หญิงคนหนึ่งในคริสตจักรที่ข้าพเจ้าเข้าร่วมได้เป็นพยานว่าในขณะที่ครอบครัวของเธอได้อาศัยอยู่ในเมืองของเรา เธอได้เป็นพยานแก่เพื่อนบ้านที่อยู่บ้านถัดไปของเธอ ผู้ซึ่งคิดยาเสพติดและไม่ได้สนใจในการฟังข่าวประเสริฐ อย่างไรก็ตาม หลายปีต่อมา หลังจากที่ครอบครัวของเธอได้ย้ายไปยังเมืองถัดไป ผู้หญิงที่เป็นเพื่อนบ้านแต่ก่อนได้โทรศัพท์มาหาเธอ ได้มาแวะมาหาและแค่นี้ได้นำเธอมาสู่พระคริสต์ บางครั้งความกล้าหาญอาจดูเหมือนไม่มีประสิทธิภาพ แต่บางครั้งเมล็ดที่ได้หว่านลงไปก็ต้องการเวลาที่จะเพาะตัวขึ้น³⁹⁶

IV. สรุป 6:21-24

การคาดหวังของเปาโลถึงการสู้คดีของท่านต่อหน้าเนโรได้นำท่านกลับมาสู่ปัจจุบันในการคิดของท่าน การอธิบายของท่านถึงข้อลับอีกของคริสตจักรต่อผู้อ่านของท่านได้สิ้นสุดลง ท่านได้อธิบายถึงการประพาศที่เหมาะสมของพวกเขาเมื่อพิจารณาถึงการทรงเรียกของพวกเขาอีกด้วย สิ่งทั้งหมดที่เหลืออยู่ที่คือที่จะแบ่งปันกับพวกเขาถึงข้อมูลบางอย่างที่เป็นส่วนตัวและที่จะอธิษฐานขอให้พระพรของพระเจ้ามายังพวกเขา

6:21-22 “ทีคิกัส” (ตามตัวอักษรหมายถึง โอกาส) ได้ไปกับจดหมายถึงเอเฟซัสนี้และอาจได้นำมันไป สิ่งที่เปาโลได้เขียนเกี่ยวกับทีคิกัสและจุดประสงค์ของท่านในการส่งทีคิกัสไปยังเอเฟซัสก็เกือบเหมือนกับสิ่งที่ท่านได้เขียนในโคโลสี 4:7-8 ภารกิจของทีคิกัสก็คือที่จะให้ข้อมูลมากขึ้นเกี่ยวกับเปาโลแก่คริสเตียนชาวเอเฟซัส และที่จะ “ปลอบโยน” และหนุนใจพวกเขา (เปรียบเทียบ กจ. 20:4; คส. 4:7; ทต. 3:12; 2 ทธ. 4:12)

6:23 “สันติสุข” “ความรัก” และ “ความเชื่อ” เป็นคุณความดีที่รวมกันอันสำคัญทั้งหมดในชีวิตของคริสเตียน “สันติสุข” ก็จำเป็นเนื่องจากปัญหาระหว่างชาวยิวและคนต่างชาติซึ่งเปาโลได้เขียนพระธรรมเอเฟซัสขึ้นเพื่อจะเยียวยา (2:14-16; 3:15, 19; 4:3) “ความรัก” ร่วมกันเป็นกุญแจสู่สันติสุข (1:15; 3:17-18; 4:2, 16) และความรักร่วมกันขึ้นอยู่กับ “ความเชื่อ” เหมือนกัน (1:15; 3:17; 4:5; เปรียบเทียบ กท. 5:6) แหล่งสูงสุดของคุณสมบัติที่จำเป็นสาม

อย่างเหล่านี้คือ “พระเจ้า” และ “พระเยซูคริสต์” ซึ่งรวมกันที่นี้ในความเท่าเทียมที่สมบูรณ์แบบ

6:24

อย่างที่อัครทูตนี้ได้เริ่มต้นจดหมายฝากของท่านโดยการอ้างอิงถึงพระคุณของพระเจ้า ดังนั้นท่านได้จบด้วยพระคุณ (1:2) “พระคุณ” ของพระเจ้าเป็นกุญแจสู่ทั้งการทรงเรียกของคริสเตียนและการสร้างคริสตจักร มันจำเป็นต่อการประพาศของคริสเตียนอีกด้วย (เปรียบเทียบ 1:7; 2:5, 7-8; 3:2, 8; 4:7) เปาโลได้ปรารถนาให้ความโปรดปรานที่ไม่สมควรได้รับของพระเจ้าและการช่วยเหลือของพระเจ้าที่จะอยู่เหนือ “บรรดาคนที่รัก” พระเยซูคริสต์เจ้าอย่างเต็มที่ (“ด้วยความรักที่ไม่มีวันเสื่อมคลาย”) โดยปราศจากแรงจูงใจผิดๆหรือความไม่จงรักภักดี (เปรียบเทียบ 1 คร. 16:22) อย่างที่พระเจ้าได้เทพระคุณของพระองค์มายังเราในความบริสุทธิ์ทั้งสิ้น ดังนั้นเราควรเทความรักของเราต่อพระองค์ในความบริสุทธิ์เช่นกัน

“สุดท้ายแล้ว พระธรรมเอเฟซัสเป็นเรื่องเกี่ยวกับการที่พระเจ้าได้เสริมสร้างคริสตจักรอย่างมีพลัง เพื่อจะประสพกับพระพรในพระคริสต์โดยการสร้างชุมชนใหม่ที่สามารถที่จะให้เกียรติแด่พระเจ้า และที่จะต่อต้านอำนาจต่างๆของความชั่วได้ อัครลักษณะแบบยิวหรือแบบต่างชาติของบุคคลหนึ่งก็ไม่เป็นส่วนสำคัญอีกต่อไป พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนใหม่ที่ได้รับการคืนดี ซึ่งเป็นการคืนดีที่เกี่ยวข้องไม่ใช่กับพระเจ้าเท่านั้นแต่กับซึ่งกันและกันอีกด้วย

การช่วยเหลือทั้งสิ้นในชุมชนใหม่ที่ศักดิ์สิทธิ์นี้ได้หยั่งรากในสิ่งที่พระคริสต์ที่ได้รับการยกย่องได้จัดเตรียมไว้เพื่อประชากรของพระองค์ นั่นคือเหตุที่ผู้เชื่อสามารถมีความหวังได้ เพราะว่าพวกเขาได้เริ่มต้นการมีส่วนร่วมในสมบัติแห่งผลประโยชน์ต่างๆที่ได้มอบให้จากสวรรค์ สมาชิกของคริสตจักรเป็นพลเมืองที่ได้ถูกยกขึ้นและได้นั่งกับพระเยซูในความเป็นพลเมืองแห่งสวรรค์ แม้ว่าตอนนี้พวกเขาเป็นตัวแทนของพระองค์ในโลกนี้ในฐานะความสว่าง ซึ่งได้รับการช่วยเหลืออย่างเต็มที่เพื่องานนั้น ในสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด พระเจ้ากำลังย่างก้าวไปสู่การรวมยอดสูงสุดของทุกสิ่งในพระคริสต์”³⁹⁷

ภาคผนวก

สงครามฝ่ายวิญญาณเกี่ยวข้องกับพวกปีศาจ

นี่คือคำแนะนำบางอย่างสำหรับการรับใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับพวกปีศาจ

คุณรู้ได้อย่างไรว่าคุณอยู่ต่อหน้าพวกปีศาจ? เมื่อผู้คนประหลาดใจผิดปกติอย่างมาก พวกปีศาจอาจปรากฏตัวอย่างเช่น ถ้าพวกเขาพูดด้วยเสียงที่ฟังไม่ดูเหมือนเสียงปกติของพวกเขา ถ้าตาของพวกเขาดูเหมือนจะตอบสนองอย่างผิดปกติ พฤติกรรมของพวกเขานั้นผิดปกติสำหรับพวกเขา หรือถ้าพวกเขาสำแดงถึงกำลังที่ผิดปกติ พวกปีศาจอาจเกี่ยวข้อง

เมื่อเผชิญหน้ากับพวกปีศาจ ข้าพเจ้าจะอ้างชัยชนะและอำนาจของพระเยซูคริสต์เหนือซาตานทางคำพูด และถ้าจำเป็นก็สั่งให้พวกมันที่จะจากไปด้วยสิทธิอำนาจของพระเยซูคริสต์ มีขงชั้นนารีหลายคนที่ข้าพเจ้านับถือได้กล่าวว่าสิ่งนี้ใช้ได้ แต่บางครั้งมันใช้การอธิษฐานและความพากเพียรอย่างมาก

ผู้คนที่ฟังพยานเสพติดดูเหมือนจะเปิดตัวพวกเขาเองต่อการโจมตีของปีศาจโดยการทำอย่างนั้น ดังนั้น ผู้ที่ดื่มเหล้า ฟังดนตรีฮาร์ดร็อกและใช้ไฟป๊อปซี่หรือกระดานอักษรและสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเข้าทรงเรียกผีก็เป็นเช่นนั้น บางคนได้กล่าวว่าเกมสบบางอย่างก็เปิดผู้คนไปสู่กิจกรรมของพวกปีศาจเช่นกัน

จากพระคัมภีร์นั้น เราไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าคริสเตียนสามารถถูกผีสิงได้ พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวในคำศัพท์เหล่านั้น อย่างไรก็ตาม แน่แน่นอนว่า พวกปีศาจทรมาณคริสเตียนบางคนอย่างรุนแรง ในการกล่าวถึงหัวข้อนี้ ข้าพเจ้าพยายามที่จะหลีกเลี่ยงคำศัพท์เกี่ยวกับการถูกครอบครองและใช้คำศัพท์เกี่ยวกับการทรมาณแทน ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าคริสเตียนสามารถถูกผีสิงได้ เนื่องจากว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตในเขาหรือเธอ (เปรี๊ยะเทียบ 1 ยน. 4:4) แต่คริสเตียนสามารถได้รับอิทธิพลโดยพวกปีศาจจนถึงขนาดที่ว่าเขาหรือเธอดูเหมือนว่าถูกสิงด้วยพวกเขา

เกี่ยวกับการที่เราควรกล่าวเกี่ยวกับซาตานและต่อมันนั้น ยูดาห์ข้อที่ 9 ก็มีประโยชน์: “ฝ่ายอัครทูตดาวิดมีคาเอล ครั้งเมื่อท่านได้เถียงกับมารเรื่องศพของ โมเสส ท่านเองก็ยังไม่บังอาจกล่าวก้าวร้าวต่อมารเลย เป็นแต่เพียงกล่าวว่า ‘ให้อีกพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเจ้าเถิด’” เราควรนับถืออำนาจที่ยิ่งใหญ่และปัญญาของซาตานในฐานะศัตรูของเรา แต่เราไม่ควรปล่อยให้ความคิดเกี่ยวกับอำนาจของมันทำให้เราขยับเขยื้อนไม่ได้ เพราะว่า “พระองค์ผู้ทรงอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้คนที่อยู่ในโลก” (1 ยน. 4:4) บางครั้ง “เร้าพ

แบบคริสเตียน” ก็รับเอาชาตानเข้ามา (ดังนั้นก็เชื่อเชื่อกิจกรรมของปีศาจ) ในสิ่งที่ข้าพเจ้าถือว่าเป็นภาษาที่ไม่เหมาะสม

มันดูเหมือนว่าบางคนมีความรู้สึกไวต่อโลกวิญญาณมากกว่าคนอื่น ๆ รู้สึก ในทำนองเดียวกัน บางคนดูเหมือนว่าจะเป็นเป้าของการโจมตีของชาตानมากกว่าคนอื่น ๆ หรืออย่างน้อยก็ตระหนักถึงมันมากกว่า ตัวอย่างเช่น ดร. ลูอิส สเพอร์รี่ เซฟเฟอร์ ได้กล่าวว่าเขาได้รู้สึกถึงการต่อต้านที่ผิดปกติเมื่อเขากำลังเขียนส่วนของปีศาจในศาสนศาสตร์ระบบของเขา อดีตศิษยาภิบาลของข้าพเจ้าได้กล่าวถึงสิ่งเดียวกันเมื่อเขาได้เทศนาในเรื่องชุดเนื้อหาที่ชื่อสงครามฝ่ายวิญญาณ แต่ข้าพเจ้าไม่เคยรู้สึกถึงการต่อต้านประเภทนี้ด้วยตัวของข้าพเจ้าเอง

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สำคัญกว่าความสามารถที่จะเข้าใจความแตกต่างเหล่านี้ก็คือการที่ตัวเราเองจะสามารถยืนหยัดและที่จะช่วยให้คนอื่น ๆ ยืนหยัดได้ (ข้อ 11) เปาโลคงได้บอกเรามากขึ้นเกี่ยวกับสงครามฝ่ายวิญญาณจากประสบการณ์ของท่านเอง แต่สิ่งที่ท่านได้ให้แก่เราในเอเฟซัส 6 และพระคัมภีร์ตอนอื่นๆ ที่เข้าเรื่องในพระคัมภีร์คือสิ่งที่จำเป็นสำหรับคริสเตียนทุกคนที่จะรู้

* นี่คือแหล่งข้อมูลบางอย่างที่ข้าพเจ้าขอแนะนำสำหรับการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับสงครามฝ่ายวิญญาณ อย่างไม่สงสัยเลยว่ายังมีแหล่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์อื่นๆ อีกมากมาย

อเล็กซ์ คอนย่า, พากปีศาจ: มุมมองตามพระคัมภีร์ (เรกิวลา แบบิติดิสต์ เพรส)

เรย์ สเต็ดแมน, สงครามฝ่ายวิญญาณ (เมทโนมาห์)

นิต ที. แอนเดอร์สัน, ผู้หักโซ่ตรวน (ฮาร์เวสต์ เฮาส์)

ทิม วอร์เนอร์, สงครามฝ่ายวิญญาณ

ซี. เฟรด ดิกคาสัน, ผีสิงและชีวิตคริสเตียน

มาร์ก บูเบค, (3 เล่ม)

เอ็ด เมอร์ฟี, สงครามฝ่ายวิญญาณ ในรูปเทพคาสเซ็ท 16 ม้วน

ฟรานซิส แพรนกาเพน, สามสนามรบ